KARA AYRINTI

ÇULSUZLAR

Dan Kavanagh

İngilizceden çeviren: Serdar Rifat Kırkoğlu

AYRINTI

DAN KAVANAGH

1946'da, İrlanda'nın Sligo kentinde doğdu. Gazetecilik ve amatör futbol takımı yöneticiliği gibi çeşitli işlerde çalıştıktan sonra Londra'ya yerleşti ve hayatını polisiye romanlar yazarak kazanmaya başladı. *Onunla Tanıştıktan Sonra* (1979) başlıklı ilk romanını takma bir adla kaleme aldı. 1980'de yayımlanan *Duffy* (1980; *Bendeniz Duffy*, Çev.: Serdar Rifat Kırkoğlu, Ayrıntı Yayınları, 2000) ile yaygın bir üne kavuştuktan sonra, *Fiddle City* (1981; *Yalan Dolan Kenti*, Çev.: Serdar Rifat Kırkoğlu, Ayrıntı Yayınları, 2000), Putting The Boot In (1985; *Tekmeyi Yapıştırmak*, Çev.: Serdar Rifat Kırkoğlu, Ayrıntı Yayınları, 2001) ve *Going To The Dogs* (1987; *Çulsuzlar*, Çev.: Serdar Rifat Kırkoğlu, Ayrıntı Yayınları, 2002) adlı romanlarıyla Duffy serisini sürdürdü. Dan Kavanagh, Kuzey Londra'da yaşamaktadır ve bir kız çocuk babasıdır.

Ayrıntı: 354
Kara Ayrıntı dizisi: 20

Çulsuzlar
Dan Kavanagh

İngilizceden çeviren
Serdar Rifat Kırkoğlu

Yayıma hazırlayan
Zarife Biliz

Kitabın özgün adı
Going to the Dogs

Penguin Books/1988
basımından çevrilmiştir.

© Dan Kavanagh & Akcalı Ajans

Bu kitabın Türkçe yayım hakları
Ayrıntı Yayınları'na aittir.

Kapak illüstrasyonu
Sevinç Altan

Kapak düzeni
Arslan Kahraman

Düzelti
Ayten Koçal

Baskı ve cilt
Mart Matbaacılık Sanatları Ltd. Şti. Tel.: (0 212) 212 03 39-40

Birinci basım *2002*
Baskı adedi *2000*

ISBN 975-539-351-X

*

Dizi yönetmeni
Hüseyin Boysan

AYRINTI YAYINLARI
www.ayrintiyayinlari.com.tr & info@ayrintiyayinlari.com.tr
Dizdariye Çeşmesi Sk. No.: 23/1 34400 Çemberlitaş-İst. Tel.: (0 212) 518 76 19 Faks: (0 212) 516 45 77

Dan Kavanagh

Çulsuzlar

K A R A A Y R I N T I D İ Z İ S İ

ÇİN GÖLÜ CİNAYETLERİ
Robert van Gulik

ŞAİRİN ÖLÜMÜ
Michel del Castillo

EL SÜRÇMESİ
Patricia Highsmith

GUERNICA'DA AĞAÇ VAR MI?
Juan Antonio de Blas

YANIK PORTAKAL
Charles Willeford

BAYKUŞ ÇIĞLIĞI
Patricia Highsmith

BECERİKSİZ
Patricia Highsmith

KURBANIN SON GÜNLERİ
José Pablo Feinmann

NEÇAYEV DÖNÜYOR
Jorge Semprun

SON SÜRGÜN
Dragan Babic

CAM HÜCRE
Patricia Highsmith

TATLI HASTALIK
Patricia Highsmith

MERHAMETİ ERTELEMEK
Patricia Highsmith

BENDENİZ DUFFY
Dan Kavanagh

YALAN DOLAN KENTİ
Dan Kavanagh

TEKMEYİ YAPIŞTIRMAK
Dan Kavanagh

OPERADA CİNAYET
Donna Leon

YABAN ELLERDE ÖLÜM
Donna Leon

KIRMIZI AYAKKABILAR
Donna Leon

ÇULSUZLAR
Dan Kavanagh

H A Z I R L A N A N K İ T A P L A R

MET CEZİR
Donna Leon

YÜKSEK MEVKİDEKİ DOSTLAR
Donna Leon

Ruth'a ve Don'a

BUCKINGHAMSHIRE/BEDFORDSHIRE SINIRLARI. M1 karayolundan kolayca ulaşılabilen harika bir kır ortamı. 40 dönümlük arazide, müstakil, görkemli, tarihi bir malikâne. 1960'ların ortalarında önemli bir tadilat geçirmiş olmakla birlikte, orijinal özelliklerini muhafaza etmiştir. Üç misafir odası, 8 yatak odası (ikisi banyolu süit şeklindedir), çalışma odası, aile salonu, mutfak/yemek odası, bilardo salonu var. Bahçede bir koru ve bir göl bulunmaktadır. Binanın ek yapıları arasında bir ahır ve başka bir amaçla kullanıma da imkân tanıyan (evi satmayı düşünen ünlü pop yıldızı tarafından şu anda kayıt stüdyosu olarak kullanılmaktadır) eski bir duvar tenisi kortu bulunmaktadır.

Özel mülk. Sorumlu Emlak Acenteleri: Madley ve Burton Wood.

Binayı görmek ve yapılacak teklifleri görüşmek için önceden randevu alınmalıdır.

1
Kitaplık

Video kasetlerinin bulunduğu kitaplıkta bir ceset vardı. Cesedi görmemek pek mümkün değildi ve nitekim Bayan Colin de, üzerine birinin espri olsun diye *trompe-l'oeil* tekniğiyle* pembe renkte büyük bir anahtar deliği yaptığı parlak meşe kaplama kapıyı itip açtığı anda, onu gördü. Ricky'yi hemen tanıdı, ölmüş olduğunu anladı, elini boğazına götürdü ve sabah saat 6.30'da ütüleyip giydiği beyaz poplin bluzunun altına taktığı ıstavrozunun tümseğini hissetti. Kurtarıcı Efendimiz'i her zaman giysilerinin altına, tenine değecek şekilde takıyordu ve bunu bilen az sayıda kişi, Bayan Colin acaba dininden utandığı için mi böyle yapıyor diye merak ediyordu. Bayan Colin dininden utanmıyordu, ne var ki Braunscombe Hall'deki

* (Fr.): "Gözaldatım tekniğiyle yapılmış."

gündelik görevleri sırasında kendini izlerken bulduğu bazı şeyler ona çoğu kez mahcubiyet veriyordu. Eğer otuz beş yıl önce Davao'da doğmuş ve memleketinize her ay para gönderen biri olsaydınız, insanların Buckinghamshire/Bedfordshire sınırlarındaki davranış tarzlarını sorgulamazdınız. Gelgelelim bu, böylesi bir davranışın Kurtarıcı Efendimiz'e, Kurtarıcı Efendimiz'in bir tasvirine bile olsa dayatılmasına izin vermeniz gerektiği anlamına gelmiyordu. Bayan Colin bazı yatak odalarına kahvaltı tepsisi bırakırken, boynundaki altın figürün öfkeyle yanarmış gibi göründüğü bazı anlar oluyor ve o, figürü avcunda sıkarak, kendisinin böylesi şeylerle hiçbir ilgisi olmadığı ve uyuklamakta olan günahkârlar için vakti gelince dua edeceği konusunda onu temin etmeye çalışıyordu. Davao'ya gönderdiği paranın bir kısmı her zaman Kefaretlerimizin Meryem Anası Kilisesi'ne gidiyor ve buradaki kutsal rahibeler de denizaşırı ülkelerde hizmette bulunanların ahlâki güvenlikleri konusunda Yüce Efendimiz'in başının etini yiyip duruyorlardı.

Bununla birlikte, bu kez, Bayan Colin gözlerini Ricky'nin soğuk, ölü gözlerine dikmişken, ıstavroz yanmadı ve Bayan Colin, uğradığı ilk şoktan sonra, odayı sakince gözden geçirmeye başladı. Birkaç bin video kaseti –Vic Crowther'ın fazlasıyla övünç duyduğu bir koleksiyondu bu– hiç ellenmemiş halde duruyordu. Kasetler kabartmalı plastik mahfazalar içinde özel kutulara konulmuşlardı ve başlıkları da altın yaldızlı harflerle yazılmıştı. Vic'in söylediğine bakılırsa, bu onlara adeta gerçek kitap havası veriyordu. Kasetlerin bazıları oldukça nadir bulunan şeylerdi ve Vic'in koleksiyonundaki daha açık saçık bazı kasetler de, *Yeni Başlayanlar İçin Satranç: Orta Oyun Teknikleri* ya da *Yemek Pişirme Sanatında Baharatlar, Bölüm 2,* gibi başlıklar altında gizleniyordu. Ancak, Ricky'yi öldürmüş olan kişi her kim idiyse, o kişi, eski filmlerle, ya da satrançtaki orta oyun teknikleriyle, yahut baharatlı yemeklerle, hatta böylesi masum başlıkların arkasında gerçekte neler yattığıyla bile hiç ilgilenmemişti.

Bahçeye açılan kapıların perdeleri açıktı ve Bayan Colin'in deneyimlerine göre bu alışılmadık bir durum değildi: Evdeki hiç kimsenin, evin karanlık, aydınlık ya da hava akımlarından uzak olma-

sına aldırır bir hali yoktu. Ancak perdelerin açık olması, şu adam ya da adamlar Ricky'nin cesedini pencereden içeri attıklarında, cesedin ya da Ricky'nin, perdelerin kapalı olup da Ricky'nin düşüş hızını yavaşlatacak durumda olması ihtimali göz önünde tutulduğunda odanın ortasına doğru düştüğü anlamına geliyordu. Bu dolambaçlı düşüncenin Bayan Colin'in beyninde şöyle bir yolculuk etmesi ukalaca denebilecek kadar uzun bir vakit aldı ve Bayan Colin, orada ayakta durmuş meselenin sırrını çözmeye uğraşırken, bir anda, bunun hiç de kendi işi olmadığını fark etti. Başını iki yana salladı, kavradığı Kurtarıcı Efendimiz İsa figürünü elinden bıraktı, video kasetlerinin bulunduğu kitaplığın kapısını arkasından yavaşça kapattı ve Bay Crowther'ı aramaya gitti.

Belinda Blessing aynı zamanda Bayan Crowther'dı, ama o, mesleki adını kullanmayı yeğliyordu. Daha bıyıkları yeni terlemiş saf bir delikanlı bir barda ona çekingence yaklaşıp da "Özür dilerim, *siz* Belinda Blessing'siniz, öyle değil mi?" diye sorduğunda, onun, "Hayır, ben Bayan Crowther'ım," diyerek çocuğun ağzının payını vermesi, her zaman biraz budalaca bir davranış gibi görülmüştü. Belinda, video kasetlerinin bulunduğu kitaplığa giderken durdu ve bir boy aynasında yandan görünüşünü kontrol etti. Binicilik kıyafetleri içinde her zaman hoş göründüğünü biliyordu ama bu kıyafetler aynı zamanda poposuna tam olarak hoşuna gitmeyen bir görünüş veriyordu. Espri yapmaktan hoşlanan kız arkadaşları, insanın hem çok fazla parası, hem de çok büyük poposu olamayacağını söylerlerdi, ama o emin değildi; aynaya inceleyici gözlerle bakmaya ve ağırlığını önce bir bacağı sonra da diğer bacağı üzerine vererek bunun, Vic'in şakacı bir dille onun diğer yarısı olarak adlandırdığı şeyin üzerindeki etkisini incelemeye başladı. Belinda, adeta bir kameraya bakıyormuşçasına gülümsedi; elindeki kısa kamçıyı uyluğuna hafifçe vurdu (muzırca) ve video kasetlerinin bulunduğu kitaplığa doğru hızlı hızlı yürüdü. Orada, bir pazar sabahı saat 8.30'a kadar kalkmayı inanç haline getirmiş bazı ev halkı fertlerini buldu. Cesede çabucak bir bakış attı, kesik kesik öksürdü ve, "Pencereden atılmışa benziyor," dedi. Sonra da dönüp at binmeye gitti. Uzun siyah saçlarınızın bir tutamının şapkanızın altından çıkıp bel-

li bir uzaklıktan tanınmanıza meydan verecek tarzda arkanızda uçuşmasıyla yapılan iyi bir dörtnala sürüşün, insana hayattaki bütün iğrenç, hastalıklı şeyleri unutturduğunu düşünüyordu.

Jimmy, Belinda'nın hesabına bunun oldukça zor bir durum olduğunu düşünüyordu; ama öte yandan, en azından eski günlerde Belinda'nın kendini sık sık bulduğu yerler dışında, Belinda'yı hiç kimse kuştüyü yumuşaklığında birine benzetmiş de değildi. Şimdiyse... doğrusu Jimmy bütün o konuları, Vic'le Belinda'nın bütün şu yedi, sekiz yıldan sonra yatak odasında neler yaptıklarını birazcık merak ediyordu. Acaba gündem dışı birtakım faaliyetler olmuş muydu? Yani, geçmişleri ve Vic'in vücut sayacının bugünlerde kırmızı tehlike bölgesine muhtemelen son derece sık tırmanmadığı göz önünde tutulursa, insan ne bekleyebilirdi ki? Jimmy'nin ara sıra zihnine takılan bir konuydu bu. Çok zeki biri değildi Jimmy, üst ve alt taraflarında eğimli kafasıyla çok zeki biri gibi de görünmüyordu; ne var ki direşken bir düşünür yanı vardı. Sözgelimi bazen, iyi bir aileden geldiği, ama görebildiği kadarıyla, adına yaraşacak şekilde para sahibi olmadığı üzerinde kafa yoruyordu, oysa gübre kadar sıradan biri olan (doğrusu bu, Jimmy'nin kendi ifadesiydi; Vic yeryüzünün en liyakatli kişisi gibilerinden bir ifadeyi yeğlerdi) ev sahibi Vic Crowther, insana bir hayli vakit kazandıran şu katlanan nesnelere fazlasıyla sahipti. Sözün kısası, her tarafından para sıçıyordu. Jimmy'nin kendi ifadesiyle, adamda bok gibi para vardı. Jimmy, beynini yeniden söz konusu meseleye verdi, bu arada sağ kolunu doğal olarak ileriye doğru uzatıp Angela'nın omuzlarını sıkıca kavradı. Göründüğünden de zor bir işti bu, çünkü Angela iki gözü iki çeşme ağlıyor ve tir tir titriyordu. Kederli dul, diye düşündü Jimmy ve kolunun, adeta köy meydanındaki bir tulumbayı çalıştırıyormuşçasına, Angela'nın sırtında yukarı aşağı inip çıkışını seyre daldı.

Durum daha çok şöyleydi: Jimmy'nin kolu bir pompa gibi inip kalkıyor ve Angela'nın gözlerinden kovalarla yaşlar dökülüyordu. Piç oğlu piçler, piç oğlu piçler! Ricky'yi sevmişti Angela. Gözyaşları şimdi, Ricky'nin cesedini görmesini engelliyordu, ama o nazik gözlerin, o tatlı yüz ifadesinin, o sevimli kıvırcık tüylerin varlığını

hissedebilmek için kadının onu görmesi gerekmiyordu. Lanet olası pis orospu çocukları! Bedelini ödemişti ve onlar Ricky'den bahsetmemişlerdi bile. Peki niçin yapmışlardı bunu? Lanet olası orospu çocukları! Ricky kime ne yapmıştı ki? Hıçkırıkları daha da şiddetlendi ve Jimmy, Angela'nın sanki kendini cesedin üzerine atmak istiyormuşçasına, koluna asıldığını hissetti. Buna izin veremeyiz, diye düşündü Jimmy ve aynı zamanda da göz ucuyla Bayan Colin'i yakalayıp serbest eliyle bir şeyler içmek istediğini belirten bir hareket yaparak, Angela'ya sıkıca yapıştı. Bu arada Bayan Colin sessizce gözden kayboldu.

Altı yaşında olan ve annesinin fütursuzca yürüyüp gidişine oldukça şaşıran Nikki, babasının elini tutmuş, Ricky'nin cennete gidip gitmediğini merak ediyordu. Bayan Colin ona, video kasetlerinin bulunduğu kitaplığa girmemesi gerektiğini söylemişti, ama herkes biraz dalgın göründüğü için, Nikki içeri sıvışıverip babasının elini tutmuştu. Pencere öyle hale gelmişti ki, her yanı kırılmıştı. Nikki, bunun, içeri girip birkaç gün video seyredemeyeceği anlamına gelip gelmediğini merak etti. Genellikle *Bambi*'yi, ya da *Süper Babaanne*'yi yahut *Yüzbir Dalmaçyalı*'yı görmek istediğini söylüyordu ama son zamanlarda eğer bir sandalyenin üzerine çıkacak olursa, öteki filmlerin bazılarının çok daha ilginç olabildiğini fark etmişti. Keşfini hiç kimseye söylememişti, gerçi şu Bayan Colin onu geçen gün yakalamış ve anneciğine söylemekle tehdit etmişti. Nikki bir hayli ağlamak zorunda kalmış ve bir kasetin yanlışlıkla bir başka kutuya konmuş olduğunu ileri sürmüştü. Her şeye nasıl da burnunu sokuyordu şu Bayan Colin! Aslında, bu filmlerden birinde annesini tanımış olduğunu düşünüyordu, ancak annesinin saç rengi gerçekteki gibi değildi ve Nikki emin olamıyordu. Babasının elini tutmuş, Ricky'nin sertleşmiş uzuvlarına bakıyor ve onun cennette olup olmadığını merak ediyordu.

Ellilerine merdiven dayamış, tıknaz bir tip olan Vic Crowther'ın sağlık taşan pembe bir teni, konfeksiyon mağazalarından alınmış giysileri ve polislerin her zaman yüzsüzce buldukları neşeli bir yüz ifadesi vardı. Ancak şimdi o kadar neşeli görünmüyordu. "Duffy'ye iyi bir zılgıt çekmem gerekecek," dedi Jimmy'ye. "Yüce Tanrım,

bir dosta yardımcı olmaya çalış ve sonra olup bitenlere bir bak!"

"Duffy kim?"

"Alarm sistemini kuran herif. Büyük fiyasko bu onun için. Tamam, asla güvenlik işinin John Paul Getty'si olmadı. Ama, paracıkları bir yana bırak, elinde güzel bir işi, büyük bir kır evi var. Bundan sonra yapacağı işin Buckingham Sarayı'na yer kablosu döşemek olacağını söyledim ona. Peki ne oldu? Her şeyi berbat etti. Birisi zavallı Ricky'yi bahçeye açılan pencereden içeri attı ve tesis ettiği alarm zili çalmadı bile. İşte bu Duffy'ye iyi bir zılgıt çekeceğim."

"Belki de alarmın garantisi yoktu." Jimmy bunu kaygılı bir sesle söylemişti.

"Garanti mi? Benim kitabımda garanti falan yazmaz." Vic gerçekten de kızmış görünüyordu. "Garantiler borsa simsarları ve öğretmenler içindir. Ben ne paracıkları sayıyorum, ne de dosya tutuyorum, ama birisi benim için bir iş yapıyorsa, o işi tam yapar."

"Mat ettin beni," dedi Jimmy.

Vic homurdandı. Paraları saymıyordu, dosya da tutmuyordu ve borsa simsarlarıyla öğretmenleri gerçekten de hor görüyordu. Aslı aranırsa, bazen, işe onların çoğundan nasıl daha alt düzeyde başlayıp, sonunda nasıl da, uğruna bütün spermlerini bile verebilecekleri bir kızla birlikte büyük bir evde yaşayacak düzeye geldiğini düşünüp kıs-kıs gülerdi. Ne var ki gerçekte düşündüğü bu değildi, Duffy'yi bile düşünmüyordu. Kızının eli avcunda bir fare gibi kıpırdarken esas olarak hissettiği şey, video kitaplığındaki filmleri hiç kimsenin karıştırmamış olmasından duyduğu gönül rahatlığıydı. Ya birisi penceredeki o kocaman delikten içeri girip de *Anadan Doğma Çıplak* adlı kaseti aşırmış olsaydı? Gerçek bir koleksiyoncu parçasıydı o kaset. Bir gün gelecek bu eski, doğa yanlısı filmler yeniden moda olacaktı.

Bayan Colin içki içmiyordu. Filipinler'den dosdoğru Buckingham / Bedfordshire sınırlarına gelmiş olan ve kazandığı ücretin yarısını düzenli olarak annesine, bir bölümünü ise Kefaretlerimizin Meryem Anası Kilisesi'ndeki kutsal rahibelere gönderen dini bütün bir Katolikti o. İnsan bunca yolu, parayı kendisi için israf etmek

üzere gelmezdi, özellikle de parayı gırtlağı için harcamak üzere gelmezdi. Bayan Colin, Bayan Blessing emekli olmazdan önce iki yıl Londra'da ve üç yıl da kent dışında Crowtherlar'la birlikte geçirdiği beş yıldan sonra bile, paranın bol olduğu bu soğuk, rutubetli, gri yeşil topraklarda insanların ne kadar çok içki içtiğine hâlâ hayret ediyordu. Belki de böyle yapmalarının sebebi buranın soğuk ve rutubetli olması ve yılın bütün zamanları boyunca ağaçların yapraklarını döküyor gibi görünmesiydi. Kendi memleketinde, kendi halkı arasında insanlar San Miguel birası içiyorlar ve bu onlara yetiyordu. Buradaysa her şey içiliyordu; Bayan Colin'in hayal edebileceğinden bile daha fazla içki çeşidi vardı. Şu anda, oturma odasındaki barın –pirinç aksesuarları olan kapitone deriyle kaplı bir bardı bu– arkasında durmuş, Bayan Angela'ya ne götüreceğini düşünüyordu. Dizi dizi şişeler, kutular, mikserler, eziciler, karıştırıcılar, üstüne üstlük çeşit çeşit içkinin neşeli renkleri kendisini dispanserde çalışan bir eczacı gibi hissetmesine neden oluyordu. Belki de İngilizler bu sebeple "Sizin ilacınız nedir?" yahut, "Sizin zehriniz nedir?" gibisinden laflar ediyorlardı. Belki de Angela en sevdiği içkilerin her birine biraz ihtiyaç duyuyordu. Bayan Colin büyük bir bardağa bir parmak nane likörü koydu, bir parmak beyaz şarap ekledi ve onun da üstüne bir parmak cin kattı. Durakladı; Bayan Angela'nın gözyaşlarıyla kaplı yüzünü düşündü ve bir parmak cin daha ekledi. Bay Crowther'ın fantezi kokteyl karıştırıcılarından birini –bir ucunda karıştırıcıyı tutmaya yarayan bir polis miğferi, öte ucundaysa karıştırmayı sağlayan bir çift polis çizmesi– aldı ve sonra da Bayan Angela'nın ilacını karıştırdı. Sonra yeniden çabucak video kitaplığına döndü. Jimmy ondan bardağı aldı, rengini görünce bir kaşını kaldırdı ve hiçbir şey söylemeden, şimdi daha sakinleşmiş olan Angela'nın önünde tuttu; Angela hiç yorum yapmadan yarısını mideye indirdi. Bayan Colin'e, akıllıca bir seçim gibi göründü bu.

Neredeyse mırıldanır gibi, ama kendisini bütün duyanlara bunun bir talimat olduğunu düşündürten bir kararlılıkla, "Hukukçuları henüz haberdar edeceğimizi sanmıyorum," dedi Vic Crowther.

Derken, Brauncombe Hall'de bir pazar sabahı saat 8.30'a kadar

kalkmış olanlar, nedamet getirmiş kimselerin kiliseden çıkarkenki ihtiyatlı adımlarıyla video kitaplığından birer birer çıktılar. Bayan Colin kapıyı kapattı ve Ricky'yle yalnız kaldı.

Meselenin özü şuydu ki Bayan Colin ondan hiçbir zaman hoşlanmamıştı. Ricky onu korkutmuştu. Bunu hiç kimseye söylememişti ve bu muhtemelen, Ricky'nin kendisinden çok, Davao'da bir gün karanlık bastıktan sonra bir arka sokakta olanlarla ilgiliydi. Ama durum buydu işte. Şimdi, önünde uzanmış cesede bakarken, ondan hoşlanmadığı için kendini biraz suçlu hissediyordu. Cesedin gözlerinde hiç yaşam yoktu, kol ve bacakları da sertleşmişti ve bir daha kuyruğunu asla sallamayacaktı.

II
Araba yolu

Buckinghamshire / Bedfordshire sınırlarında bir pazar sabahı saat 8.45'ti ve Davao'lu Bayan Colin, Ricky'yi mavi renkte, büyük naylon bir çamaşır torbasının içine soktu, sonra bir iki dakika boyunca onu dondurucuya koymanın uygun düşüp düşmeyeceği üzerine kafa yordu ve sonunda koymamaya karar verip öteberinin konduğu arka odaya gitti. Arka taraftaki odaya giren çıkan pek olmuyordu. Odada, hiçbiri de ev halkına uyar görünmeyen çok sayıda uzun çizme, Belinda'nın satın alıp çabucak sıkıldığı oldukça yeni bir kroket takımı, musluğu akan bir lavabo ve porselenden yapılmış içi lacivert renkte çiçek motifleriyle süslü Victoria tarzı bir oturak vardı. Bir botanikçi, hatta amatör bir botanikçi, porselene kazınmış çiçeklerin ne olduklarını muhtemelen hemen anlardı, ancak Bayan Colin

böyle bir çabaya hiç girmemişti: O, süslenmesi gereken bazı şeyler ve bir de süslenmesi gerekmeyen bazı şeyler olduğunu düşünüyordu ve oturaklar ikinci kategoriye giriyordu. Davao'da süslenmiş oturak diye bir şey olduğunu hiç duymamıştı. Oturağın belli bir zevk düşkünlüğünü yansıtan çiçek motiflerini görmezden gelerek, odanın sağ tarafındaki şapka askılığına baktı Bayan Colin. Onların birinin üzerinde, hafta sonunda gelen bir konuğun geri isteme zahmetine katlanmadığı, çamura bulanmış bir yağmurluk asılıydı. Ara sıra, Vic Crowther'ın avcılıkla uğraşan bir arkadaşı, ona bir çift sülün verecek olur ve onlar birkaç gün boyunca her zaman burada –unutulmuş yağmurluktan iki kanca ötede– asılı dururlardı. Bayan Colin plastik çamaşır torbasını kaldırdı ve torbanın sapını tam da sülünlerin asılı olduğu kancaya takıyordu ki, bunun bir şekilde yanlış bir davranış olup olmayacağını düşündü; duraksadı ve sülünlerin asılı olduğu kancanın bitişiğindeki kancayı seçti. Ricky'nin kuyruğu, ya da kuyruğun en azından on on beş santimlik kısmı, torbadan sarkmıştı. Bayan Colin onu torbanın içine doğru itmeye uğraştı, ama başarılı olamadı.

Duffy'nin çamaşır torbası parlak sarı plastiktendi ve bir pazar sabahı saat 8.45'te Duffy torbasını Acton W3, Goldsmith Caddesi'nden aşağı doğru taşıyordu. Öldürülmüş köpekleri saptamakla görevli gezgin bir polis memuru torbasının içindekileri zararsız bulurdu. Bir başka deyişle, yasal olarak böyle bulurdu; gerçi meseleye koku duyusu açısından bakıldığında torbanın içindekilerden bazıları zararsız olmaktan uzak sayılırdı; bazıları sağlık açısından hafif bir tehlike oluşturabilirdi; hatta bazıları –resmi bir bildiri el altında bulunabilseydi– Duffy'nin elinden alınabilir ve bir kireç çukuruna gömülebilirdi. Duffy bu problemin farkındaydı. Bunun sebebi giysilerini yeterince sık değiştirmemesi değil; sadece çamaşırhaneye yeterince sık gitmemesiydi. Kirli giysilerini naylon torbaların içine koyup dikkatlice giysi dolabının dibine yığıyordu; birkaç hafta sonra, torbaların birbirleriyle çiftleşmeye başlayacak kadar içlidışlı olduklarını düşündüğünde de, içindekileri sarı çamaşır torbasının içine boşaltıyor ve Goldsmith Caddesi'nin yolunu tutuyordu.

Duffy bu pazar angaryasından çok hoşlanmıyordu. Bunun sebebi

kısmen suçluluk duygusundan kurtulmak, kısmen de sokakların sessizliğiydi. Cumartesi gecesi evine gitmişti. Cumartesi gecesi hâlâ yatağında pazar sabahı mahmurluğunun gelip onu uyandırmasını bekleyerek horlayıp duruyordu. Duffy, çamaşırhanenin de aralarında bulunduğu dükkân kümesine doğru yöneldiğinde etrafta hiç kimseler yoktu. Yere atılmış bir iki köpük kutuya neşeyle tekme savurdu. Dikkatli bir ayyaş müşterek bahisçinin önündeki kaldırımın üzerine sekiz tane boş bira kutusu dizmişti. Daha az dikkatli bir ayyaş ise müşterek bahisçinin dükkânının içerlek girişinin işemeye çok elverişli bir yer olduğuna hükmetmişti; çünkü müşterek bahisçinin girişine işemese, bitişiğindeki dükkânın girişine işeyecekti; zaten daha geçen hafta üç ayaklı bir düldüle on papel yatırıp da kaybettiği yer müşterek bahisçinin dükkânı değil miydi? Duffy, burnunu tuttu, çünkü çamaşır torbasından gelen pis kokunun kapı aralığından sızan kokuyla kıyasıya bir yarışa girip, kıl payı kaybettiğinin farkındaydı.

Duffy giysilerini, yıkama işleminin sevecen fışırtısına emanet edip boş sokağı geçti ve Sam Widges'ın kapısını itip açtı. Sam orta yaşlı bir Çinliydi; öteden beri hep Sam diye anılmış ve İngiliz yemek servisi işinde otuz yılını geçirmişti. Alt kademelerde on yıl çalıştıktan sonra kendi işini kurmuş ve bundan sonra da soyadını mahkeme kararıyla Widges olarak değiştirmişti. Sam'in hiç de şaşırtıcı sayılamayacak bir şekilde sandviçten başka hiçbir şey satmadığı zamanlarda olmuştu bu. Sam son on yıl içinde mutfağını geliştirmişti ve şimdilerde mikrodalga fırındaki becerileriyle övünüyordu; ancak adına sadık kalmıştı.

"Lütfen her zamankinden, Sam."

"Hem-men geli-yor."

Her zamankinden dediği şey İngiliz usulü pişirilmiş bir İngiliz kahvaltısıydı. Sam'in bu işi layıkıyla yapması birkaç yılını almıştı –hatta rakip lokantalara gitmesi bile gerekmişti– ama şimdi domuz pastırması az pişerken yumurtanın biraz daha çok pişmesi, domateslerin iyice dibe çökmesini beklerken sosislerin *al dente** kalması ve fırınlanmış fasulyelerin tabağa yapışkan bir kitle halinde düşer-

* (İt.): "Isırıldığında sertliğini koruyan anlamında bir mutfak sanatı terimi."

ken, servis kaşığının orijinal şeklini muhafaza etmesi gibisinden farklı becerileri ortaya koyabiliyordu. Duffy hatır sahibi bir müşteri olduğu için –aslında, sabahın o vaktinde tek müşteriydi– Sam tabağına İngiliz usulü hazırlanmış bir dilim kızarmış ekmek de koydu: kalın kesilmiş, yağa batırılmış, ne çok gevrek, ne çok kızarmış bir dilim ekmek.

"Leziz," dedi Duffy, sezon öncesi antrenmanını biraz düşünerek. Western Sunday Reliables takımında kaleci olarak oynuyordu ve ilk maça sadece beş hafta kalmıştı.

"Geldiğin için teşekkürler."

Kızarmış ekmek, çatalıyla alırken tabağında kaydı ve ardında yağdan geniş bir salyangoz izi bıraktı. Duffy, dal gibi ince Karl French'i aklından geçirdi. Ancak, insanın kaleci olmak için bu kadar hızlı olması gerekmiyor, diye kendini avuttu. İhtiyaç duyduğunuz şey... dayanıklılıktı. Çatalının ucundan ikide birde kaçan sosisi tabağının kenarına sıkıştırarak, kurnazlık ve acı kuvvet karışımı bir hamleyle derisini delmeyi başardı.

Sarı çamaşır torbasını yanında şimdi daha gururlu bir edayla taşıyarak yeniden Goldsmith Caddesi'ni tırmanırken, çamaşırhanelere gidip gelenlerin karşı karşıya kaldığı şu ebedi soruyu düşünüp taşındı Duffy: Çorabın öteki tekine ne olmuştu? Makineye yirmi dört çorap koyuyor, ancak yirmi üç çorap alıyordunuz. Otuz altı koyuyor, otuz beş alıyordunuz. İki tane koyuyor, bir tane alıyordunuz. Makineler en azından adildi: Çorabı çok olanlardan da, az olanlardan da eşit miktarda çalıyorlardı. Önceleri çorabın tekinin çamaşır ya da kurutma makinesine tıpkı çiklet gibi yapışıp makinenin içinde kalmış olabileceğini düşünüyordunuz, ama besbelli ki böyle olmuyordu. Ne denli titiz olursanız olun –makineye koyarken ve makineden alırken onları tek tek sayıyordunuz– her zaman bir çorap kaybediyordunuz. Belki de her makinenin arkasında çorabı kapacak kadar kısa bir süre açılıveren küçük bir tuzak kapı vardı. Belki de bu gibi yerlerde işyeri sahibinin kazancını artırma yoluydu bu. Duffy uzun zaman önce bu ekstra tarifeyle mücadele etmekten vazgeçmişti. Bunu yapmak yerine, onunla işbirliği yapıyordu. Sadece iki çeşit çorabı vardı: Marks&Spencer'dan siyah pamuklu/ naylon

karışımı çoraplarla yine Marks&Spencer'dan kırmızı pamuklu/naylon karışımı çoraplar. Bu durumda bir çorap kaybettiğinizde pek fazla kafanıza takmıyordunuz ve bir tane daha kaybettiğinizde gülüyordunuz.

"Telefon," dedi Carol uykulu uykulu, Duffy dairenin kapısını kapatırken.

"Kahvaltı," diye yanıt verdi Duffy, yastığın üzerinde siyah kıvırcık saçların oluşturduğu yığına. Buzdolabından yoğurdu, mısır gevreğini ve kaymağı alınmış sütü çıkardı, mutfak dolabından kepekli ekmeği, rafine edilmemiş şekeri ve balı aldı. İnsanın sağlığa ve kuvvete ihtiyacı vardı; herkes böyle söylüyordu. Sam Widges'ın dükkânında ettiği kahvaltı kuvveti içindi; buysa sağlığı. Zaten, çamaşırhaneye gittiğiniz için kendinize her zaman bir ödül vermeliydiniz.

Küvette su foşurdamaya başlarken, telesekreterini açtı. Mesaj kısaydı ve kolay anlaşılıyordu: "Duffy, ben Vic Crowther. Lanet olası bir alarm sistemi için dünyanın parasını ödemişsem onun çalışmasını beklerim. Şimdi o koca kıçını kaldır da buraya gel."

Koca kıçı mı? Neler diyordu bu Vic? Vic Crowther Duffy'nin kıçını üç yıldır görmemişti, peki o zaman nasıl böyle söyleyebiliyordu? Doğrusu var ya Duffy kendini kısa ama kaslı biri olarak görüyordu; yüzü elbette geniş, ama çenesi küçüktü. Ellerini inceledi: kare şeklinde ve biraz güdüktü, ama hiçbir tombulluk belirtisi yoktu. Sanki problemine bir yardımı dokunacakmışçasına, sinirli bir şekilde, bir kaşık daha yoğurt aldı. Eh, en azından endişesini azaltabilirdi ve bu bir başlangıç sayılırdı.

"Ben Vic Crowther'ı görmeye gidiyorum," dedi, Carol ikinci fincan sütünü koyarken.

"Demek pazar günü öğle yemeğine götürmüyorsun beni?"

Duffy homurdandı. Elbette götürmeyecekti. Onu pazar günü öğle yemeğine ne zaman götürmüştü ki? Ne kadar zamandır birlikteydiler ya da yarı birlikteydiler? Yedi yıl falan mı olmuştu? On yıl? Seksen dört yıl? Onu pazar günü öğle yemeğine *hiç* götürmemişti. Birdenbire niye böyle bir şey bekliyordu ki? Bakışlarını ona doğru çevirdi; Carol sırıtıyordu.

"En azından temiz gömleğin var," dedi Carol. "Yoksa siyah kravatla gidilecek resmi bir toplantı falan mı bu? Kuşağınızı ütüleyeyim mi, efendim?"

"İş," dedi Duffy. "Alarm sistemi çalışmamış."

"Herhalde Vic sigortadan para koparabilmek için kendi evine gizlice girmeyi denemiştir."

"Bırak şimdi bunları," dedi Duffy, eski müşterisini birdenbire korumak istercesine. "Vic şimdiye değin hiçbir şey için mahkûmiyet almamıştır."

"Pontius Pilatus da almamıştı," dedi polis görevlisi Carol Lucas.

"Gerçekten mi? Doğrusu hiç bilmiyordum bunu. Sen nereden biliyorsun?"

"Polis bilgisayarında var, Duffy, sen ne sanıyorsun? Pilatus, P., çok yaşlı, ayırıcı özellikleri: Romalı burnu, adaletin akışını saptırmaya, katliam yapmaya ve tam donanımlı olarak İsa'yı çarmıha germeye teşebbüs ettiğinden kuşkulanılıyor."

"Peki, nereden biliyorsun bunları?"

"Bilmiyorum, Duffy. Sonunda kendini öldürdüğünü söylediler, ama bunu hiç kimse kanıtlamış değil."

"Vic'i bir avuç dolusu hap alırken hayal edemiyorum."

"Ya da kılıcını karnına saplarken."

"Bir kılıcı olduğunu bilmiyordum."

"Duffy." Carol masanın üzerine eğilip Duffy'nin başına hafifçe dokundu. "Bugün burada herhangi bir kimse var mı?"

"Aa, anladım." Bütün şu çamaşır işi Duffy'yi fazlasıyla yormuştu.

"Ha şeyi soracaktım, Bayan Meme nasıllar?"

Duffy bir an kendini suçlu hissedip hissetmemesi gerektiğini düşündü. Şu anki tarife özellikle karşılık gelen herhangi birini tanıdığını sanmıyordu. "Kim kim?"

"Bayan Memecik. Belinda Bilmemne."

"Ha. Blessing."

"Blessing. Ne müthiş bir ad! Belinda Blessing. İnsanın böyle bir adı olsa giysilerini çıkarmak zorunda kalırdı, öyle değil mi?"

"Gerçek adı bu değil. Adını değiştirmiş."

"Giysilerini çıkarabilsin diye."

"Sanırım o yüzden."

"Acaba aynı zamanda başka neleri değiştirdi."

"*Carol*. Sana ne oldu kuzum?" Duffy bakışlarını onun siyah perçemleriyle çevrili sabah mahmuru, hoş İrlandalı yüzüne çevirmişti.

"Sana mı?" Carol yeniden sırıttı.

"Ca-*rol*." Duffy ayağa kalktı. "Dondurucuda yemek var. Pizza. Sosu düşük kalorili balık."

"Harika. Arabanı dikkatli sür. Öptüm."

Carol tavsiyede bulunmasaydı da Duffy arabasını dikkatli sürerdi. Bir kere M1 karayoluna hiç de bayılmıyordu: Ona sorarsanız, çılgın kamyonlar ve insanın gözünü alan farlarla dolu, ülkenin resmi olmayan en büyük yarış pistiydi M1; aileler bile burayı dünya hız rekorunu kırmayı deneyecekleri bir yer olarak görüyordu. İkinci olarak Duffy, yeni Sherpa kamyonetini kullanıyordu, koltuğunu yükselterek oturmuştu ve yol kenarına savrulma konusunda kaygılanıyordu. O hurda arabayı elden çıkarıp yeni bir şey almak gönlüne su serpmişti. Aslında kendisi için yeniydi bu araba yoksa tam anlamıyla yeni denemezdi: O kadarına gücü yetmiyordu. Bu yüzden, öteki iş olmasa, her bir yanında DUFFY GÜVENLİK yazılı beyaz Sherpa'sında gururla dimdik oturup orta şeritten, saatte sabit doksan kilometreyle gitmekten hoşlanırdı.

Kısa bir süre önce M1 karayoluyla ilgili birtakım hikâyeler anlatılır olmuştu. Eski bir polis olan Duffy haydutluk eden polisleri gerçekte onaylamıyordu; ama elinden de bu olaya gülmekten başka bir şey gelmemişti. Bir petrol şirketi müşterileri çekmek için, şarap bardağı ya da arabanın arka camına asmak için küçük koala ayıları vermek yerine, farklı türden bir planla ortaya çıkmıştı. Her ay benzin istasyonlarında elli kadar arabanın plaka numarasından oluşan bir liste dolaştırıyorlardı. Arabanızın plakası listede varsa, yüz papelden bin papele kadar para kazanabiliyordunuz. Tabii önce benzin istasyonundan bir miktar benzin almanız gerekiyordu; kasaya bakan kişi Tom, Dick ya da Jimmy Bilmemkim'in rakamlarda

birtakım değişiklikler yapmasına izin vermezdi.

Plan kesinlikle müşteri çekti, ama aynı zamanda, birkaç feylesofu da düşünmeye sevk etti. Özellikle de, M1 karayolu yakınında mevzilenen ve böylesi iddialı olaylardan hoşlanan bir polis grubunu. Tabii, her şey üniformasız ve çoğunlukla da mesai saatleri dışında yapılıyordu. Polislerin ikisi, arabalarıyla benzin istasyonuna gidiyor, hiçbir şeyi gizlemeden benzin alıyor ve numaraların listesini istiyordu. Listede kendi numaralarını bulamayabilirlerdi, ama oradan, birkaç başka numarayı ezberlemiş olarak ayrılıyorlardı. Hiç kuşku yok ki, sadece bir iki galon benzin almışlarsa, çok geçmeden bir başka istasyona girmeleri gerekebilir ve rakamlara yeniden kaçamak bakışlar atmak zorunda kalabilirlerdi. Ertesi gün, yeniden üniformalarını giymiş olarak, kendilerini polis bilgisayarında tek sayılı plaka numarasını kontrol etmeye mecbur bulabilirlerdi; tabii ki bunu mesai saatleri içinde yapacaklardı, başka ne zaman yapabilirlerdi ki? Plaka sahibinin adı ve adresi, lütfen. Ve sonra, araba o bölgedeyse, oraya gidip adama birkaç yüz papel kazanmak isteyip istemediğini sorabilirlerdi, tek yapacakları şöyle küçük bir turdu, her şey tamamen yasal olacaktı. Tabii işin içinde onlar için bir içki de olacaktı. "Yarı yarıya, tamam mı, nasıl olsa biz olmadan bu işten tek kuruş bile kazanamazdın," derlerdi. Polis olduklarını söylemeye bile gerek yoktu.

Duffy bu işin dürüstçe olmadığını düşünüyor, ama onlara bir türlü de kızamıyordu. Kim kaybediyordu? O kadar parayı zaten gözden çıkarmış olan petrol şirketleri kaybetmiyordu. Numaraları her ay gözden geçirme zahmetine katlanamayacak olan ve şimdi de bir ikramiye kazanmış olan taşıt sahipleri de kaybetmiyordu: Bir şeyin yarısı her zaman için hiç olmamasından daha iyiydi. Mavi üniformalı delikanlılar da tam olarak kaybetmiyorlardı. Onlar sadece, bir ulusu ulus yapan ticari girişim ruhunu ortaya koyuyorlardı. Kim kaybediyordu, evet aslında kim kaybediyordu? Suç buydu: bir başkasının sırtından birilerinin haksız kazanç sağlaması. Bu hikâyede sadece kazananlar vardı. Her şeyin açığa çıkıp da birkaç kişinin kötek yediği güne kadar hep kazananlar olmuştu. Derken petrol şirketi işleri biraz ağırdan almış ve herkes yeniden şarap bardağı ya

da minyatür koala ayısı toplama işine dönmüştü ki Duffy açısından bu çok daha az eğlenceliydi.

Orta şeritte doksan kilometre hızla yol alırken, aklı Belinda Blessing'le Vic Crowther'a gitti. Bayan Memecik diye adlandırmıştı Carol onu. Duffy gülümsedi. Bu -cik eki sadece bayan ifadesi açısından doğruydu, memeler için değil. Memeler için hem de hiç mi hiç doğru değildi. Belinda o türdeki gazetelerin 3. sayfa kızlarının ilklerinden biriydi. Bir zamanlar birkaç milyon kahvaltı sofrasında erkekler, gazetenin başlıklarına şöyle çabucak bir göz atarlar ve sonra da Belinda'nın... Belinda'nın... şeylerinin, anlayın işte canım, memelerinin –evet memeydi onlar, başka bir şey diyemezdiniz onlar için– sunduğu hazza ve hayranlığa gark olmak üzere sayfayı çevirirlerdi. Aslında büyük M harfiyle yazılmalı: Memeler. Ülkenin dört bir yanındaki bir milyon kahvaltı sofrasında hayranlık ifade eden ıslıklar çalınır ve bazen de ayak ayak üstüne atılırdı. Belinda sabahki işini yine yapmıştı.

Belinda'nın uzun siyah saçları, dostça bir yüzü, rengi tam olarak anlaşılmayan gözleri vardı; o tip gazetelerin 3. sayfaları siyah beyaz basıldığı için bunun pek bir önemi yoktu aslında; üstelik manşet yazarı, Belinda gazetede ilk göründüğünde, onlardan zekice BELINDA'S BLESSINGS* diye söz etmişti. Hiç de şaşırtıcı olmayacak bir şekilde bu uydurma soyadı, birçok manşet yazarına yaratıcılıklarını tam anlamıyla kanıtlama fırsatını vermişti. BELINDA COUNTS** HER BLESSINGS manşetinin ardından –sırf okurlar imayı anlamayabilir diye– BİR! İKİ! ifadeleri geliyordu. Sonra, BLESS ME–IT'S BELINDA*** ve daha düzinelerce manşet vardı. Okurlar ondan hoşlanmışlardı ve iki ay falan memelerini gazete sayfalarında görmeseler şikâyet mektupları yazıyorlardı. Bir iki bardak birayla gevşemiş kinik ve çekiştirici ağızlar, nimetleri olmasa Belinda'nm sadece sıradan görünüşlü bir kız olacağını ileri sürüyorlardı. Ne var ki yine aynı içki sofrasındaki tutkulu savunucuları da, Belinda'nın özel yanının tam da bu olduğu yanıtını yapıştırıyorlardı. Gerçekten de dostça bir görünüşü vardı Belinda'nın; önünüzdeki içkiyi barda-

* Belinda'nın Nimetleri.
** Belinda Nimetlerini Sayıyor.
*** Beni Kutsayın –Ben Belinda'yım.

ğınıza koymuş olabilecek, birlikte büyümüş olabileceğiniz, hiç endişe etmeden annenizle tanıştırabileceğiniz, o türden bir kızdı Belinda. Tabii, tabii şu... nimetlere sahip olması dışında.

Ulaştığı altı ay kadar süren bu ünden sonra, Belinda'nın Memeleri gazetede ona aracılık etmiş olan kişinin işinden kovulmasına yol açtı. Onun yerine bir promosyon elemanı ve reklamcı aldılar; aslında bu iki işi aynı kişi yapıyor ve yine yüzde yirmi alıyordu. Ama adam ona bir araba tanıtım gösterisinde nimetlerini sergileme olanağını tanıdı (aynı şeyi eski bir arabanın üzerinde yapmazdı Belinda). Birkaç süpermarketin açılışında ona boy gösterme olanağı sağladı. Gece kulüplerinin önünde fotoğrafçılara poz verdirtti. Göğüs dekoltesine dalış yapmaya kalkışan ünlü bir aktörün suratına şampanya fırlattığında bu işin arkasında da onun olduğu söyleniyordu ve ayrıca onu televizyonda birçok talk-show programına çıkarttı. Bu noktada Belinda'nın enerjik ev kızı havaları ve önceden hazırlanmış şakaları, davranışlarını onaylaması beklenmeyen kişilere bile onu sevdirdi. Kendine bir erkek arkadaş edindi ama çok geçmeden onu da başından attı. Erkek arkadaşı ertesi ay anılarını rakip bir gazeteye sattı: "Niçin MG marka bir araba aldım? Şey, üstsüz pilicime üstü açık bir arabanın yakışacağını düşündüm de," diye yazmıştı. Belinda'nın gazetesini okuyanlar bu adi fırsatçılık karşısında fena halde şoke oldular ve Belinda'nın hemen, o herifçioğlunun ne kadar ufak bir aleti olduğunu ifşa ederek intikam almamakta ne denli yücegönüllü davrandığını söylediler, onu alkışladılar.

Kuaförler ve fotoğrafçılar tarafından iltifatlara boğulan Belinda, bunun her anının zevkini çıkardı. Ama aynı zamanda, belediyenin sosyal konutlarından henüz çıkarmayı başardığı annesiyle iki kız kardeşini unutmadı. İnsanların artık onu bikini üstü giymemiş halde görmekle bu kadar ilgilenmeyecekleri bir vaktin geleceğini pekâlâ biliyordu. O zaman ne olacaktı? Gerçekten ünlü bir şahsiyet olma yolunda bir sıçrama yapabilecek miydi? Kafasının içinde bir yerlerde bir korku ve kuşku mırıltısı duyuyordu. Çevresinde tanıdığı erkeklere bakıyor ve sadece iki tip erkek görüyordu: onun ününden korkanlarla ününün cazibesine kapılanlar. Birinci tip erkekler-

le sadece çay içmeyi arzu etseniz bile boyunlarına bir tasma geçirmeniz gerekiyordu; ikinci tip erkeklerse sizinle sadece, karyolalarına yeni bir çentik atabilmek için bir arada oluyorlardı.

Ve derken Vic'le tanıştı. Tabii insanlar her zaman söyledikleri şeyleri söylemişlerdi: Belinda'nın yeniyetmelik çağında babasını kaybettiği için hâlâ babasının yerini tutabilecek birini aradığını; Vic'in evliliğini mahvettiğini; ondan kasten hamile kaldığını. Ama gerçek böyle değildi. O ve Vic daha en başından anlaşmışlardı; Vic onu güldürüyordu; bu her zaman çok önemlidir, öyle değil mi? Sonra, ünlü olduğu için ondan korkmuyordu Vic; o da kendi alanında başarılı biriydi, bu yüzden de kendini tehdit altında hissetmiyordu. Belinda ona, "Biliyor musun Vic, bazen her şeyi bir yana bırakıp kent dışında yaşamayı ve bir atımın olmasını arzu ediyorum," dediğinde, Vic, "Aptallığı bırak," dememiş, tersine, başını sallayarak onun diğer yarısı olarak adlandırdığı şeye hafifçe dokunup, "Çok güzel olurdu," diye yanıt vermişti.

Hiç kuşku yok ki Vic'in evliliği yıllardır sallanıyordu ve Belinda kasten hamile kalmamıştı: Sadece, insanlar âşık olduklarında olup biten şeylerden biriydi bu, değil mi? Gerçi Belinda'nın reklam işleriyle uğraşan elemanının biraz başını ağrıtmıştı bu durum, ama başka çevrelerde kolaylıkla HAMİLE KIZ ARKADAŞI İÇİN KARISINI TERK EDEN KOCA diye atılabilecek bir manşet BELİNDA'NIN AŞK ÇOCUĞU manşetine dönüştürülmüştü ve bu, her şeyi biraz daha kabul edilebilir bir hale sokmuştu. Elbette modellik işi biraz tavsamıştı ama yine de, vücuduna sıkıca yapışan bir leotar geçirerek müstakbel annelere nasıl formda kalacaklarını göstereceği birtakım yan işler vardı; ne var ki bunları yapmak Belinda'nın içinden hiç gelmiyordu ve karnındaki küçük Nikki'yle birlikte gitgide daha şişmanladıkça, bazen kilolarını verememe olasılığı onu korku ve endişeye gark ediyor ve şimdi anne olacağına göre onu hâlâ bikini üstünü giymemiş halde görmeyi arzu edebilecek kişilerin olup olmadığını merak ediyordu. Nikki'nin doğumundan sonra bir iki yıl inatla direndi ancak bir gün, bir pina kolada kokteylinin kapağını açarken, gerçekte her zamankinden pek de daha ciddi görünmeden, "Biliyor musun Vic, bazen her şeyi bir yana bırakıp kent dışında

yaşamayı ve bir atımın olmasını arzu ediyorum," deyiverdi. Vic ise bu söze sırıttı ve "Şey, ben şu küçük yeri gördüm, biliyor musun," dedi.

Çıkış 13, işte orası, diye düşündü Duffy ve beyaz Sherpa kamyonetini dikkatle yavaş gidilen şeride yanaştırdı. Belinda'dan gerçekte hiç hoşlanmamıştı; aslında gazetedeki resimleri bile ona çok itici gözükmüştü. Ve üç yıl önce alarm sistemini kurmaya gittiğinde, kendi zevkine göre, o yere pek de yakışmayan bir hanımefendi gibi gözükmüştü gözüne Belinda. Demek istiyorum ki, Braunscombe Hall sosyal hiyerarşinin en üst basamağında, çok şatafatlı kır evlerinden biri olmayabilirdi ama orası yine de Braunscombe Hall'dü. Ve Belinda Blessing'le Vic Crowther da hâlâ fazlasıyla Belinda Blessing ve Vic Crowther idiler. İnsan gerçekten de gülmek zorunda kalıyordu ve nitekim Vic kendine özgü o sakin üslubuyla, bu işe kıkır kıkır gülüyordu. Ama Duffy'ye öyle geliyordu ki, buraya daha ilk gelişinde edindiği izlenim oydu ki, Belinda Blessing'in Saygıdeğer Hanımefendi Belinda Braunscombe olma yolunda son derece ciddi hırsları vardı.

Vic pek değişeceğe benzemiyordu. Duffy onu tanıdığı süre boyunca (on iki yıl kadar geçmişe uzanıyordu bu) Vic hep aynı kalmıştı. Doğum belgesi hâlâ kırkında bile olmadığını gösterdiği halde ellilerini aşmış biri olma –hayatı çok iyi gözlemlemiş ve artık etki altında kalmayacak biri– oyunu oynamıştı Vic. Bu özelliğini, sendika sözcülerinin üzerlerine televizyon kamerası çevrildiğinde takındıkları türden herkesin önünde neşeli bir üslupla konuşma özelliğiyle de birleştiriyordu. Böylesi sarsılmaz bir tatlıdillilik cömertlikten uzak kafaları kuşkuya düşürüyordu. Duffy yıllar önce bir keresinde, Vic Crowther'ı tutuklamaya çalışmıştı. Görünüşe bakalırsa hakarete uğramadığını düşünen Vic sadece gülüp geçmiş ve sonra da, müşterilerinin deposunda bulunan saatlerin pekâlâ rastlantı eseri, Duffy'nin yazdığı rapordaki saatlerin tıpatıp benzeri olabileceğini –aman Allahım, ne talihsizlik– ama yine de bunun ille de çalınmış oldukları anlamına gelmeyebileceğini açıklamak üzere, yoldan çıkmış avukatların çalıştığı bir firma olan Laski & Lejeune'e başvurmuştu.

Bu olay çok eskilerde kalmıştı, Duffy'nin Güney Londralı gençten bir polis olduğu ve Vic Crowther'ın da... şey, tam olarak ne yaptığının bilinmediği eski günlerde. Vic gazetelerde ara sıra göründüğünde, kendisinden hep "yöre işadamlarından Vic Crowther" diye söz ediliyordu; ama kendisine ne çeşit bir iş yaptığı sorulduğunda, o saf tebessümüyle gülümsüyor ve "Şey, biraz ondan, biraz bundan işte," diye yanıt veriyordu. İşe inşaatçılıkla başlamış, ama daha sonra inşaat işinin, işin daha zor kısımlarını ancak başka birisi üstlendiğinde daha keyifli olduğunu fark edince, evlerde mutfak tesis etme işine geçmişti. Daha sonra, eğer işin en zor kısmını sizin için bir başkası yapıyorsa bunun her zaman daha keyifli olduğunu düşünmeye başlamıştı. Firma adı kiralama işleri Vic'in en sevdiği iş alanıydı: Başkalarının yaşamı boyunca yaptığı birikimlerin bir işe yatırılmasını sağlamak, yüzde on almak ve eğer iş başarısızlığa uğrayacak olursa, sen sağ ben selamet deyip işin içinden sıyrılmak. Bir keresinde Vic bir çamaşırhaneler zincirine sahip olmuştu: Bak hele, diye düşünüyordu Duffy, bahse girerim ki her seferinde bir çorap çalan çamaşır makinesi fikrini icat eden de Vic denilen bu adamdır. Ayrıca Crowther'ın işlettiği iki tane cenaze levazımatı işi de olmuştu; bölgedeki fast-food işinden payını almış ve çok geçmeden video kiralama işine de adım atmıştı. Bu işlerde ne denli yasal yollara başvurduğu, Suçları Soruşturma Şubesi'nde birtakım tartışmalara konu olmuş, ama şu ifadenin dışında hiçbir kesin hüküme varılamamıştı: Denebilir ki, şayet Vic Crowther temiz birisiyse, İngiltere Kraliçesi de ayakta işiyordur. Birkaç polis bazı yasadışı işleri onun üzerine yıkmaya çalışmış ve Vic önceleri daima dostça, daha sonraları biraz daha az dostça davranmış ama sonunda hep yoldan çıkmış avukatlar olan Laski ve Lejeune'ü yardımına çağırmıştı. Vic, ikili oynarsa bunu muhtemelen, hem kötü niyetli hem de kurnaz olduğu için yapardı. Ve hiç kuşkusuz benimsediği ilke hep aynıydı: Bir ad kiralama işine gir, iş başarısızlığa uğrarsa, sen sağ ben selamet deyip işin içinden sıyrıl. "Ama ben o sırada zaten Clarence Dükü'nün köşkündeydim, memur bey, Rotary Kulübü'nün çoğu üyesi bunu doğrulayacaktır."

Duffy kamyonetini Braunscombe Hall kavşağında durdurdu.

Girişteki şu sütunlar yeni, diye düşündü. İkisi de kareydi ve kırmızı tuğladan yapılmışlardı. Her birinin tepesinde taştan bir küre vardı; sağdakinde kavisli tarafına yapışmış taştan bir hayvan vardı. Duffy'nin görebildiği kadarıyla, üzeri hava koşullarından aşınmış bir kır sansarıydı bu. Parlak yeni tuğla ile üstü gözenekli eski taşın karışımı insanın üzerinde tuhaf bir etki bırakıyordu. Duffy gözlerini bu şişman kürelere dikmişti ki ansızın, gazetesini açıp da gözlerinin önünde Belinda'nın portakallarını görüverdiği eski günleri anımsadı. Hey, belki de buydu. Belinda Blessing'le Vic Crowther'ın aile kollarıydı bunlar. Üzerlerinde sürünen yaşlı bir sansarla birlikte iki koca meme.

Duffy bu görüntüye hâlâ yüzünde beliren bir sırıtma ifadesiyle bakıyordu ki birden frenlere yapıştı ve araba Braunscombe Hall'ün önündeki çakıllı yolun zeminini bozdu. Vic Crowther onu karşılamak üzere dışarı çıkmıştı.

"Arkadan dolaşmamı ister misin, patron?" diye neşeli bir tavırla sordu Duffy.

"Britanya Araba Rallisi burada yapılmıyor," dedi Vic. "Bak ne yaptın çakıl yoluma. Düzelttirmek zorunda kalacağım."

Tam o anda, Duffy'nin Japon olduğunu düşündüğü gözlüklü ufak tefek bir kadın, evin yanından çıkarak yarı koşar halde onlara doğru geldi. "Bay Crowther," dedi yanlarına geldiğinde, derken durdu, konuşmasını sürdürmeden önce Duffy'ye şöyle bir baktı ve "Bay Crowther, efendim. Birisi Ricky'yi çalmış," dedi.

III
Mutfak / yemek odası

Mutfağın göz hizasındaki dolapları Vic Crowther'ın eski günlerde yaptırdığı bütün dolaplardan çok daha şıktı. Cilalı Alman meşesinden yapılmışlardı ve fiyatları insana, cilalama işinin Bavyera tipi kısa deri pantolonlar giymiş küçük adamların popolarını otuz ya da daha fazla gün boyunca onlara sürtüp durması yoluyla gerçekleştirildiğini düşündürüyordu. Dolapların altında, Houston'daki Görev Kontrol Merkezi'nden aşırılmışa benzer ev aletleriyle dolu şık bir tezgâh vardı. Kendi mutfağı fazlasıyla sade olan Duffy, bütün bunlar acaba ne için yapılmış, diye merak etti. Görünüşüne bakılırsa Doğulu olmayan ve Vic'in Bayan Hardcastle olarak tanıttığı tombul, orta yaşlı bir kadın, çabuk çabuk bir makineden öbürüne gidip geliyor, ara sıra bir kapağı açıp oradan pırıltılar saçan bir turta, di-

ğerinden de dumanları tüten bir börek çıkarıyordu. İnsan böyle bir mutfakla, bir otel işletebilirdi.

"Büyük bir aile kurmayı mı planlıyorsunuz?" diye sordu Duffy.

"Sadece Nikki var," diye yanıt verdi Vic. Duffy'nin aklında kalandan biraz daha sert ve biraz daha kırmızı bir yüzü vardı; belki de içkiyle arası iyiydi. "Sanırım Nikki'nin kısmeti. Sanırım bir kişi daha olsa, at binme işine engel olabilirdi." İç çekti ve daha çok şey söyleyecekmiş gibi durdu, ne var ki evin kalıcı ve geçici sakinleri yemek yenilen alana birer ikişer gelmeye başlamışlardı. Eğer mutfak Görev Kontrol Merkezi ise, yemek salonu da rustik görünümlü bir turist merkeziydi. İçeride uzun bir yemekhane masası, Duffy'nin en azından iki yaşında olduklarını tahmin ettiği meşe kirişler, çevresi at koşumlarıyla süslenmiş açık bir şömine, elektrikle çalışır hale getirilmiş ya da daha büyük bir olasılıkla zaten hep elektrikle çalışmış olan dökme demirden bir avize, arkası tekerlek şeklinde bir sandalye takımı ve iki tane de ayak taburesi vardı. Köşede, belki günün birinde Vic'le Belinda kendi giysilerini ya da başka bir şey dokumak isteyebilirler falan diye, meşeden yapılma bir çıkrık duruyordu.

Eski üçüncü sayfa kızı Duffy'nin elini sıktı ve ona mesafeli, ev sahibesi havasında bir tebessümle gülümsedi. Vic'in onu kendileriyle birlikte niçin yemeğe çağırmış olduğu sorusu kafasını tamamen allak bullak etmiş gibiydi. Hiç kuşku yok ki çiftliğin köpekleri çizmelerini kemirirken, cebinden çıkarıp merdiven altında yiyebileceği, benekli kırmızı bir mendile sarılmış, bir baş soğanıyla bir dilim peyniri vardı. Bak hele, yeryüzü nimetlerine kavuşmuş, diye düşündü Duffy. Öte yandan şu jokey pantolonu poposu için pek de mucize yaratmış sayılmazdı.

"Sizi Duffy'yle tanıştırayım," dedi Vic masanın etrafında çoktan yerlerini almış olanlara. "Eski bir arkadaş. Alarm sistemini onarmaya geldi." Beş konuğun hepsi de otuzlarında görünüyorlardı ve bütün ömürleri boyunca herhangi bir mutfak aletine dokunmamış olduklarından ya da çamaşırhanelerin kiralanma işiyle ilgilenmediklerinden emin olabilirdiniz. Duffy, gözlerinin altı oldukça şişkin görünen ve kızıl saçlarında büyük bir şişe içki yuvarlamış ol-

maktan kaynaklanabilecek garip bir parlaklık bulunan Angela'yla; ayağa kalkıp "Nasılsın ahbap?" diye bağıran, saçları dökük ve çenesi biraz geriye kaçık Jimmy'yle; kadife bir takım elbise giymiş, ayağa kalkmayan, tersine, bunu yapmak yerine, sarışın Lucretia'ya doğru dönen Damian'la; öğle yemeklerini kendileriyle paylaşmaya gelen bu ticaret adamına başıyla hafifçe selam veren Lucretia'yla ve son olarak da, yüzünü çevreleyen siyah perçemleriyle, sürekli kıkırdayıp duran ve "O sizin kamyonetiniz mi?" diyen Sally'yle tanıştırıldı. Duffy tam oturmak üzereyken Nikki içeri süzüldü, ona doğru geldi ve gözlerini Duffy'ye çevirdi:

"Senin için dans edeyim mi?"

"Daha sonra edersin, tatlım," dedi Vic sakince.

"Ama dansımı etmek istiyorum. Dansımı görmedi o benim."

"Yemek," diye ısrar etti Belinda. Nikki surat asarak oturdu ve Bayan Colin küçük kızın boynundaki peçeteyi düzeltmeye kalkıştığında, Filipinli kadının kolunu elindeki çatalla dürttü. Bayan Colin ses çıkarmadı; kızı hiç kimse kınamadı ya da farkına varmış görünmedi. Duffy'nin dikkatini çekmişti.

"Taff nerede?" diye sordu Vic. "Henry nerede?"

"Taffy koruya giderken yanına sandviç aldı," dedi Damian, sanki bu şimdiye değin duyduğu en tuhaf davranışmışçasına. "Koruda bir karabina yardımıyla doğal yaşamı katletmeye çalışıyor. Gerçi bana sorarsanız, o zavallı kürklü şeyleri ne diye yerden toplamadığını ve başlarını madeni dişleriyle koparmadığını bildiğimden de emin değilim."

"Ve lanet olası Henry de burada yok," diye ekledi Angela.

Öğle yemeği sırasında Duffy birkaç kez boğulma tehlikesi geçirdi; Bayan Hardcastle'ın böreklerinin yol açmış olabileceği bir reaksiyon değildi bu. En çok konuşan kişi Damian'dı. Uzun kirpikleri ve dalgalı kahverengi saçları vardı ve konuşurken burnunun ucu bir o yana bir bu yana hafifçe oynuyordu. Tombul yüzü sırf Damian olmanın yalın hazzıyla parıldıyor gibiydi. Duffy'nin bilmediği konular ve insanlar hakkında uzun söylevler çekiyor ve ara sıra da adeta bir restorandaymışçasına, konuşmasını kesip boş şarap şişesini havada sallıyordu; bunun üzerine Bayan Hardcastle gelip boş

şişeyi dolusuyla değiştiriyordu. Jimmy onu ağzı açık dinliyor ve diğerlerinden biraz daha gecikmeli olarak gülüyordu. Vic konuşmuyordu; Belinda konuşuyordu ama Duffy'yle konuşmuyordu. Eh, eğer bir ticaret adamı rolünü oynamasını istiyorlarsa ona göre hava hoştu. Alarmı yemekten sonra onarır ve yarış pistindeki delilere yeniden katılırdı. Carol'ın şu anda pizza mı yoksa diyet soslu balık mı yediğini merak etti.

"O sizin kamyonetiniz mi?" Soruyu soran, masanın karşı tarafındaki Sally'ydi. Boynuna uzanan gür saç bukleleri ve tam olarak Duffy üzerinde odaklanmış görünmeyen iri siyah gözleri vardı. Belki de gözlük takması gerekiyordu; ya da belki mesele hiç de bu değildi. Öyle ya da böyle, bu soruyu ona ikinci kez sormuştu.

"Hımmm," diye yanıt verdi Duffy.

"Duffy Güvenlik," diye sözünü sürdürdü Sally, heceleri uzatıp güvenlik sözcüğünün sonuna ulaştığında kıkırdayarak. "Güvende misiniz? Güvende olan bir erkekten hoşlanırım ben." Yeniden kıkırdadı. "Güvende misiniz?"

Duffy ne yanıt vereceğini bilemedi. Ne demek istiyordu bu kadın? Duffy'nin evine gizlice girildiği olmuş muydu? Ödenecek konut kredisi var mıydı? Sürekli bir kız arkadaşı var mıydı? İhtiyatlı bir şekilde, "Bazen," diye yanıt verdi.

"Ben her zaman," dedi Damian, Duffy'yi bir ölçüde görmezden gelip masada bulunan herkese hitap eden bir sesle, "Kafalarına koca koca kasklar takıp insanların parasını bankalara teslim eden şu adamların ve yine bu işle uğraşan polislerin çok tuhaf seks yaşamları olduğunu düşünmüşümdür. Yani, bir kere, *coplar* var, demek istiyorum." Sally kıkırdadı. "Ve sonra *kelepçeler* var. İnsan kelepçelerle neler yapabilir... Ve şu sevimli koca köpekler..."

Yemeğin büyük bölümü boyunca suskun kalmış olan Angela birdenbire ayağa kalktı ve kapıya koştu. Bir sessizlik oldu.

"Aptal," dedi Lucretia.

"Aa, özür dilerim," dedi Damian. "Biraz patavatsızca oldu. Ama ağzımdan kaçtı işte. Kadın oyuncunun piskoposa dediği gibi: Aşağılanmayı sineye çekeceğim, Yüce Tanrım... Ha unutuyordum, Bayan Hardcastle," sesini mutfağa doğru yükseltti, "börekler hari-

ka olmuş." Bayan Hardcastle gülümsedi. "Şefi kutlarım." Bayan Hardcastle bir kez daha gülümsedi; Damian'dan çok hoşlanıyormuş gibi bir hali vardı.

"Köpeğiniz var mı?" Soruyu soran yine Sally'ydi.

"Yok."

"İş için, demek istiyorum. İş için bir köpeğinizin olması gerekir."

"Yok."

Sally'nin bu yanıtı hazmetmesi biraz vaktini aldı. Söz konusu yanıtı kafasında dikkatle evirip çevirdiği anlaşılıyordu. "Sanırım meselenin özü şu ki sizde köpeklerin yerini teknoloji almış durumda. Teknolojik ilerlemeler şeyi ortadan kaldırmış bulunuyor..." Durakladı; bu uzun sözcükler onu yoruyordu. "Sizin... köpek yerine... şeyi kullanmanız..."

"Yok, ben köpeklerden hoşlanmam sadece."

Sally bunun yıllardır duyduğu en komik şey olduğunu düşündü; ağzından haykırırcasına birtakım tuhaf sesler çıktı, derken, çıngıraklı bir kahkaha attı. "Köpeklerden hoşlanmıyormuş," diye yineledi, gözleri şimdi daha da şaşı bakıyor gibiydi. Duffy bakışlarını masaya doğru çevirdi. Lucretia duygularını hiç belli etmeden onu seyrediyordu; bakışları karşılaştığında gözünü hiç kırpmadan onu incelemeyi sürdürdü. Gür sarı saçları ve düzgün yüz çizgileriyle şık dergilerin moda sayfalarında karşılaştığınız şu kızlardan birine benziyordu. Bu dergilerde çalışan model kızlar samimi, tepeden bakan, seni beceririm tarzında bakışlar atma sanatında eğitilmek için aylarım veriyorlardı; bu kız ise bu bakışlara gerçek hayatta sahipti. Duffy'nin bulunduğu konumdan fersah fersah uzaktı.

"Köpeklerden hoşlanmadığınıza göre..." Konuşan kişi, Duffy'ye ilk kez hitap etmekte olan Damian'dı, "...o zaman belki de bizim aradığımız kişisiniz. Şey günü... gecesinde nerede olduğunuzu açıklayabilir misiniz..."

"Bırakın bunları!" dedi Vic sertçe. "Ricky gitti. Yani, Ricky'nin cesedi gitti, demek istiyorum. Bayan Colin onu bir çamaşır torbasına koyup arka odadaki bir askıya astı ve biri de onu çaldı."

"Şey, siz burada sık sık etli börek yapıyorsunuz," dedi Damian

nükteci bir edayla. "Belki de bütün kuşkular dosdoğru Bayan Hardcastle'a yöneliyor." Ev yapımı tavuk ve jambonla hazırlanmış büyük bir böreği inceleyip midesi bulanmış gibi bir jest yaptı.

"Damian, oğlum, bırak bunları," dedi Vic. "Galiba biri gidip de Angela'yı çağırsa iyi olur."

Onu çağırmaya Belinda gitti ve birkaç dakika sonra birlikte döndüler. Sofrada muhtemelen sekiz ay ya da daha uzun bir süre derin dondurucuda bekletilmiş olan kremalı pastayla Noel pudingi vardı. Kahve servisi yapılırken birden kapı açıldı ve içeriye geniş, kırmızı yüzlü, kafası kare biçiminde, kırk yaşlarında bir adam girdi. Kareli parlak bir takım elbise, köstebek derisinden yapılma eski tarz kesimli bir yelek, pamuk yün karışımı kareli bir gömlek giymiş ve kırmızı benekli bir papyon takmıştı. Masanın karşı tarafında oturan nişanlısına coşkuyla baktı.

"Henry, sevgilim, nerelerdeydin?" dedi Angela, Duffy'nin masadaki hiç kimsenin gösteremeyeceğini düşündüğü bir tatlılıkla. "Saatlerce seni arayıp durdum."

"Özür dilerim, tatlım," diye yanıt verdi Henry. "Bilirsin işte. Bir köpekle ilgili olarak bir adamı görmem gerekti."

Angela haykırdı. Oda suskunluğa büründü. Henry giydiği koca kahverengi ayakkabılarla adım atarak sarsakça ayak değiştirdi. "Ne *dedim ki*?"

***

Öğle yemeğinden sonra Vic, Duffy'yi alıp video kasetlerinin bulunduğu kitaplığa götürdü. Bahçeye açılan cam kapıdaki deliğin üzerine büyük bir kahverengi kâğıt yapıştırılmıştı.

"Ricky'yi içeri buradan fırlatmışlar," diye açıklamada bulundu Vic.

"Vay anasını!" dedi Duffy meraklı ve mesafeli bir şekilde, aslında oldukça etkilenmişti. Polisler ve eski polisler suçla o denli içli dışlı oluyorlardı ki herhangi küçük bir yenilik neredeyse heyecanla karşılanıyordu. Duffy böyle bir şeyi daha önce kesinlikle görmemişti. "Büyük bir köpekti, değil mi?"

"Hmmm, şey," dedi Vic. Biraz müphem biraz çaresiz bir ifadeyle bakıyordu. "İşte normal boyutlarda bir köpekti."

"Evet, anlıyorum," dedi Duffy. "Özel bir çeşit miydi?"

"Ona çeşit denmez, Duffy, cins denir. Ben bile biliyorum bunu. Yok, sanırım standart denebilecek bir şey... köpeğiydi sadece. Kıvırcık tüyler, kuyruk."

"Dört bacağı da var mıydı?" diye sordu Duffy.

"Vardı vardı. Dört bacaklı köpeklerden biriydi. Köpekleri çok iyi tanıdığımı söyleyemem." Vic'in hiç de gerekli olmayan açıklamalarından biriydi bu.

"Camdan içeriye atıldığında ölmüş müydü?"

"Şey, Bayan Colin onu bulduğunda kesinlikle ölmüştü." Bir an durakladı. "Sanırım bir köpeğin üzerindeki parmak izlerini alamazsınız, değil mi?"

Duffy soruyu kafasında kısacık bir an tarttı. "Kaybolmuşsa alamazsın."

"Doğru."

"Peki, polisler ne zaman geliyor?"

"Polisler mi? Polislere hiç de meraklı biri değilim ben."

"Ben de öyle anımsıyorum." Duffy gülümsedi. Vic'in eski günlerde ne kadar düzenbaz biri olduğunu ve hâlâ da ne kadar düzenbaz biri olabileceğini düşündü. Çamaşırhaneler, cenaze levazımatı işleri ve video kiralama dükkânları bu kadar büyük bir yerin parasını öder miydi? Yoksa başka bir yerlerde garip bir gelir kaynağı mı vardı?

"Her neyse, Ricky ortadan kaybolduğuna göre, gelmeleri onlar için vakit kaybı olurdu, özellikle de hafta sonunda. Ben düşündüm ki, şunu düşündüm ki..."

"Uyuyan yılanı uyandırmamayı mı?"

"Öyle bir şey," dedi Vic ve kıkırdadı. "Biliyor musun, insanın aynı dili konuşan birisiyle konuşması her zaman güzel bir şey."

"*Onların* çoğu Catford'da doğmuş değiller," dedi Duffy başıyla yemek odasını işaret ederek.

"Evet, onlar aslında esas olarak Belinda'nın arkadaşları. Zaten insanın büyük bir evi olunca büyük evlerden gelen öteki insanlarla

tanışıyor. Düşündüğün kadar kötü insanlar değil onlar," dedi Vic. "Bazen biraz gürültücü oluyorlar, ama genç insanlar."

"Şey, sanırım ben burjuva görünümlü insanlardan hoşlanmıyorum."

"O kadar da burjuva kişiler değil onlar."

"Hepsi de benden çok daha burjuva," diye ısrar etti Duffy sertçe.

"Diyebilirim ki genelde herkes adil bir başlangıç noktasına sahip." Kıkırdama sırası Duffy'ye gelmişti. "Yani, sözgelimi şu Damian. Bir köy papazının oğlu, akıllı bir çocuk, bir yerlerde üniversiteye gitmiş, şık insanlarla birlikte olmuş. *Damian* burjuvaca bir ad değil."

"Vic'ten daha burjuvaca."

"Doğru, ama bu senin bugünkü İngilteren, öyle değil mi, Duffy? Vic'lerin Damian'larınla karışabilir ve Damian'ların da Hugo'larınla tanışma fırsatı bulabilir. Bütün bu sınıf meselesi şimdi kapı dışarı edilmiş bulunuyor. Kim olduğun değil, ne olduğun önemli. Demek istiyorum ki, Belinda ve ben, bize bak. Benim büyüme çağımda, hatırlarsın, yok, hatırlayamayacak kadar küçüktün sen o sıralar, evet benim büyüme çağımda gümüş üç penny'ler vardı."

"Onları duydum," dedi Duffy.

"İşte bu gümüş penny'leri Noel pudinglerine koyarlardı. Onları pudingin içine gizlerler ve çocuklar bulabilsinler diye de pudingin kenarına şöyle küçük bir işaret koyarlardı. Bizim evimizde böyle gümüş üç penny'ler yoktu. Babam metelikleri yaldızlı kağıtlara sarardı. Biz de onları bulurduk. Hiç kuşku yok ki belli dozda metal zehirlenmesine de uğrardık. Ve şimdi burada, büyük bir evde yaşıyorum. İngiltere işte bu," dedi Vic, minnet dolu bir yurtseverlikle de çeşnilendirdiği, önceden hazırladığı kesinlikle belli olan söylevini sona erdirerek. "İngiltere işte bu. Bir de Belinda'ya bak. Eski günlerde bu olmazdı. Onun için deli oluyorum biliyorsun, ama o bunu eski günlerde yapamazdı. Gazeteler için giysilerini çıkardığından insanlar ona burun kıvırırlardı. Şimdiyse insanlar buna aldırış falan etmiyorlar. Elli, yok, yirmi yıl önce atlarını bile tutmasına izin vermeyecek kişilerle bugün ava gidiyor. İşte İngiltere bu ve di-

yebilirim ki çok da iyi bir İngiltere."

"Şey. Belki böyle büyük bir evim olsa burjuva görünümlü kişilerden daha fazla hoşlanırdım," dedi Duffy.

"Haset etmeye gerek yok, oğlum. Demek istiyorum ki, ev buna iyi bir örnek. Evi kimden satın aldım biliyor musun? The Filth grubunu hatırlıyorsun, değil mi?" Duffy evet anlamında başını salladı. The Filth altmışların başında kısa bir süre için ünlenmişti: Üç dört tane hit parça yapmışlar ama asla birinci sıraya çıkamamışlardı. Gerçi kendilerini bir süre izleyen bir dinleyici kitlesi de edinmişlerdi. Duffy'ye göre The Hollies ya da The Tremoloes kadar iyi değillerdi ama yine de... "Tuşluları kimin çaldığını hatırlıyor musun?" Duffy hayal meyal, yüzünde köpeksi bir sırıtma olan, kadifeler giyen ve çalgısını her zaman pantolonunun arkasından çıkardığı kocaman bir tüyle çalan, cücemsi birini anımsadı. "Izzy Dunn? Hatırladın mı? Ondan aldım evi. Mesele şu ki, böylesi evlere bizim gibi insanlar sahip olabiliyorlar." –Vic durakladı ve cümlesini biraz değiştirdi– "Benim gibi insanlar sahip olabiliyorlar. Izzy buradayken ev biraz hoyratça kullanılmış: Kendisini yemek yerken seyreden insanlar konusunda paranoidce davrandığından saz âşıkları galerisini tahtayla kapattırmış, duvar tenisi oynanan alanı bir kayıt stüdyosuna çevirtmiş, duvarlara çok sayıda büyük pencere açtırmış, hatta göle piranha balıkları koydurmayı bile denemiş; ama ev yine de güzelliğini yitirmiş değil. Bana sanki bir malikânenin efendisiymişim gibi bakan turistlerle karşılaşıyorum zaman zaman. 'Crowtherlar yeryüzünün bu bölümünde yüzyıllardır mı yaşıyorlar?' Aynen böyle sorduklarını duyabiliyorum onların." Vic kıkırdadı.

"Aklıma gelmişken," dedi Duffy. "Evinizin girişindeki şu taş toplar. Onlardan birinin üzerine tırmanmış şu sansar ne yapıyor öyle?"

"Duffy, sen böyle büyük bir evde yaşamaya layık değilsin. Sansar değil o, bir semender."

"Bir çeşit sansar mı yani? Zaten bazı kısımları da kopmuş."

"Tamamen aşınmaya uğramış bir semender o, Duffy. Sanki çok uzun yıllardır oradaymış gibi görünüyor, öyle değil mi? Sana küçük bir sır vereceğim. Onları önceden aşınmış halde bulabileceğin bir

yer var. Tıpkı, önceden yıkanıp, çekmiş olarak satılan blucinler gibi. İnsanı zahmetten kurtarıyor bu, öyle değil mi? Her çeşit ayı, pelikan var onlarda, istediğini seçebilirsin."

"Niçin bir semenderi seçtiniz?"

Vic'in yüzünde biraz kurnazca bir ifade belirdi. "Şey, dürüst olmak gerekirse, onu ilk gördüğümde ben de bir semender olduğunu bilmiyordum. Demek istiyorum ki, bir kertenkele ya da onun gibi bir şey olduğunu fark etmiştim ve oradaki adamcağıza, 'Kertenkele mi bu?' diye sordum. Adam semender olduğunu ve eskiden insanların onun özel bir yaratık olduğunu düşündüklerini söyledi: Yanmadan ateşte yürüyebildiğine inanıyorlarmış. Ben de o zaman dedim ki kendime, bu biraz da Vic Crowther gibi bir şey, Crowther işte tam da o semender. Hiç yanmadan ateşte yürüyebiliyor, en azından şimdiye değin yürüdü. Bu yüzden aldık onu."

"Peki niçin öteki topun üzerinde bir semender yok? Düştü mü?"

"Hayır, düşmedi. Sadece bir tane var. Arma gibi bir şey," dedi Vic belli belirsiz.

Konuşurlarken Duffy odanın etrafına bakmakta ve üç yıl önce kurduğu alarm sistemini anımsamaktaydı. Bir an özür dileyip yanlarından ayrıldı ve büyük yatak odasındaki sahte bir kaplamanın arkasına yerleştirilmiş olan kontrol kutusunu incelemeye gitti. Yolda, Nikki'yi yürüyüşe çıkarmaya uğraşan ama bu uğurda bir hayli tekme yiyen Bayan Colin'in önünden geçti. Döndüğünde, canının sıkılmış olduğunu hissediyordu. Video kasetlerinin bulunduğu kitaplığın kapısını kapattı. Pazar öğle sonrası da berbat olmuştu.

"O zamanlar her şeyi enine boyuna konuşmuştuk, Vic. Kapılar, pencereler, *basınca duyarlı madeni tuzak* levhaları. Pencerelere alarm yerleştirmemeye karar vermiştik çünkü güçlü bir rüzgârda bütün sistem devre dışı kalabilirdi. Kapılara alarm yerleştirmeye ve zemin kat pencerelerinin altına basınca duyarlı tuzak levhalarından koymaya karar verdik. Ne var ki siz video kasetlerinin bulunduğu kitaplıkta basınca duyarlı tuzak levhası olmasını istemediniz, çünkü küçük bir odaydı, birileri orada geç vakitlere değin kalmak isteyebilirdi ve hepiniz yatmaya gittiğinizde onların alarmı harekete geçirmelerini istemiyordunuz. Tabii ki camlara alarm yerleştiril-

nez. Ama eğer pencereyi zorlasalar, ortalık ayağa kalkardı."

"Demek benim için kurduğun bu pahalı numaradaki kusur şu ki, birileri pencerelerden içeri köpek atacak olsalar Bayan Colin sabah etrafı kolaçan edene değin bundan haberim olmayacak, öyle mi?" Vic bunları söylerken ona gülümsemişti.

"Camın kırılmasını işitmezseniz haberiniz olmaz. İsterseniz basınca duyarlı bir levha yerleştirebilirim."

"Hayır, zahmete gerek yok."

Duffy canının sıkıldığını hissediyordu. "Hazır buradayken sistemi yine de bir kontrol edeceğim."

"Evet, bu iyi bir fikir," dedi Vic. "Biraz zamanını alabilir. Hem şimdi düşündüm de belki basınca duyarlı bir levha da yerleştirebilirsin. Ama sanırım ihtiyaç duyduğun bütün alet edevatını kamyonetinde getirmedin. Ve tabii yarın, bankalar tatil."

"Anlayamadım," dedi Duffy.

"Dün gece pencereyi zorlamış olsalardı bile hiçbir şey olmazdı," dedi Vic. "Alarm sistemini devreye sokmamıştım."

"Anlayamadım," diye yineledi Duffy.

"Umarım anlarsın, oğlum. Umarım anlarsın."

O an, video kitaplığının kapısı açıldı ve koket görünümlü Nikki boy gösterdi. Gözlerini yukarıya doğru kaldırıp, "Senin için şimdi dans edebilir miyim?" dedi.

"Daha sonra dans edersin, tatlım, daha sonra," dedi Vic.

"Korudan döndüğünde Taff için dans edebilir miyim?"

"Bu güzel bir fikir, tatlım. Hadi şimdi git."

Vic, pencere kısmına kahverengi kâğıt yapıştırılmış balkon kapısını açtı ve taş döşeli taraçaya adım attı. Onu Duffy izledi. Kare taşların arasında Duffy'nin adlarını bilmediği, küçük bitkiler büyümüştü; muhtemelen ot falandı bunlar. Taştan yapılma, aşınmış süsü verilmiş ya da gerçekten aşınmış bir çift dar boyunlu vazonun içinde parlak görünüşlü bir sardunya göze çarpıyordu. Bir yabanarısı, adeta alışveriş yapmaktan ağırlaşmış gibi beceriksizce uçarak, önlerinden ağır ağır geçti. Duffy duraksayarak havayı kokladı. Lüks bir restoranda kendisinden bir şarabı tatması istenmiş ve şarabın tadının nasıl olması gerektiğini tahmin edemeyen biri gibi hissedi-

yordu kendini.

"Farklı bir kokusu var," diye belirtti ihtiyatla.

"Tuhaf, değil mi," dedi Vic. "Ben de farkına vardım bunun. Londra'da geçirilen bunca yıl. Gerçek gibi kokmuyor kırlar, öyle değil mi? Sanki koku bir kutunun içinden geliyor. Tepemizdeki Yüce Tanrı elinde aerosol tüpüyle, 'Onlara bu sabah ne vereceğiz: Bahar Çiçekleri kokusu mu, Sonbahar Parfümü esintisi mi?' diye düşünüyor. Biliyor musun, buraya sık sık geliyorum ve sırf havaya gerçek bir koku verebilmek için, içimden sigara içmek geçiyor. Üstelik artık sigara bile içmiyorum."

Bu arada taraçanın arka tarafındaki taş parmaklığa dayanmışlardı. Duffy'nin gözü sağ tarafındaki bir hareketlenmeye ilişti. Taraçanın sağ alt köşesinde bir siluet belirmiş, onların bulunduğu yöne doğru yaklaşıyordu. Dirsekleri yana çıkmış durumda ve ayak parmakları yere vurarak, hızlı hızlı sürünüyordu. Başı yere eğik, onları hiç fark etmeden, bir buçuk iki metre kadar altlarından geçip taraçanın sonuna doğru süründü ve sonra da gözden kayboldu. "Biraz semendere benziyor," dedi Duffy bilmiş bir edayla.

"Jimmy askerdi," diye açıkladı Vic. "Askerliği sevdi, her zaman sevdi. Yeterince zeki olmadığını söylediler. Kendisine buralarda bir komando eğitim alanı yapma izni vermem için başımın etini yeyip duruyor. Eve gelen konukların cin toniklerini hak etmeden önce böyle bir şeyi denemekten hoşlanacaklarını düşünüyor –bilirsin işte, sürüne sürüne şu koca kanalizasyon borularının içinden geçmek, gölün üzerinden iple karşı tarafa geçmek.

"Şimdi ne yapıyor?"

"Galiba emlakçılık gibi bir şey," dedi Vic kuşkuyla. "Ama bundan söz ettiğini hiç duymadım."

Derken Vic Duffy'yi, kent dışının rahatsızlıkları konusundaki kuşkularını doğrulayan köy işi bir oturma yerine götürdü.

"Hadi olanları anlat, Vic," dedi Duffy.

"Sorun Angela. Angela konusunda biraz kaygılıyız. Belinda ve ben."

"Kızıl saçlı olan mı?" diye sordu ve alçak sesle, "Yani saçını kızıla boyatmış olan mı," diye ekledi Duffy.

"Evet. Buraya taşındığımızdan beri tanıyoruz onu; diğerlerinden daha uzun süredir yani. Belinda'yla çok iyi arkadaşlar, ondan... çok hoşlanıyorum."

"Söylemeyi düşündüğüm şey anlamına mı geliyor bu?"

Vic onu duymazdan geldi. "Nasıl diyeceğimi bilemiyorum ama Angela her zaman biraz... delişmen biri olmuştur. Nasıl denir, buranın standartlarına göre feleğin çemberinden geçmiş bir kız. Yani demek istiyorum ki, o tür işler kent dışında daha çok dikkat çekiyor. Londra'da kimin ne yaptığına hiç kimse aldırış etmezken burada biraz daha dikkatli olmak gerek. Ve Angela da hiçbir zaman dikkatli bir kız olmadı. İstediği her şeyi yapmak, istediği her şeyi denemek onun hep düsturu oldu."

"Demek sağda solda düzüşüp duruyor ve uyuşturucu kullanıyor," dedi Duffy, sesine profesyonelce bir ton vererek. "Peki başka?"

Vic omuzlarını silkti. "İlk bakışta insana sert biri gibi görünebilir ama öyle değil. Belinda'yla iyi anlaşmasının nedenlerinden biri de bu. Biliyor musun, her ikisi de her şeyin nasıl olup bittiğini bilirmiş gibi görünüyorlar ama işin iç yüzüne bakarsan," Vic'in sesinin tınısında hafif bir değişiklik oldu, "içten kızlar sadece. Koruda kaybolmuş küçük kızlar." Durakladı. Duffy, kocaman eğreltiotları arasında yollarını kaybetmiş bu iki kız için pek de bir duygudaşlık hissetmedi içinde.

"Eline fırsat geçerse bileklerine şöyle gizliden bir bakıver. Bütün şu kesik izleriyle Clapham kavşağını andırıyor bilekleri adeta. Aşağı yukarı iki yıl kadar önce ikincisini denedi. Ondan önce, bu işi haplarla yapmaya kalkıyordu. Ona cesaret aşılamaya, neşelendirmeye uğraştılar, bir daha böyle bir şey yapmamasını söylediler, ama o yine aynen önceki gibi devam etti. Söylediğim gibi, iki yıl önce, banyoda bacaklarını tıraş ederken, usturayı alıp... Biri onu bir iki saat sonra buldu. Ölmemesi mucizeydi."

Hayır, mucize falan değildi, diye düşündü Duffy; ya da tam olarak bir mucize değildi. Daha çok beceriksizliğe benziyordu. Duffy polislik yaptığı yıllarda çok sayıda intihar girişimine tanık olmuştu. İnsanlar hep, intihar girişiminizi başaramazsanız bunun gerçek-

ten ölmek istemediğinizi kanıtladığını söylerler. Duffy aynı görüşte değildi. Bunun genel olarak kanıtladığı şey, bu işte pek de becerikli olmadığınızdı. İnsanlar bileklerini kesmenin kolay bir şey olduğunu düşünüyorlar, bu yüzden de bileklerine dik açıyla kesik atıyorlardı, ne var ki çoğu kez ellerinin ağırlığı kesikleri yeniden kapayıveriyordu. Bu konuda gerçekten ciddi olan kişiler bileklerini çaprazlamasına kesiyorlardı.

"Zavallı kız. Niye yaptı acaba bunu?"

Vic omuzlarını silkti. "Ölmek istediğini söylüyordu. Onu hiç kimsenin sevmediğini söylüyordu. Bilirsin işte, her zamanki nakarat. Küçük bir kızken annesiyle babası ayrılmış, bununla bir ilgisi olabilir. Şimdi hayatta değiller."

"Kaç yaşında Angela?"

"Otuz yedi, otuz sekiz. Daha genç görünüyor, öyle değil mi? Günümüzde öyle. Bütün bunlar bir yana, tatlı bir kız."

Duffy homurdandı. İnsanlar hep böyle şeyler söylüyorlardı. *Bütün bunlar bir yana tatlı bir kız.* Peki bunca şeyin niçin bir yanda olması gerekiyor, diye hep sormak geliyordu Duffy'nin içinden.

"Manzarayı çaktın değil mi. Her şey kesinlikle biraz hileli."

"Kızın parası var mı?"

"Parası var. Ve her zaman denenen şeylerin hepsi de denendi: Doktorlar, klinikler, sonra, bilirsin işte, bir sürü vaadi, yine yerine getirilmeyen bir sürü vaat izledi. Bu tür insanlardan hoşlansanız bile sonunda biraz usanç duyabilirsiniz. Derken, bir yıl kadar önce Henry'yle tanıştı."

"Bir köpek konusunda birini görmeye gittiğini söyleyen kişi değil miydi o?"

"Öyle. Henry uzun süredir burada. Şu köklü taşra ailelerinden birine mensup."

"Vic," dedi Duffy. "*Bütün* aileler köklüdür. Benim bu adamınki kadar çok sayıda atam var. Senin de var. Bir sansarın da var."

"Yine hasetlik etmeye başlama Duffy. Ne demek istediğimi biliyorsun. Henry kırk beş yaşlarında ve herkes ondan ümidini fazlasıyla kesmişti. Evlilik konusunda, demek istiyorum. Biraz tuhaf, biliyorsun, kafasından neler geçtiğini hiç anlayamıyorsun. Zaten, bü-

tün beklentilerin aksine, Angela'dan hoşlandı. Belki Angela farklı olduğundan. Yani Henry açısından demek istiyorum, onun hoşlandığı kızlar hep, başörtü takan ve yeşil lastik çizmeler giyen, üstelik eğlence anlayışları da Henry tam da oturmalıklı bastonunun üzerinde engelli bir at yarışını seyre dalmışken, altından bastonunu çekivermek olan kızlardı.

"Demek evlilik çanları da çalıyor, öyle mi?"

"Üç hafta sonra. Kilise ayarlandı."

"O zaman iyi," dedi Duffy, onu konuşmaya teşvik ederek.

"Kız köyün dışında bir kır evinde yaşıyor. İki ay kadar önce bazı şeyler olmaya başladı. Ufak tefek şeyler. Köpek mi yoksa başka bir şey mi olduğunu bilemediğin, bahçeden gelen gürültüler. Kız bir gün, basamağın üzerinde ölü bir kuş bulmuş; tabii onu oraya bir kedi de bırakmış olabilir. Sonra, geceleyin kapının sürekli çalınması. Derken bir sabah pencereden bir taş girmiş. Evet öyle. Yatışmak için bir avuç dolusu hap alıp bayılmış. Buraya taşınmasını da o zaman söyledik ona."

"Bütün bu hapları nereden buluyor? Ve öteki şeyleri."

"Zengin insanlar her zaman hap bulabilirler, Duffy. Zaten şu anki mesele, onun gerçekten de huzursuz olması. Buraya geldiğinde biraz sakinleşmişti, derken kır evini kafaya taktı ve döndü. Giderken ne dedi, biliyor musun? Odun yığınının iki metre kadar yer değiştirdiğini düşündüğünü söyledi. Odun yığını. Kalktı ve gitti. Onu harekete geçiren bu oldu, bütün mesele bunu kafasında hayal edip etmediğini bilmemesi."

"Peki Henry onun bütün bu... yapıp ettikleri konusunda ne düşünüyor?"

"Olayın belli bir boyutunun farkında olduğunu düşünüyoruz biz. Demek istiyorum ki, Angela'nın o tarafını bildiğini sanmıyorum. Belki de kızların öyle olduklarını düşünüyor; bir gün heyecanlı bir başka gün sakin."

"Demek huzursuz Angela."

"Gerçekten de huzursuz. Huzursuzluğunun sebebini bilmiyorum, bunun ne ölçüde hayali bir şey olduğunu da bilmiyorum ama bildiğim bir şey var ki, önümüzdeki üç hafta boyunca onu bir oda-

da tutmamız gerekiyor. Bu onun son şansı. Belinda da ben de böyle düşünüyoruz. Henry onun son şansı. Evlenmek onun son şansı. Eğer bu gerçekleşmezse onun mahvolacağını düşünüyoruz."

"Demek köpeğin yardımı dokunmadı."

"Köpeğin yardımı dokunmadı. Böyle bir şeyi kim yapmış olabilir, Duffy. Zavallı masum hayvan..."

"Köpeklerden hoşlanmadığını düşünüyordum ben."

"Hoşlandığımı söylemedim. Sadece zavallı masum hayvanlar olduklarını söyledim."

"Doğru. Peki başka?"

"Kendisine şantaj yapıldığını söylüyor."

"Kim, niçin, ne kadar?"

"Söylememekte diretti. Ağzından tek sözcük alamadım. İnsan onu konuşmaya da zorlayamıyor ki, nedenini sen de bilirsin..."

"Elbette," dedi Duffy. "Polis çağırın."

"Polislerle konuşmaz. Ben mümkün olabildiğince işe polisleri karıştırmamaya çalışıyorum. Nasıl derler: Can çıkar huy çıkmaz." Doğru, keskin burunlu polisler keskin burunlu kocaman köpeklerle çıkagelebilirler. Ayağa kalkmışlardı. "Demek birkaç gün buralardasın?"

Duffy başıyla onayladı. "Burjuva görünümlü kişilerden daha yüksek ücretler talep ediyorum."

Vic başını üzgün üzgün salladı. "Çok kötü bir işadamısın, Duffy. Ben sana normal ücret ödeyeceğim."

"Pekâlâ."

Sanki içeriye gizlice girmenin başka türlü olası yolları da var mı diye araştırıyormuşçasına, evin etrafında yavaşça yürüdüler. Bahçe yoluna varmışlardı ki Duffy'nin ağzından bir küfür çıktı. Lanet olsun! Birisi kamyonetini kurcalamıştı. Kamyonet bir tuhaf duruyordu. Duffy eve doğru şöyle bir bakarak çakıllı yolda yürüdü. Arabanın sağ lastikleri indirilmişti.

***

Bir burjuva bozuntusuna bekçilik etmek, diye düşündü Duffy. Doğrusu, eğer ona bunun için para ödemek istiyorlarsa kendileri bilirdi... Duffy'ye göre, Braunscombe Hall'ün Duffy'ye ihtiyacı yoktu. Oranın polislere ihtiyacı vardı, oranın ruh sağlığı konusunda uzman bir hemşireye ihtiyacı vardı, oranın iyi bir bahar temizliğine ihtiyacı vardı; hani şöyle devasa bir aerosol sprey tüpünü bir kez sıkarsın ve oranın seçme insanları bir iki dakika zangır zangır titreyip dururlar ve sonra da yere yığılıp ayaklarını havaya dikerler. Ama oranın Duffy'ye ihtiyacı yoktu. Öte yandan, birisinin evlenmesini garanti altına almak isterseniz kimi tutardınız? Gazetelerin Sarı Sayfalarında evlendiriciler var mıydı? Belki de ondan, Angela'yı kilisenin mihrabına kadar götürmesini, ona eşlik etmesini isteyeceklerdi. Peki bu yolculukta Angela'nın ellerine kelepçe takmak zorunda kalacak mıydı Duffy? "Evet efendim, gri renkte bir takım elbise, elediven ve silindir şapkayla birlikte, gümüş kaplı şu güzel kelepçeyi de takmanızı tavsiye ederiz. Gördüğünüz gibi son derece uygun, efendim. Hayır, bugünlerde herkes böyle evleniyor. Damat gelinin parmağına yüzüğü takarken, güvenlik danışmanı kelepçeleri çıkarıyor ve anahtarı nedimelere doğru atıyor. Onu ilk yakalayan ilk evlenen oluyor."

Ancak, parayı ödeyen müşteridir, günde kırk papel artı masraflar (hayır, burjuva görünümlü kişilerden daha fazla para talep etme konusundaki o lafı etmemeliydi; sadece ücretini artırmalıydı) ve bir de, kısacık bir an için kafasından bazı kuşkular geçti. Bu Angela'yı gerçekte incelemiş falan değildi, köpeğin adı anılır anılmaz odadan fırlayıp gittiğini görmüştü sadece. Belli ki burada dilini tutması gerekecekti. Yanlış bir anda, "Hav hav" demeyecekti sözgelimi. Müşteri ilişkileri, diye düşündü Duffy, müşteri ilişkileri. Zayıf yanıydı bu ilişkiler ve bunu biliyordu.

Akşam yemeği başlarken, "Duffy bir iki gün daha burada kalıyor," dedi Vic adeta sırf konuşmuş olmak için. "Alarm sistemi çökmüş durumda."

"Belki de kötü kurulmuştu," dedi Belinda alaycı bir tonda. Sana çok teşekkürler, Bel, diye düşündü Duffy. Vic ona Duffy'nin bir süre burada kalacağını söylediğinde Bel'le Vic arasında geçebile-

cek konuşmayı kafasında canlandırmaya çalıştı. Evde nerede yatacağını merak etti. Seçim Bel'e bırakılacak olursa, herhalde yere bir gazete yayacaklar ve penceresi kırık bir çatı katında yatacaktı.

"Bu harika," dedi Damian, Duffy'ye sakin bir ifadeyle bakarak. "Bir briç dörtlüsü oluşturabilirsiniz." Damian uzun kirpiklerine şöyle bir dokunup burnunun ucunu adeta kasten oynattı.

"Ben oynamam," dedi Duffy.

"O zaman biz de senin kâğıtlarını açık olarak oynamak zorunda kalırız, öyle değil mi?" Damian kıs kıs güldü ve sarhoşluğu iri gözlerinden okunan ve daima kıkırdayan Sally de kıkırdadı. "Bekleyin de görün bakalım, güzel kadife takım elbiseleriniz baştan aşağı çamurlara batacak" demek ister gibiydi Duffy. Ancak bunu demek yerine, masanın etrafına şöyle bir bakındı ve "Kamyonetimi kim kurcaladı?" dedi.

"Kurcalamak mı?" diye yanıt verdi Damian. "Kamyonetini mi? Ben kimsenin hiçbir şeyini kurcalamam."

"Lastiklerin ikisi de indirilmiş. Tehlikeli bir şey bu. Eğer jant lastiğin içine geçmişse bu aynı zamanda ceza gerektiren bir zarardır," dedi, biraz daha otoriter biri gibi görünmeye çalışarak.

"Olağan şüphelileri bir araya toplayın," diye bağırdı Jimmy, adeta bundan sonra ne denebileceğini düşünmüş gibi. Kel kafalı budala, diye aklından geçirdi Duffy ve Jimmy'nin taraçanın altında yerde bir semender gibi süründüğünü anımsadı. Hayır, tıpkı bir sansar gibi sürünüyordu.

"Güvende olmanız gerektiğini düşünüyordum," dedi Sally. "Duffy Güvenlik," diye yineledi ve sırıttı.

"Bizimle briç oynarsanız zavallı küçük lastiklerinizi pompayla şişiririm," dedi Damian, sanki bu gerçekte son önerisiymiş de Duffy'nin yaptığı hiçbir şey ona daha iyi bir şey yaptıramazmış gibi sahte bir usancı yansıtan bir tonda.

"Olağan şüphelileri bir araya toplayın," diyerek aynı sözü yineledi Jimmy. Lucretia sessiz kaldı.

"Eğer bir hasar varsa onu da hesaba ekleyin," dedi Vic, "Bunu yapan aranızdan biriyse siz de bu muzırlıklara bir son verin, çocuklar," diye sözünü sürdürdü. Onlara çok sabırlı bir amca gibi davra-

nıyor, diye düşündü Duffy. Adeta, yatmadan önce kötek atıp gözlerinden yaş getirmenin kötü bir fikir olduğunu düşünen bir amcaydı.

Duffy yemek yerken hafifçe dönerek, Angela'nın kollarının ön kısmına kaçamak bir bakış atmaya çalıştı. Clapham Kavşağı gibi bilekleri var, demişti Vic. Doğrusu ya, Clapham Kavşağı katranlı muşambayla sarılmıştı: Bej renkli balıkçı yaka bir kazak kollarını tamamen kaplıyor ve ellerinin de üç dört santimlik kısmını örtüyordu. Vic'in koruması altına aldığı bu kadın, Angela, çok fazla konuşmuyordu.

O an kapı açıldı ve içeriye polo yakalı siyah bir kazak giymiş kısa boylu bir adam girdi. Düzgün kesilmiş siyah sakallarıyla biraz, küçük festivallerde geleneksel caz çalmaya gelmiş bir hafta sonu caz topluluğu üyesini andırıyordu; ne var ki vücudunun şekli bu ihtimali ortadan kaldırıyordu. Üst yarısı neredeyse üçgendi: şişkin omuzları boyutlarıyla başını rahatsız ediyordu. Kollarının üst kısımları son derece kaslıydı ama elleri oldukça küçüktü. Beli inceydi ve hareketlerinde bir zarafet vardı.

"Taffy," dedi Vic. "Nereye gittiğini merak ettik." Siyah saçlı adam bir elini hafifçe kaldırdı ve boyunları bir sicimle birbirine bağlanmış üç güvercinin durduğu masayı gösterdi.

"Güvercin böreği," dedi son derece sakin bir sesle.

Duffy, Damian'ın kavisli dudaklarından nükteli bir lafın gelmesini bekledi; ama onun bütün dediği, "Güvercin böreğini severim ben," oldu.

Güvercinler ancak Bayan Hardcastle'a teslim edildiklerinde anımsayabildi Duffy. Tanrım! Ağırdan alıyorsun, diye düşündü. İş üzerindeyken hiç bu kadar ağırdan almamıştın. Ama öte yandan insan, Buckingham/Bedfordshire sınırlarında böylesi bir güvercin katliamcısına rastlamayı herhalde pek beklemezdi. Taffy Galli'ydi, Taffy bir hırsızdı, Taffy yerime gelip sığır eti çalmıştı. Bunun dışında, bu meselede, Taffy bir İngilizdi ve adı Tafford'ın kısaltılmış biçimiydi. Taffy bir İngilizdi ve bir hırsızdan biraz daha fazlasıydı.

Aynı tabloid gazetenin ön sayfasında Taffy'nin boy gösterdiği ve Belinda'nın da Üçüncü Sayfa'dan üst balkonlarını size nişanla-

dığı bir vakit olmuş olmalıydı. Hiçbiri de fotoğraflardaki görüntülerine fazla benzemiyordu. Belinda, odanın bir ucundan bir ucuna enerjik tavırlarla gidip gelecek, sonra da vücudunu kıvırta kıvırta dizinize oturup işveli bir edayla üst düğmenizi çözecek türden bir kıza hiç benzemiyordu. Ondan uzakta oturmuş ve dana rostosunu efendi bir tavırla dilimleyen Taffy ise, bazı gazetelerin manşet yazarlarının heyecanlı bir üslupla BİR NUMARALI HALK DÜŞMANI diye söz ettikleri birine hiç benzemiyordu. Birçok gazetenin peynir ekmek gibi satmasına yardım eden, gözü dönmüş kanlı katil bakışı neredeydi onda?

Taffy'nin meslek yaşamı çok gerilere uzanıyor ve çoğu suçlu gibi vasat deneyimlerle başlıyordu: birkaç ufak tefek hırsızlık, birkaç gasp olayı, birkaç önemsiz soygun. Çok fazla hırsızlık etmiş değildi, özellikle şiddet uygulamamıştı ve sık sık da yakalanmıştı. Öğrenim yaşamının sürekli kesintiye uğramasından dolayı, üniversiteye gitme şansı neredeyse hiç olmamıştı. Kendini sonunda bu küçük hırsızlıklar, küçük şiddet olayları ve küçük hapislikler döngüsünden kurtardığında yirmili yaşlarının ortasındaydı. Şunu anlamıştı ki, insanın çalabileceği miktar, çoğu kez doğrudan doğruya, uygulamaya hazır olduğu şiddetin niceliğiyle bağlantılıydı. Temel özellikteki bu keşif, mesleğinde bir dönüm noktasına götürdü onu: Sussex'te bir karı kocaya son derece alçakça bir şiddet uyguladı ve karşılığında da, hepsi de gözler önünde olmayan büyük miktarda Kral George dönemi gümüşü ele geçirdi. Taffy aynı zamanda şunu da anlamıştı ki, insan bir seferde daha fazla çalarsa, bu kadar sık çalması gerekmezdi ve işe ne kadar seyrek giderseniz mavi üniformalı delikanlılar da sizi ele geçirmek için o kadar az şansa sahip olurlardı. Sonuç olarak Taffy bir süre boyunca normal bir yaşam sürebildi; ancak üniversiteye asla gidemedi.

Onu Belinda'yla aynı gazetenin ön sayfalarına çıkaran şey, gazete haberlerinin kesat olduğu bir dönemde Taffy'nin bir demir çubukla sergilediği bir iş oldu. Kendisine ait olmayan bir şeyi iç etmesinden ötürü Maidstone Hapishanesi'nde iki yıldır yatmaktaydı ki, birdenbire kafasının tası attı ve bir hapishane görevlisinin kafasına bir parmaklık çubuğuyla vurup firar etti. O parmaklık çubuğu-

nu nereden bulduğunu hiç kimse anlayamadı. Bütün yüzü kan içinde kalmış hapishane görevlisinin fotoğrafı, gazetelerin ön sayfalarını düzenleyen kişilerin profesyonelce yaklaşımlarınca çok cazip bulundu ve o fotoğrafı hemen, kesinlikle en iyi pozlarından birini vermemiş olan Taffy'nin bir fotoğrafı izledi. Yazın birkaç hafta boyunca kısa süreli bir şöhrete kavuştu. Bir gazete, yakalanması için ödül koymuş; bir başkası ise kamusal bir protestoda bulunmak niyetiyle kaçtığı fikrini ileri sürmüştü. Belki de, kraliyet ailesiyle bağlantılı iki hafta sonra yapılacak bir evlilik törenini engellemeyi planlamıştı. Kamuoyu hemen, Taffy'nin firarda olduğu, önüne çıkacak ilk kişiye maksimum şiddet uygulamaya istekli olduğu ve tüm kraliyet ailesini ortadan kaldırmak için de komplo hazırladığı hükmüne varmıştı. Galli bir okur *The Times*'a mektup yazarak, Taffy'nin kendi yurttaşlarından biri sayılamayacağını belirtmişti.

Aslında Taffy firarda falan değildi: Bir kız arkadaşıyla birlikte, en sevdiği biradan tam bir kasa almış, bir yerlerde saklanıyordu. Bunların her ikisi de hapishanede fena halde özlediği şeylerdi ve her sadık yurttaş gibi, kraliyet ailesinin evlilik törenlerini televizyonda seyrediyor ve bu tür şeyleri yeryüzünde başka herkesten daha iyi yaptığımızı düşünüyordu. Hapishane görevlisinin kafasına vurduğu için bir beş yıl daha ceza alacağını, öteki görevlilerden biraz dayak yiyeceğini ve sonuçta bunun adil bir şey olacağını tahmin ediyordu. Ne var ki, polise teslim olduğunda, bunu akıllıca yaptı. Yeniden yakalanması için ortaya konulan gazete ödülünü gündeme getirdi ve görüntüleri birkaç başka gazete hatta televizyon tarafından canlı olarak yayımlanacak kamusal bir alanda gizli bir randevu numarası tezgâhladı. Tabii ki, ödül falan almadı ama bir hayli reklam yaptı. İşte bu reklam, kötü işler yapmış olmakla birlikte, toplum tarafından yeniden kazanılabilir bir insanın söz konusu olduğuna işaret ediyordu. Böylelikle hapishaneye yeniden döndü; kimseler seyretmiyorken biraz dayak yedi ve tahmin ettiği gibi beş yıllık bir ceza aldı. Derken, düzenli olarak hapishanedeki şapele gitmeye başladı ve sosyoloji dalında Açık Üniversite derslerini izledi; her iki etkinlik de sonunda hapishanenin yönetim kurulu mensuplarını etkiledi. Bir sabah tan doğarken ve havada rutubetli bir pus varken

sessizce serbest bırakıldı. Bir daha da kiliseye hiç gitmedi.

Taffy akşam yemeğinde son derece sessizdi; çok konuşmuyor ve ötekilerin sözlerine gülüyordu. Boynu ve omuzları kocamandı. Duffy bu tür bir kas gelişimini eski mahkûmlarda daha önce de görmüştü. Tutukevinde hareketsiz kalamayanlar çoğu kez kıyasıya formda kalma alıştırmalarına kalkışıyorlar; ancak bu tür şeyler için fırsatlar genellikle biraz sınırlı olduğu için –özellikle de tek başınıza bir hücrede kalıyorsanız– çoğu kez yukarı aşağı şnav çekmekle yetinmek zorunda kalıyorlardı. Bu konuda kolaylıkla saplantılı bir tutumu benimseyebilirdiniz, nitekim saplantı, sonunda kendini vücudunuzun şeklinde gösteriyordu.

"Sen şanslı birisin," dedi Duffy akşam yemeğinden sonra Vic'i bir yana çektiğinde.

"Nasıl yani?"

"Taffy."

"Taffy mi? Hoşlanmıyor musun ondan?"

"Onun kim *olduğunu* biliyorsun, öyle değil mi Vic?"

"Geçmişte kim *olduğunu* bilip bilmediğimi mi soruyorsun, yani? Bunu elbette biliyorum." Vic başını biraz üzüntüyle salladı. "Sen rehabilitasyon denen şeye inanmaz mısın, Duffy? Suçluya yardım elini uzatan topluma inanmaz mısın? Bunlara hiç inanmaz mısın?"

Duffy, Vic'in ne dereceye kadar dalga geçtiğini bilemedi, bu yüzden başka bir soruya yöneldi: "Yabani hayvanları öldürdüğü dikkatimi çekti," dedi tarafsız bir sesle.

"Güvercin dört ayaklı bir hayvan değildir, Duffy. Bir kuştur. Şu anda kent dışındasın. Kuşları öldüren bütün kişileri içeri tıkmayı istiyorsan, işe düklerle, markizlerle, daha bilmem kimlerle başlayabilirsin."

"İyi bir başlangıç olurdu bu."

O an Bayan Hardcastle onlara doğru geldi. "Biliyorum size saçma gelecek Bay Crowther ama söylemem gerektiğini düşündüm. Çatal bıçak takımının bir kısmı kayboldu."

IV
Bilardo salonu

Duffy mutfak kapısını itip açtı ve ihtiyatla taraçaya çıktı. Havayı içine kaygıyla çekti. Vic'in, buraya doğru dürüst bir koku vermek için bir sigara yakmayı istemekle neyi kastettiğini biliyordu. Kır kokuları insanın bilmediği birçok şeyin bir karışımıydı: çiçeklerin, ağaçların, otların ve daha başka şeylerin. Kent dışında yaşayan insanlar başlarını geriye atıp burunlarıyla gargara yapıyorlar; kötü kokular çıkarmak için ağaçların altında duruyorlar; gözleri kapalı gülleri kokluyorlardı. Duffy'ye göre çiçeklere bakmak iyi bir şeydi ama onları koklamanın biraz yoz bir davranış olduğunu düşünüyordu. Kentin kokularını şimdiden özlemiş gibiydi: Sıcak bir otobüs motorunun dizel kokusu; bir hamburgerci dükkânından yayılan kavrulmuş soğanın ağır kokusu; tıkanan trafikte karbonmonoksit kokusu.

Vic Duffy'ye, kendisine bir on on beş dakika vermesini ve sonra da, Angela'yla sohbet etmek için onunla bilardo salonunda buluşmasını söylemişti. Duffy burnunu oynattı. Kent dışının sevmediği bir başka yanı da buydu: Ölü hayvanlarla doluydu kent dışı. Angela'nın kapı eşiğine birisi ölü bir kuş koymuştu; birisi köpeğini bahçeye açılan kapıdan içeri atmıştı; tanınmış bir eski tutuklu elinde üç ölü güvercinle eve giriyordu. Duffy'nin deneyimlerine göre, ölü hayvanlarla ilgili her işin pis bir iş olması muhtemeldi. Birkaç yıl önce Soho'da kendi yaşadığı deneyim hatırındaydı; Surrey'de bir kediye son derece iğrenç denilebilecek bir şey yapılmıştı. Şişe takıp bir fırında kızartmakla ilgili bir şey. Şimdi bunu düşünmekten bile hoşlanmıyordu Duffy.

Braunscombe Hall, mimarlık konularda bilgisi olmayan birine ya da yabancıya Elizabeth Dönemi'nden kalma bir malikâneymiş gibi görünürdü, ama gerçekte, Londra belediye başkanı olmayı başaramamış bir banker için 1880'lerde inşa edilmişti. Alışılmış şekilde zemin katın bir bölümü zımni olarak erkeklere ayrılmıştı: sigara salonu, silah salonu, bilardo salonu. Bu üçünün altında, belediye başkanı olmayı başaramamış bankerin tatmaya ömrünün vefa etmediği kaliteli şaraplarını depoladığı kemerli geniş bir mahzen vardı. Artık bir silah salonu yoktu, sadece bir silah dolabı vardı ve bunun anahtarı Vic'teydi. Sigara salonu uzun süredir özgür kadınlardan oluşan grubun eline geçmişti ve Vic'in kaliteli bir şarabı depolamaktan anladığı da süpermarketten yeterince Vinho Verde marka şarap alıp onlarla hafta sonunu çıkarmaktı. Özgün işlevini bir tek bilardo salonu korumuştu ve o bile, The Filth grubundan, kıçına bir tüy takan ve tuşlu çalgılar çalan Izzy Dunn'ın eve sahip olduğu vakitlerde, birtakım yenileme çalışmalarına maruz kalmıştı. Izzy dört metreye iki metre boyutlarında yeşil bir çuha karşısında biraz paranoidce denebilecek davranışlara kapılmış; lanet olası topları lanet olası deliklere sokma konusundaki yeteneksizliği karşısında daha da paranoidleşmiş ve bu yüzden de onu, bir Amerikan bilardosu masasıyla değiştirmişti. Bu arada, kare kare bölümlenmiş yarım silindir biçimindeki beyaz alçı tavanın üstüne, müzik dünyasının en sevdiği elemanlarının dört metreye üç metre boyutlarında

posterlerini yapıştırmış ve bu, salonun havasını daha da hoş bir hale getirmişti, öyle değil mi? Burton the Tailor'ın üstündeki bilardo salonunun yağmurlu bir öğle sonrasını geçirmek için en iyi yer olduğunun bilindiği zamanları yaşamış olan Vic yeniden geleneklere dönmüş ve bir arkadaşına, süper kaliteli topları ve yarım düzine istekasıyla, pek pahalı olmayan, air-condition'lı bir masa yaptırtmıştı. Belinda salonu biraz daha şıklaştırmada ısrar etmiş, bu yüzden de masanın üzerine dosdoğru inen o korkunç gölgenin yerini, tavandaki birtakım girintilere yerleştirilmiş bir dizi spot lamba almıştı. Ayrıca, oyunları belki birileri de seyreder diye salonun bir ucuna parlak pamuklu kumaşla döşenmiş bir kanape koydurmuş ve Izzy'nin rock yıldızları fotoğraflarını indirtip yarım silindir şeklindeki tavanın yatay kirişlerini atmosfere uygun pembe bir renge boyatarak ön plana çıkarmıştı. Ama her şey bir yana, salona bilardo salonu değil de snooker salonu deseler de, eski hali çok daha hoş olan bir salondu bu.

Vic parlak pamuklu kumaşla döşenmiş kanapenin üzerindeki yerini Duffy'ye verdi. Angela bu yer değiştirmeyi fark etmiş gibi görünmüyordu. Vic masanın önünden geçerken bir bilardo topunu ileriye doğru rastgele yollayıp kapıya doğru ilerlerken, Duffy Angela'nın profilini inceledi. Yanaklarına doğru daha dolgunca bir hal alan köşeli bir çene, altları biraz torbalanmış kahverengi gözler, kınalı saçların parıltısını vurgulayıp onu daha da yapay gösteren solgun yanaklar. Angela birkaç estetik ameliyata gereksinim duyan çekici bir kadındı.

"Vic bana biraz sıkıntınız olduğunu söyledi."

Gözlerini zekice yukarı kaldırdı Angela. Yüz yüze gelince çenesi daha az köşeli, burnu daha ince, iri kahverengi gözleri daha da iri görünüyordu. Gözlerinden bir an bir şuhluk pırıltısı geçti ve canlı, güleç, seksi bir tavır takındı; ayağına hiç de dizlerine kadar gelen yeşil lastik çizmeler geçirmiş birine benzemiyordu. Derken, soruyu anlamış gibi göründüğü an çehresi yine bulutlandı. "Her şey yolunda," diye yanıt verdi tekdüze bir sesle.

"Köpeğe üzüldüm. Böyle bir şeyi kim yapmış olabilir?"

"Günümüzde sapık çok," dedi belli belirsiz bir tonda.

"Ama kimin yaptığını ortaya çıkarmak istemiyor musunuz?"

Omuzlarını silkti. "Köpekleri öldürmekten hoşlanan bir sapığı bulmak neye yarar ki?"

"Bir daha böyle bir şey yapmasın diye. Cezalandırılabilsin diye."

"Hepimiz kendimizi cezalandırıyoruz, öyle değil mi?" dedi Angela ve Duffy'ye, gizemli görünmesini amaçladığı ya da amaçlamadığı, uykulu bir yarı tebessümle gülümsedi.

"Öyle mi? Bakın, üzerime vazife olmadığını biliyorum ama..."

"Evet, üzerinize vazife değil. Size söylediğim gibi, her şey yolunda."

"Birisi size şantaj yapıyor."

"Hayır yapmıyor. Her şey yolunda. Yakında evleniyorum. Sigara içer misiniz?"

"Hayır. Evet, duydum. Tebrikler. Vic bana size şantaj yapıldığını söyledi.

"Bu fikre nereden kapılmış acaba? Tatlıdır sevgili Vic. Söylediğim bir şeyi yanlış anlamış olmalı."

"Aptal biri değil Vic."

"Evet, aptal değildir, tatlıdır. Ama olup bitenleri her zaman anlamaz."

"Ama bakıma ihtiyacınız olduğunu pekâlâ anladı, öyle değil mi? Sonuçta buraya da bu yüzden taşındınız."

Angela, saçları spot ışıklarında biraz parıldayarak, bakışlarını Duffy'den kaçırmayı sürdürdü. "Şey, evlilik denen büyük olaydan önce hepimiz biraz sinirli oluruz, öyle değil mi? Benim de sinirlerim biraz zayıflamıştı."

Bu konuşma bizi hiçbir yere götürmeyecek, diye düşündü Duffy. Aynı zamanda onu konuşmaya ne kadar zorlayabileceğini de bilmiyordu. Bu şekilde devam etmek insanı tüketiyordu; bir cenaze arabasını hızlandırmak gibi bir şeydi bu. Konuşmanın başlangıcındaki o ilk kıvılcım çoktan yok olup gitmişti.

"Köpeğinizle ilgili. Onu çalan kişi sizdiniz, değil mi?"

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Alıp gömebilmek için köpeği arka odadan çaldınız. Doğru dürüst gömebilmek için, yani."

"Bu çok aptalca bir fikir."

"Öyle mi?"

"Evet, çok aptalca." Eğer fikir aptalca olsaydı Duffy onun kendisine kızmış olmasını beklerdi. Ama Angela kızmış görünmüyordu. Sadece, Duffy'nin onun yaşamıyla ilgilenmesi tamamen konu dışıymış gibi tepki gösteriyordu ki aslında kendi görüş açısından belki de konu dışıydı. Kapıda bir klik sesi oldu.

"Demek *buradasınız*. Küçük bir tête-à-tête* mi? *Müsaade edin* de davetsiz misafir olarak aranıza katılayım."

"Konuşmamız bitti, Damian," dedi Angela, kalkıp salondan yavaş yavaş çıkarken.

"Başkalarıyla flört eden müstakbel gelinler," dedi Damian. "Çok yaramazca. Sizi Henry'ye rapor etmek zorunda kalacağım."

"Angela iyi mi?"

"Angela mı? Her tarafından sağlık fışkırıyor, görmüyor musun?"

"Onu tanımıyorum. Henry nerede?"

"Evde, sanırım. *Evinde*," diye de ekledi Damian, sanki Duffy "ev" sözcüğünü anlamayacak kadar kalın kafalı biriymişçesine.

"Evi nerede?"

"Üç mil kadar ötede."

"Neyle uğraşıyor?"

"Nasıl, neyle uğraşıyor? Bildiğim kadarıyla çiftlik hayvanları var. Aslında, şu anda muhtemelen annesiyle Scrabble oynuyordur."

"Hayır, niye burada Angela'yla birlikte değil, demek istiyorum?"

"Eski İngiliz geleneği. Herhalde sizin oralarda yoktur böyle bir gelenek. Karı ve koca evlilik öncesi haftalarda birbirlerini daha az görürler ki evlilikten sonraki zevk taşkınlıkları daha da şiddetli olsun. Bir parti bilardo yapalım mı?"

"Sanırım anladım," dedi Duffy. Damian kırmızı topları üçgene diziyordu; onları aynı hizaya getirmek için bir gözünü kapattı, sonra da pembe topla piramidin üzerinden bir atış yaptı. "Hayır, biraz yorgunum."

* (Fr.): "Baş başa konuşma."

"Pekâlâ, zavallı Damian kendi kendisiyle oynamak zorunda kalacak o zaman. Kaderim böyle benim," diye yaslı bir edayla ekledi. Eğer Sally burada olmuş olsaydı, bu sözü herhalde şimdiye değin duyduğu en komik şey olarak yorumlardı, tabii şimdiye değin duyduğu son en komik şeyden bu yana. Duffy yanıt vermeyerek Damian'ı hayal kırıklığına uğrattı. "Hadi, en azından benim için bir başlangıç atışı yap." Duffy beyaz topu D noktasına dikti ve ona şöyle cakalı bir atış göstermeye karar verdi. Top iki banttan gelerek siyahın yanından geçecek ve sonra da yavaş yavaş kırmızıların arka duvarına varacaktı. Planı böyleydi, ama istekanın ucundaki bir şey, ya da aydınlatmayla, çuhayla, ya da daha büyük bir olasılıkla Duffy'nin ruh haliyle ilgili bir şey, bunu yapmasını engelledi ve top sekerek dosdoğru siyahlara çarptı.

"Tam isabet!" diye bağırdı Damian alay edercesine.

"Sanırım biraz yorgunum," dedi Duffy. "Belki yarın oynarız."

"Vaat, hep vaat," diye mırıldandı Damian, isteka topunu top kümesinin köşesinden vurup emin bir şekilde yeniden çizginin öteki yanına göndererek.

Duffy bilardo salonunun kapısını kapatırken, "Sizler benim gibilere kötü bir adla hitap eden bir türsünüz," diye düşündü. Damian'ın cinsel tercihinin ne olabileceği pek belli değildi ve zaman zaman Duffy de kendisininkinden emin olamıyordu; ne var ki Duffy şunu bilecek kadar Damian'ı görmüştü: Eğer kendisi her bakımdan normal denebilecek bir tip olsaydı, burnunu oynatıp duran bu tüysüz herifi azılı bir nonoş olarak görürdü. Duffy, hiç kuşku yok ki, her bakımdan normal bir tip olmaktan uzaktı; aslı aranırsa, Damian'ın nükteli bir ifadeyle zevk taşkınlıkları diye adlandırdığı şeyi çift yönlü tecrübe etmişti. Ancak, kendini bu çeşit bir geri çekme eğilimi, cinsel konularda aşırı çekingenliğe ve ne olduğunu söylememeye karşı sabırlı olamadığı anlamına geliyordu. Şayet Damian'a Timsah Kulüp'te ya da hatta Karamel Kulüp'te rastgelmiş olsa ve onu orada bir bar taburesinin üstünde, arka cebinde tomar tomar mendiller ve bir araba hırsızının kasığa kadar sarkan anahtar destesiyle otururken bulmuş olsaydı, yine aynı tepkiyi gösterirdi. Duffy yapmacık bir efemineliğe düşkün değildi ve üniversiteye git-

miş olan akıllı gençler böyle tavırlar sergilediklerinde daha da az düşkün oluyordu. Uzun laflar etmeyi bilen kişilerin toksözlü olmak gibi bir görevleri vardı, Duffy aynen böyle düşünüyordu.

Karanlık bir koridor boyunca yürüyüp bir zamanlar kâhya odası olarak kullanılmış olan ama şimdi çeşitli tipte elektrik süpürgeleri için depo hizmeti gören bir yerin önünden geçti ve kendini biraz kaybolmuş hissetti. Bu kadar büyük bir evde hiç bulunmamıştı ve bunun insanın aklını iyice karıştıran yanı, bir kimsenin nerede olduğunu hiçbir zaman bilemeyişinizdi. Angela neredeydi? (Kendisi için iyi olmayan bir şeyleri mi yutup duruyordu?) Taffy neredeydi? (Çatıdan gizlice kurşun mu çalıyordu?) Belinda neredeydi? (Bir Sony walkman ve Kendi Kendine Öğren kasetleriyle aksan egzersizleri mi yapıyordu?) Onların hepsinin de izini takip etmeniz mümkün değildi ve bu, Duffy'yi rahatsız ediyordu. Geldiği yerde biri eğer odadan çıkmışsa ve mutfakta da değilse, o zaman mutlaka tuvalette olmalıydı, bu yüzden hiç problem yoktu. Vic'den duyduğu kadarıyla Braunscombe Hall'de, Duffy'nin geldiği yerdeki oda sayısından çok daha fazla sayıda ayakyolu vardı.

Emlakçıların aile odası olarak adlandırdıkları ama Vic'in dinlenme salonu dediği yerde Lucretia'yı buldu Duffy. Bir kanapede yana doğru eğilmiş, sigara içiyor ve *Tatler* okuyordu. Belinda'nın Burma'dan ya da daha büyük bir olasılıkla Marbella'dan satın almış olabileceği pirinç bir sehpanın üzerinde bir bardak sulandırılmış viski duruyordu.

"Ötekiler neredeler?"

Lucretia, muhtemelen tıpkı kendisinin olduğu gibi onların da kendi başlarına son derece mutlu olduklarını söylemek istercesine, bir elini havaya doğru salladı.

"Ne yapıyorsunuz?"

Lucretia gözlerini kaldırıp ona sakince baktı. Duffy'ye sanki yanından az önce bir sürü terzi, kuaför ve güzellik uzmanı ayrılmışçasına şık görünmüştü. Gülümsediğinde neye benzediğini hâlâ bilmiyordu Duffy. "*Tatler* adlı bir dergide Basil Seal adındaki oldukça iyi bir restoran eleştirmenini okuyorum. Sizin kültür sahanıza girdiğini sanmıyorum bunun."

"Hayır girmiyor."

"L'Escargot adlı bir restoran hakkında yazıyor. L'Escargot'daki yemekler konusunda ne düşünüyorsunuz?"

Duffy durakladı. Bunun tuzak bir soru olup olmadığını merak etti. Sonunda, elinden geldiğince umursamaz bir tonda, "Son gidişimde çok iyiydi," diye yanıt verdi. Lucretia gülümsedi, ama sadece biraz. Biraz daha gülümsediği zaman neye benzeyeceğini merak etti Duffy.

"Bakın, şayet kendi kafanıza göre benimle sohbet etmeye çalışıyorsanız, hangi alanda at oynattığınızın da biraz bilincinde olmalısınız."

"Mat oldum. Aslında, sanırım gidip yatacağım."

Lucretia yeniden *Aylık Otuzbirciler Dergisi*'nde Altın Sosis ödülü konusunda yazan Basil Berk'ine döndü. İyi iyi, diye düşündü Duffy. İşin tuhaf yanı şuydu ki Lucretia kendisine karşı son derece soğuk davranıyor ve o buna aldırış etmiyordu. Damian'dan sonra en azından bir değişiklikti bu. Lucretia restoranlardan hoşlanıyorsa, onu ne diye çorapları çamaşırhanede çalınırken beklediği Sam Widges'in dükkânına götürmemişti. Çifte kızarmış ekmek. Aa demek sizler geldiniz, derdi Sam.

Duffy odasına döndü. Belinda'nın ona kötü bir yer vereceğinden korkmasına rağmen, bayağı güzel bir odaydı bu: halı, rahat bir yatak, perdeler, bir yığın dergi; tek kusuru en yakın banyoya çeyrek mil uzakta olmasıydı. Ama Belinda'nın numarası da belki buydu: Ona en kötü odayı vermişti, ama o hâlâ buranın çok güzel olduğunu düşünüyordu; Belinda'nın ona ilişkin düşüncelerini doğruluyordu bu. Beri yandan, Belinda herhalde onu kaygılandıracak son kişiydi. Hiç kırık pervazı olmayan pencereye gitti; birkaç santim açtı ve havayı soludu. Hayır, bu havayı daha önce de yeterince soludum, diye düşündü ve pencereyi yeniden sertçe kapattı.

Vic'in ona ödünç verdiği kısa eski robdöşambrla yatağına uzandı ve *Country Life*'ın bir sayısını aşağı yukarı kırk saniyede okudu. Onun da kokusunu sevmemişti: Damian'ın zifaf gecesi zevk taşkınlıkları diye adlandırdığı şeye uğramaya hazır, inciler takmış, burjuva görünümlü bir kızın fotoğrafı, çok sayıda burjuva görünümlü

mobilya fotoğrafı ve bir de, kirpilerinin kaçmasının önüne nasıl geçebileceklerini soran kişilerin yazdığı bir mektup köşesi. Duffy'nin anladığı kadarıyla dergi pekâlâ yabancı bir dilde de yazılmış olabilirdi.

Sırtüstü uzandı ve Angela konusunda düşündüklerini gözden geçirdi. Angela'nın kesinlikle gerçeği söylemediği dışında pek de bir şey bulamadı. Niçin birisi köpeğini öldürmek istesindi ki? İnkâr ettiği şantajla mı bağlantılıydı bu? Peki ama köpeğin leşi niçin kaybolsundu? Köpek katili, leşi çalanla aynı kişi miydi? Buralarda muhtemelen tüketilen yasadışı uyuşturucu maddelerle ilgili bir şey miydi bu; gerçi bunun doğrudan bir kanıtını da görmüş değildi, şimdiye değin sadece birtakım söylentilerden ibaretti her şey. Birisi arabasının lastiklerini niçin indirmişti? Tamamen yararsız bir şeydi bu; hatta bir tahrik olarak bile yorumlanabilirdi, sanki birisi "O budalaca beyaz kamyonetin ve çalışmayan alarm sisteminle siktir ol git, Duffy," diyordu. Ve şimdi de çatal bıçak takımları gezintiye çıkmışlardı.

İşi paydos etmeye karar verdiğinde Duffy'nin dijital saati biri gösteriyordu. Önce en iyisi, en yakın tuvalete bir otostop yapmaktı. İstediği vakit evin etrafında sürünüp sağı solu gözetleyebilmek için Vic'e tuzakları devre dışı bırakmasını ve sadece dış kapıların alarm sistemini çalıştırmasını söylemişti; ancak yine de, sanki her adımda tuzak varmış gibi koridor boyunca kuştüyü motifli halının üzerinde yürüdü. Kısa robdöşambrı içinde kendini biraz budala gibi hissediyordu; kral mavisi ipektendi ve arkasında, kartala benzeyen ancak daha fantezi büyük altın renkli bir kuş kanatlarını çırpıp duruyordu. O kuşun ne olduğunu Vic'e sormaya kararlıydı. Robdöşambr aynı zamanda başlangıçta tahmin ettiğinden belli ki daha kısaydı: Kendi üzerinde buraya kadar geliyorsa, ondan yedi sekiz santim daha uzun olan Vic'in üzerinde nereye gelirdi Tanrı aşkına? Belki de kendisine ödünç verilmemiş olan ona uygun bir pantolonu vardı.

Kullandığı bütün tuvaletlerden çok daha burjuva bir görünümü olduğu için besbelli ki adına lavabo denilebilecek yerden çıktığında, kendini iyice uyanmış hissetti Duffy. Ev sessiz görünüyordu,

gerçi şurada burada karşılaştığınız bir ışık, eğer arzu ederseniz çevrenizi görebilirsiniz anlamına geliyordu. Belki de bütün lambaları gece boyunca, zenginliklerinin bir nişanesi olarak açık bırakıyorlardı. Geceyarısı uyanıyor, kapınızın altından gelen sarı bir ışık şeridini görüyor, eh boş yere harcayacak daha çok paramız var diye düşünüp, mutlu bir şekilde yeniden uykuya dalıyordunuz. Ya da belki de ışıkları yatak-çekirgelerine kolaylık olsun diye açık bırakıyorlardı.

Duffy aşağıya aile salonuna inmeye ve Lucretia'nın okuduğu o cafcaflı dergiyi ödünç almaya karar verdi. Restoranlar konusunda biraz ev ödevi yapmaya kesinlikle ihtiyacı vardı. Yavaş yavaş merdivenlerden aşağı süzüldü. Her tarafta halı vardı: Tevekkeli değil Vic ona terlik giymeye ihtiyaç duymayacağını söylemişti. Nazik görünmesi dışında başka hiçbir özel sebebi olmadan sessizce süzülerek, aile salonu ya da dinlenme salonu denen yere doğru yöneldi. *Tatler*'ı üstü camlı alçak bir sehpanın üzerinden aldı ve sonra durakladı. İnsan biraz daha zekice davranabilir, diye düşündü, dergiyi yeniden elinden bıraktı, etrafta gazeteliği arandı ve daha önceki bir aya ait sayıyı bulana değin karıştırdı. Evet, böylesi daha az anlaşılırdı.

Ayağını basamağa koymuştu ki bir gürültü duyduğunu düşündü. Evet, boğuktu ama bir gürültüydü. Koridor boyunca yürüyüp elektrikli süpürgelerin uykuya dalmış olduğu kâhya odasının önünden geçti ve evin bir zamanlar erkeklere ait olan bölümü olarak kabul edilen yere girdi. Halı, bu ölü geleneği adeta başıyla selamlamak istercesine bu noktada sona eriyor ve yerini, Duffy'nin çıplak ayaklarına pek de hoş gelmeyen, kenevirden yapılma bir döşemeye bırakıyordu. Ufff! Duffy tek ayağının üzerinde durdu ve sol ayağının tabanını sağ baldırına sürterek ovuşturdu. Bunu yaparken, robdöşambrının alt tarafları iki yana açıldı ve orada, Adem baba gibi öylece kaldı. Pantolonunu giymen gerekirdi, Duffy! Evet, gürültü kesinlikle bilardo salonundan geliyordu. Duffy ağır kapıyı yavaşça itip açtı ve içeriye girdi.

Adına "snooker" denen bilardonun birçok çeşitlemesi vardır ve Duffy bunların birkaçını biliyordu. Londra kulüplerinde, bağırış ça-

ğırış içinde birtakım erkekler tarafından oynanan ve daha az bilinen bazı çeşitleri vardı ki, gayet anlaşılır bir şekilde, Duffy bunlara aşina değildi. Ne var ki Braunscombe Hall'deki masada oynanan oyunu, bu oyun ne kadar az bilinen bir çeşit olsa da, herhangi bir "snooker" elkitabında bulmak mümkün değildi. Tam Duffy'nin önünde, kadife pantolonlu bir tip masanın çizgili tarafına doğru eğilmiş, mavi topa doğru nişan alıyordu. Ondan ve Duffy'den uzaktaki köşede Sally, masanın üzerine ve kalçası dipteki deliklerden birinin tam üstüne gelecek şekilde oturmuştu. Eteği belindeki bir fırfırdan ibaretti ve bir bacağı yan banda, öteki bacağı ise dipteki banda dayanmıştı, böylelikle doksan derecelik bir açı oluşturuyordu. Duffy'nin bulunduğu mesafeden bile, iç çamaşırı giymemiş olduğu anlaşılıyordu. Ve Damian'ın, topu nereye atmaya uğraştığı da bir o kadar ortadaydı. Daha önceki denemelerde atılmış olan çeşitli toplar uyluklarına çarpıp durmuşlardı. Sally kendini bir gülme nöbetine kaptırmıştı. Masanın çuhasına gömülen ayakkabılarını da çıkarmamış olduğu, Duffy'nin dikkatinden kaçmadı.

Damian mavi topu oynayıp onu Sally'nin uyluğuna yakın olan bir kırmızı toptan sektirdi. Bu falsolu vuruş onu dosdoğru hedefine vardırdı. "Tam isabet!" diye bağırdı Damian.

"Ah, keşke topları ısıtmış olsaydın," dedi Sally.

"Pis kız," dedi Damian, beyaz topu alıp yeniden bir atış için pozisyona girerken. "*Pis* kız."

Her ikisinin de onun varlığının farkında oldukları ve her ikisinin de onu kesinlikle görmezden geldikleri Duffy için apaçık bir şeydi. Gitmek için döndü. Ve tam kapıyı kapatacakken, Damian'ın, "Robdöşambrdan *nefret ederim*," diye mırıldandığını işitti.

***

Duffy'nin alarm sistemini onarma bahanesiyle Braunscombe Hall'de birkaç gün geçirmesi ve bu arada etrafı kolaçan etmesi Vic'in fikriydi. İşin kötü yanı şuydu ki, eğer Duffy, kabloları ve tuzakları bulmak amacıyla döşeme tahtalarını gayretli bir şekilde kaldırma işine girişecek olursa, Angela'yı usulca izlemesi ve birinin

ona karşı zor kullanıp kullanmadığını anlaması güçleşecekti. Öte yandan, etrafta biraz fazla dolanacak olursa, bu, profesyonel açıdan pek iyi gözükmeyecek ve Vic'i de biraz budala durumuna düşürecekti. Olup biten şuydu: Önce, arızalı bir alarm sistemi kuran bir adam tutmuştu, sonra alarm sistemi bozulduğunda, yeniden onarması için tekrar onu tutmuştu. Peki o ne yapıyordu? Evin etrafında bir turist gibi dolanmaya başlayıp bedava kahvaltıların zevkini çıkarıyordu. Biliyor musunuz, şu bakım işine gelen adamı sabahın birinde aile salonundan bir *Tatler* aşırırken yakaladım? İngiltere ne günlere geldi?

Duffy bu onarım numarasını elinden geldiğince uzatması gerekeceğini tahmin ediyordu. Öyle ki, sonunda ya başka bir mazeret uydurmaları gerekecekti ya da her şeyi açıkça söyleyeceklerdi. Ne var ki, bankalar resmi olarak kapalı olduğu için hâlâ tatildi ve belki de, etrafta bir şekilde çalışan birini görmek oradakileri etkileyebilirdi. Duffy okuldayken kendisine hep, elinde bir kâğıt taşıdığı sürece okulun herhangi bir bölümünde dolaşabileceği söylenmişti: Bütün öğretmenler, bir başka öğretmenin o öğrenciye bir görev verdiğini ve onun da bir açıklama yapmak zorunda olmadığını düşünüyorlardı. Duffy bu numarayı daha önce denememişti. Şimdi biraz şaşırarak görüyordu ki, bir elinizde bir kablo ve öteki elinizde bir kerpetenle etrafta düşünceli düşünceli dolanırsanız ve ara sıra da bir kapı ya da bir pencereyi incelemek için durursanız, insanlar sizin işinizin başınızdan aşkın olduğunu düşünür ve konsantrasyonunuzu bozmamak için de sizi rahatsız etmemeye çalışırlar. Belki de profesyonel elektrikçilerin yaptıkları hep buydu.

Bilardo salonunda Bayan Colin'i kocaman bir elektrikli süpürgeyi arkasından çekerken buldu. Dün gece görmüş olduklarının hastalıklı ve uçuk bir düş olup olmadığını merak edercesine, masaya baktı. "Robdöşambrdan *nefret ederim*"; bu sözcükler kulağında yeniden çınladı. Kocaman görünen çelik elektrikli süpürgeyi çekip duran Bayan Colin'in ufak tefek gövdesine baktı ve bu boyutta evler için niçin özel süpürgeler yapmadıklarını merak etti. Küçük bir çocukken çocuk parkına indiğinde, park bekçilerinin üzerine binip sürdükleri şu motorlu çim biçme makinelerinden hep etkilenmişti;

hiçbiri de zorlanıp uğultulu sesler çıkarmıyordu. Elektrikli süpürgeleri de böyle yapmaları gerekir, diye düşündü. Bayan Colin'i gözlerinin önüne, Braunscombe Hall'ün kilimleri ve parkelerini üstünde bir elektrikli süpürgeyi sürüp yoldan çekilmeniz için size arasıra korna çalarken getirdi.

"Bayan Colin. Size bir soru sorabilir miyim?" Bayan Colin elektrikli süpürgenin düğmesini kapatıp bekledi. "Size niçin Bayan Colin diyorlar?" Kadın ona gülümsedi, gözlerini öteye çevirdi, makinenin düğmesini yeniden açıp işine döndü. Belki de bir imaydı bu. Duffy ev keşfini sürdürdü. Mahzenin kapısını itip açtı ve birkaç beton basamağı indi. Buranın rutubetli bir yer olacağını ummuştu, ama değildi; öyle olmak yerine, kuru, küflü bir kokusu vardı. Belediye başkanı olmayı başaramamış ve ömrü depoladığı kaliteli şarapları içmeye vefa etmemiş bankerin yaptırdığı şarap rafları, evin altında uzayıp gidiyordu. Vic, bu hayranlık gösterisinde kendisine güvensizce bir iş yapmıştı: En yakın iki rafın üstünde bir kasa Vinho Verde ve bir kasa da pembe şampanya duruyordu. Duffy bu sonuncusundan bir şişe çıkarıp etiketi inceledi. Yakındaki bir duvarın üzerinde bir termometre asılıydı, oraya muhtemelen ısıdaki potansiyel zararlı dalgalanma hareketlerini görebilme amacıyla belediye başkanı olmayı başaramamış banker tarafından yerleştirilmişti. Duffy, Vic'in şaraplarının, potansiyel zararlı ısı dalgalanmalarının onlara etki edeceği kadar uzun bir süre mahzende kalamayacağını düşündü.

Mutfakta, dizlerine kadar gelen binicilik pantolonunu giymiş Belinda'yla Vic'i buldu; Vic'e alarm sisteminde yapılabilecek olası bir değişiklik fikrini açtı ve bunun en iyi tartışılabileceği yerin taraçada, evden uzaktaki çimenliğin dibinde, herkesin kendilerini duyamayacağı bir mesafede bulunabileceğini söyledi. Dışarıya çıkmalarından önce Duffy Belinda'ya, günün daha ilerki bir vaktinde kendisiyle bir iki kelime konuşup konuşamayacağını sordu.

"Maalesef bu alarm sistemi işini başkalarına bırakıyorum," diye yanıt verdi Belinda. Duffy de ona, "Hadi tatlım, neden söz ettiğimizi biliyorsun," dercesine baktı. Ve Belinda da, "Elbette neden söz ettiğinizi biliyorum, ama dayanamadım işte, öyle değil mi?"

dercesine bir bakışla karşılık verdi.

Duffy Vic'le birlikte onları hiç kimsenin duyamayacağı çimenliğe inince –tabii Jimmy daha önceden saldırı harekâtının bir parçası olarak buraya kadar bir dizi tünel kazdırtmamış ve dinleme cihazları yerleştirmemiş ise (ki böyle bir olasılık her zaman vardı)– "Bu konuda bana daha çok şey anlatman gerekecek," dedi.

"Hay hay!"

"Bütün bu insanların sırtında parazit gibi yaşamalarına niçin izin veriyorsun?"

"Duffy, diline hâkim ol, oğlum, yoksa biri onu keser ve börek yapar. Onlar benim dostlarım, konuklarım."

"Belinda'nın dostları, senin konukların."

"Belki de. Ne olmuş yani? Evin her yanında insanların bulunmasından hoşlanıyorum. Paradan yana da sıkıntım yok. Zaten, düşünmemiz gereken Angela."

"Onun için mi buradalar onlar?"

"Şey, hayır, tabii ki değiller. Yani, aslında Damian'la Sally, ondan uzak tutmam gereken kişi onlar." Damian'la Sally bilardo masasının üzerinde kendilerini o gösteriye kaptırmışlarken Angela'nın nerede olduğunu merak etti Duffy.

"Peki Lucretia?"

"O, Angela'nın arkadaşı. Canı bir hayli sıkkın. Sanırım düğün giysisine... ya da artık her ne yapıyorlarsa ona yardım ediyor." Sözleri müphem görünüyordu Vic'in.

"Jimmy?"

"Aa, Jimmy bir çeşit... şey. Her zaman burada kalmıyor. Koruda bir kır evi var."

"Ciddi misin?"

"Elbette. Demek istiyorum ki bir iki köy ötede bir evi var, bazen bir süre burada kalıyor, ama işte korunun tepesinde şu kır evi de var. Oradan hoşlanıyor. Ona orduyu mu ne hatırlatıyormuş."

"Emlakçılık işlerini oradan mı yürütüyor?"

"Seninle samimiyetle konuşmak gerekirse, o kadar çok ev sattığını sanmıyorum," dedi Vic.

"Peki Taffy?"

"Aa, Taffy... evin konuğu." Vic bu ifadeyi kullanmaya sanki henüz tamamen alışmamıştı.

"Doğrusu, Maidstone ya da Scrubs hapishanelerindeki konukluğundan oldukça değişik bir konukluk olmalı."

"Çok acımasızsın, Duffy."

"Hayır, sadece düşünüyorum ki, eğer evinizde tanınmış bir suçluyu barındırıyorsanız ve kaşıklarınız da sürekli kayboluyorsa, o zaman onları bir arada tutmanız gerekir."

"Biliyor musun, Duffy, o *barındırmak* ifadesi senin için fazla burjuva bir sözcük. Bu sözcüğü ben hiçbir zaman fazla sevmedim. Ve Taffy'nin de çatal bıçak takımlarını aşırmakla fazla ilgilendiğini sanmıyorum. Ekmeğini yediğin yere hıyanet etme, aynen öyle derler, değil mi?"

"Demek Taffy ekmeğini buradan yiyor, öyle mi?"

"Duffy, seninle açık konuşacağım. Taffy'yi bir süredir tanıyorum. Onu gazetelerin ön sayfasına çıkmadan önce tanıdım. Ve sana şunu söylüyorum, o değişti. Islah olabilir bir karakteri var onun."

"Aa öyle mi?"

"Elbette. Ve sana bunun kanıtını da göstereceğim. Yola geldi o."

"Ne demek istiyorsun?"

"İçerdeyken devam ettiği şu sosyoloji kursundan ötürü. Şimdi sürekli her şeyi açıklamaya çalışıyor. Eskiden çalıyordu, çünkü o şeyleri istiyordu ve onlar da başkalarına aitti. Şimdiyse, ona kasasının kapısı açık bir banka göstersen işe girişip girişmemeye karar vermeden önce Wall Street'in tarihini okumak ister o."

"En azından iyi bir göz boyama."

"Sen çok kinik birisin, Duffy, sıkıntın bu senin. Ben her zaman polislerin suçlulardan daha kinik olduklarını düşünmüşümdür. Sana bir şey söyleyeyim mi, bahse girerim suçlular hayır kurumlarına polislerden çok daha fazla bağışta bulunuyorlardır."

"Çünkü suçlular daha çok kazanıyorlar."

Vic güldü. "İşte görüyorsun, Taffy'yle bu tür bir şeye kahkahalarla gülemezdim. O hep, şu ya da bu şeyi kanıtlamayı isterdi."

"Ne kadar zamandır burada?"

"Bir iki aydır, sanırım." Duffy bir kaşını kaldırdı. "Şu an bir iş

bulması zor. Bazı insanların ne denli önyargılı olduklarını bilsen şaşırırdın."

"Şey, kurumsallık kazanmadığından emin olun. Bilirsin, kır evleri dışında başka bir yerde yaşayamaz o."

"O benim problemim."

"Ve banka müdürünün."

"Ben iyiyim, Duffy. Benim için endişe etmeye başlama."

"Pekâlâ. Şimdi de bana buradakilerin hangi uyarıcı ya da uyuşturucu maddeleri kullandıklarını söyle."

"Nikotin, sanırım. Belki biraz alkol." Duffy bekledi. "Bilmiyorum ve sormuyorum. Kimin kimin yatağında yattığını sormuyorum, esrarlı sigara kullanıp kullanmadıklarını sormuyorum."

Adeta bir suçlama metni okurcasına, "Bu varsayımlarını kabul etsek bile..." diye söze başladı Duffy.

"Aa, siktir git, Duffy. Ben sana para ödüyorum, beni polise teslim edecek değilsin ya."

"Doğru. Peki Angela'nın yatağında kim yattı o zaman?"

"Şey, umarım Henry'dir. Ama dediğim gibi..."

"Hadi söyle, Vic, onlara hiçbir şey sormadığını söylemen bilmediğin anlamına gelmiyor elbet."

"Doğru."

"O zaman?"

"Şey, Jimmy yıllardır Angela'nm peşindeydi."

"Angela Henry'yle nişanlandığında üzüldü mü peki?"

"Söylemesi zor." Duffy kızgınlıkla homurdandı. "Hayır, Jimmy'yle birlikte olduğunu söylemek *zor*. Anımsadığım kadarıyla, Jimmy daha sonraları korudaki kır evinde bir hayli kaldı. Ama... bilirsin, güzel bir yazdı ve belki de etrafta çok sayıda tavşan vardı."

"Beni gerçekten de inandırdın. Başka birisi var mı peki?"

"Daha önce söylediğim gibi, Angela sağda solda birileriyle düşüp kalkıyordu."

"Damian, Taffy?"

"Sence Damian'ın o yönde bir eğilimi var mı? Taffy mi? Angela Henry'yle nişanlandığından beri olamaz, yani, Angela böyle bir riske girmezdi, öyle değil mi?"

"Peki sen?"

"Duffy, ne oluyor bu, dalkavukluk mu?" Duffy bekledi. "Şu eski deniz kıyısı kartpostalını hatırlıyor musun? Ne diyordu o kartpostalda: 'Yirmi ile otuz arasındaysan, haftada üç kez. Otuzla kırk arasındaysan, haftada bir kez. Ve kırkla altmış arasındaysan teneşiri hazırla tez.' Hatırlamıyor musun? O kartpostalı görmen gerekir, sanırım." Duffy hâlâ bekliyordu. "*Ciddisin*, değil mi? Dinle, insan Belinda'ya sahipse, Angela'ya ihtiyaç duymaz, seni temin ederim."

"Doğru," dedi Duffy. "Şimdilik hepsi bu, efendim," diye ekledi, tamamen polis kesilerek, "ama bulunduğunuz mahalden bizi haberdar etmeden ayrılmayın, olur mu? Ve pasaportunuzu da bize teslim etmenizi rica ediyoruz."

"Hay diline sağlık," dedi Vic.

"Aa, konu açılmışken sormak istediğim bir iki soru daha var. Bayan Colin'e niçin Bayan Colin diyorsunuz?"

Vic sırıttı. "Bizimle ilk birlikte olduğu vakitlerde beğendiği bir adam vardı, aslında adam da onu beğeniyordu ve biz ona sürekli, 'Sana ne zaman Bayan Colin diyeceğiz?' diye espri yapıyorduk. Sonuçta espri öylece kaldı. Derken adamla bozuştu –ayrıntıları hiçbir zaman öğrenemedik–, biz ona artık bu adla hitap etmememiz gerektiğini düşünüyorduk, ama böyle yapmaya çalıştığımızda kızdı. Komik. İşte o zamandan beri adı Bayan Colin."

"Anlıyorum. Peki şu diğer şey. Bana ödünç verdiğin robdöşambr. Sırtında bir kartal olan."

"O kartal değil, anka kuşu."

"Yine bir çeşit arma mı yani?"

"Aynen."

"Bu armacılık işini anlayacağımı hiç sanmıyorum."

"Şey, anka kuşu..."

"Söylemene gerek yok, Vic. Bilmek istemiyorum."

Duffy yeniden çimenliğin tepesine yürüdü, evin yanından döndü ve çakıllı yolda ahırların bulunduğu bina blokuna doğru ilerlemeye koyuldu. Çevresi kereste kaplı, ortası tuğlayla örülmüş Elizabeth üslubu bina biraz ikinci sınıf sayılırdı ama Duffy'nin gözüne yine de, Londra banliyölerinde burjuva görünümlü kişilerin otur-

dukları çok büyük müstakil evlerin boyutlarında gözüktü. Braunscombe Hall'deki ahırlar iki at, üç araba ve bir de Bay ve Bayan Hardcastle tarafından işgal edilmişti. En iyi yer atlarındı ve bunu hiç kuşkusuz Belinda'ya borçluydular. Ancak Hardcastlelar'ın ikisi yukarıda, ikisi aşağıda olmak üzere dört odası ve evin çevresinde de istedikleri kadar ağaçlık alanları vardı. Anlaşıldığı kadarıyla bahçıvan, vekilharç ve ahır görevlisi olarak çalışan Ron Hardcastle'ı henüz görmüş değildi Duffy; ve o da Duffy'yi görmemişti. Kapıyı açmaya Bayan Hardcastle geldi.

"Şey, alarm sistemi için gelmiştim. Bay Crowther sistemin ahır binasına kadar uzatılmasının gerekip gerekmediğini merak ediyordu. Acaba sizce..."

"Bir saniye bekleyin," dedi Bayan Hardcastle. "Öğle yemeğini hazırlamak için dosdoğru eve gidiyorum ben. Ron bir yerlerde meşgul olmalı. Çalınmaya değer bir şeyimiz olduğunu sanmıyorum."

"Şey, bilmem ki, belki atlar..." Duffy bunun biraz tuhaf kaçtığını fark etti. Ama belki de tuhaf değildi: Hırsızlara karşı atları korumak, ama Bay ve Bayan Hardcastle'ı korumamak. Evet, bu herhalde Belinda'dan beklenebilecek bir şey olurdu.

Duffy atların bulunduğu bölmeden iyice uzak durarak ahırın çevresinde dolandı. Atlar ısırırlardı. Ahırda şu, önlerinde yarım kapı olan bölmelerde duruyorlardı. Samanların arasında sinsi sinsi bekliyorlar ve burnunuzu ileri uzatıp da onları aradığınız an, dişlerini ansızın geçiriyorlardı! Burnunuzu ve onunla birlikte belki yüzünüzün yarısını koparıyorlardı. Ahıra bakmak yerine Duffy garaja baktı ve orada krem renkli bir Range Rover, kırmızı bir MG ve markasını bilemediği mor renkli bir araba gördü. Binanın, Hardcastlelar'ın oturduğu ucuna gelene değin keşfini sürdürdü. Onların da atlar gibi iki parçalı bir sokak kapıları vardı. İçeriye uzanıp bir yarının kilidini açtı.

Derli toplu küçük bir evdi: Mutfak ve televizyon odası aşağıda, banyo ve iki küçük yatak odası ise yukarıdaydı. Duffy çevreyi profesyonel bir tarzda kolaçan etti; yani, bundan pek zevk almadı. Bazı insanların kolaçan etmekten zevk aldığınız evleri oluyordu: Bun-

lar genellikle sizden zengin ya da daha düzenbaz kimselerdi. 'Aa, demek defterlerde tahrifat yaparak elde ettiğiniz parayla *bunları* alıyorsunuz, öyle mi?' Ve üzeri işlemeli berbat bir minderi adeta maşayla tutar gibi kaldırırdınız. Oysa sıradan insanların, ya da yoksul insanların, yahut diyelim ki iyi insanların evlerinde bu çeşit bir zevk almazdınız. Birisi sizin kendi eşyalarınızı karıştıracak olsa bunun nasıl bir şey olduğunu hissederdiniz. Duffy iki yatak odasına çabucak baktı, sonra aşağıya inip sokak kapısından çıktı. Birisi onu evden seyrediyor olabilir diye de geriye doğru birkaç adım attı, gözlerini üst kat pencerelerine ve çatıya dikti ve sonra başını salladı. Arka tarafa doğru yürüdü, mutfağın açıldığı derli toplu küçük bir bahçenin önünden geçti. Evin arkasında bir kömürlük, ahşap bir depo ve çatısı eve bitişik küçük bir baraka vardı. Otomatik olarak elini kapıya götürdü Duffy; kilitliydi. Yine otomatik olarak, anahtarı arandı. Anahtarlar konusunda her zaman bir kural vardı: Eğer en bilinen yerde değilseler, ikinci en çok bilinen yerde oluyorlardı. Büyük taşın altında değil mi? Küçük taşın altını dene. Ya da, bu durumda, büyük saksının altında değil mi, küçük saksıyı dene. Duffy paslanmış anahtarı yerinden alıp barakanın kapısını açtı. Çeşit çeşit dirgen, kürek, çapa ve bahçeyle uğraşan insanların kullandığı daha birçok alet önünde dizilmişti ama Duffy gerçekte onlara bakmadı. Barakanın arkasına yürüdü ve kare şeklindeki bir tümseğin üzerinden büyük bir çuval bezini çekti. Bak hele. Tabii, Ron Hardcastle'la henüz karşılaşmış değildi ve Bay Hardcastle beyaz bir İtalyan şarabını, köpüğü de olan beyaz bir İtalyan şarabından ayırmasını bilen biri de olabilirdi. Ancak Duffy şimdilik, Ron'ın şarap mahzeninin Vic'inkinin iki kat büyüklüğünde olduğunu aklının bir köşesine yazdı: Daha kesin bir ifadeyle, iki kasa Vinho Verde ve Vic'in de çok hoşlandığı aynı pembe şampanyadan iki kasa.

Kapıyı kilitledi ve kilitlerken de, görüş alanının en kenar noktasında, hafif bir devinim olduğunu fark ettiğini düşündü. Hiç heyecana kapılmadan, anahtarı yeniden küçük saksının altına koydu, döndü ve Hardcastlelar'ın bahçesinin dibine doğru ağır ağır yürümeye koyuldu. Ufak bir patika korunun bir köşesine uzanıyor ve sonra yeniden çimenliğe doğru yöneliyordu. Olabildiğince sessiz

yürüyüp çevreyi dinleyerek ve bir izci oymağında olmayı arzu ederek patikayı izledi. Çimenliğin kenarına vardığında, bir bankın üzerine oturdu ve dinlendi. Tam en uygun anda,

"Jimmy, sen misin?" dedi.

"Allah kahretsin. Kahretsin, kahretsin, kahretsin!"

Duffy döndü ve üç metre kadar ötede, Jimmy'yi yere yüzüstü yatmış halde gördü. Bir kamuflaj ceketiyle eğreltiotlarından örülmüş, el yapımı küçük bir şapka giymişti. "Allah kahretsin! Beni ne zaman gördün?"

"Şey, yolun sonuna gelmişken gördüm. Sanırım bir çalıya falan bastın."

"Ah. Ama ben olduğumu nasıl anladın?"

"Şey, ya sen olmalıydın ya da Boston Canavarı."

Korunun kenarındaki eğreltiotu kümesinin içinde yatan Jimmy, bu diğer olasılığı ciddi ciddi düşünüyormuş gibi göründü. "*O* olamazdı," dedi kararlı bir şekilde ve sonra gelip banka Duffy'nin yanına oturdu. "Allah kahretsin!" diye yineledi.

"Planlarını bozdumsa özür dilerim."

"Yok, böyle yapmakta tamamen haklıydın. Sana bir şey söyleyeyim mi, şimdi beni takip etmeyi niye denemiyorsun?"

"Bugün olmaz, Jimmy. Alarm sistemini onarmam gerekiyor."

"Aa, doğru. Aradığın şeyi buldun mu?"

"Aradığım şey mi?"

"Evet." Jimmy'nin kel kafası ağır ağır öne doğru eğildi, çenesi gözden kayboldu, ama bu ikisinin arasında, dışarıya biraz fırlak gözleri kararlı bir şekilde Duffy'nin üzerine dikildi. Göründüğü kadar kalın kafalı biri değil, diye düşündü Duffy. "Aradığın şey. Barakada."

"Orada özlediğim bir ölü köpeği arıyordum."

"Aa. Tamam."

"Onu mu arıyordun?"

"Kimi?"

"Ricky'yi."

"Hayır. Niçin?"

"A..." dedi Duffy, "ben düşünmüştüm ki, eğer onu bulabilirsek,

ikimizin arasında kalsın bu, doğru dürüst gömebiliriz belki. Önce öldürülüp sonra da ortadan kaybolması biraz haksız bir şey gibi görünüyor. Angela'nın da bunu takdir edeceğinden eminim."

"Ne demek istediğini anlıyorum," dedi Jimmy. "Onu bulabilirim. Bu korularda Jimmy'nin elinden hiçbir şey kurtulmaz."

Duffy, Jimmy'nin bu kadar çabuk oltaya gelmiş olmasından memnun, suç ortağı bir edayla başını salladı. Jimmy bunu kendisi için yapabilecekken Duffy'nin korularda yürüyüp durmasının, yeni kazılmış toprak parçaları aramasının, ısırganlara değmesinin, ısırılmasının ve sokulmasının hiç anlamı yoktu. Vic'in evinde kalmak insana belki de Vic'in hayat felsefesini bulaştırıyordu: İşleri başkalarına havale et, eğer bir başkası bu işi senin için yapacaksa onu asla yapma, ve şayet işten hiçbir şey çıkmazsa, o zaman, budalalar budalalıklarıyla kalacaklardır.

"Sanırım Angela bu işe çok kızdı," dedi Duffy bir duraklamadan sonra.

"O harika bir kızdır," diye yanıt verdi Jimmy, "o harika bir kızdır." Bunun, sorusuna yanıt olarak söylenip söylenmediğini Duffy ancak tahmin edebilirdi.

"Sen ondan, şey, ondan belli ki hoşlanıyorsun."

"Onu yıllarca sevdim," dedi Jimmy, "onu yıllarca sevdim. Zavallı Jimmy! Burada hiçbir şey yapmıyor. Arabasını yıkamaktan başka, onun için yapabildiğim tek şey bu. Pek zekâ gerektiren bir iş değil. Kadınlar buna pek aldırış etmiyorlar," diye bir yorum yaptı, derin düşüncelere dalmış olarak. "Yağlı boya resimler de yapmıyorum. Kadınlar buna da aldırış etmiyorlar. Param yok. Kadınlar buna da aldırış etmiyorlar. Gelecekten beklentim yok. Kadınlar buna da aldırış etmiyorlar. Sanırım kadınların aldırış ettiği şey, bütün bu dördünün bir birleşimi. Zavallı Jimmy!"

"Katlanması zor bir durum," dedi Duffy. Angela'nın arabasını yıkamanın başka görevleri de içerip içermediğini merak etti. Sözgelimi, onu neşelendirecek şeyleri almak için Londra'ya koşturmak.

"Henry'le mutlu olacak mı acaba?"

"Parası var; geleceğe dair umut beslemeye ihtiyacı yok" dedi Jimmy oldukça kırgın bir tavırla.

"Nasıl biri Henry?"

Jimmy çimenliğin üzerinden uzaktaki gölün parıltısına bakarak, soruyu uzun uzun kafasında tarttı. "Onun gibi insanlardan hoşlanıyorsanız fena biri değil," dedi sonunda.

"Anladım."

Bir süre daha bankta oturdular. Derken Duffy'nin aklına başka bir düşünce geldi.

"Sanırım yüzmeyi biliyorsundur."

"Az çok."

"Herhalde bir şnorkelle paletlerin de vardır."

"Var sayılır." Jimmy, Duffy'ye doğru baktı, sonra da bakışlarını göle çevirdi. "Doğru. Evet. İyi bir düşünce." Ayağa kalktı. "Bu sohbetten hoşlandım."

"Şey Jimmy?"

"Evet?"

"Kimseye hiçbir şey söyleme."

Jimmy yanından ayrılırken birden duraklayıp yeniden Duffy'ye doğru yöneldi. "Hep merak edip dururum: Niye insanlar *hep,* kimseye hiçbir şey söyleme, derler."

O an bir gong çalıp onları öğle yemeğine çağırdı. Duffy yemek boyunca kendini tedirgin hissetti. Jimmy'ye bakarken, onun, koruyu ve gölü arayarak Ricky'nin cesedini bulma planlarını bir şekilde ağzından kaçıracağını bekliyordu. Lucretia'ya bakarken, dün gece yaptığı onu etkileyebilmek için sosyetik dergileri okuma planının ciddi bir plan olup olamayacağını merak etti. Bayan Hardcastle'ın Damian'a bir başka Vinho Verde şişesini uzattığını gördüğünde, gördüğü şeyin, ona düşündürdüğü şeyle aynı anlama gelip gelmediğini merak etti. Ve şişeyi alan Damian'a baktığındaysa, onun ne hissettiğinden emin değildi. Mahcubiyet mi? Beğenmeme mi? Mide bulantısı mı? Ve dün geceki küçük olay, Damian'ın cinsel tercihleri konusunda insana neleri düşündürüyordu? O küçük oyun heteroseksüel mi, yoksa homoseksüel mi bir eğilimi yansıtıyordu; o küçük oyun ateşli miydi, yoksa küçümsemeyle mi doluydu? Belki de hiçbirini yansıtmıyordu; belki de seksle dalga geçen, ancak bir bilardo oyunu kadar ciddi olduğunu dışavuran anlık bir

spordu. Bunu Sally'ye sormayı deneyebilirdi, ancak Sally o sırada, bu noktaya dikkat etmeyecek kadar sarhoştu muhtemelen.

Damian bu konuda ne hissetmiş olursa olsun, listenin başında mahcubiyet yoktu. Duffy'nin gözünün kendi üzerinde olduğunu fark ettiğinde, dosdoğru ona doğru bakıp, "Ha, bu akşamki küçük oyunumuzu unutmadın herhalde?" dedi.

"Oyun mu?"

"Bana bir iki parti bilardo oynamayı vaat etmiştin ya."

"Öyle mi yaptım?"

"Dün gece geç vakit o korkunç robdöşambrınla ortalıkta bu sebeple dolandığını düşündüm ben. Büyük maçtan önce biraz pratik yapmak istiyor olmalıydın."

"O aslında benim robdöşambrım," dedi Vic.

"A öyle mi!" dedi Damian zeki bir yüz ifadesiyle. "Benim bütün diyebileceğim şu: Bahse girerim, sana daha *çok* yakışıyordur, sevgili Vic'ciğim."

"Sen, ağzı iple bağlanmış bir çuvaldan bile dil dökerek çıkabilirsin," dedi Vic.

"*Çıkardım.*" dedi Damian. "Çıkardım, çıkardım."

Öğle yemeğinden sonra Duffy video kasetlerinin bulunduğu kitaplıkta çalışmaya başlamış, yeni tuzakları onarıyordu ki –doğrusu, bu incelemenin en azından bir kısmı hakiki olabilirdi– kapının açıldığını işitti. Gözlerini kaldırdığında Sally'yi gördü. Ya hâlâ öğle yemeğinde içtiği içkinin sarhoşluğu içindeydi ya da akşam yemeği için aperitiflerine yeni başlıyordu; ya da belki kendine özel bir kokteyl hazırlamıştı.

"Seni burada bulacağımı düşündüm," dedi, kanepenin üzerine yarı çökerek. "Bir özür dilemem gerekiyor, biliyor musun." Özür dilemesi neredeyse şaka yapması kadar komikmişçesine kıkırdadı. "Lastiklerini ben indirdim."

"Sen mi?"

"Evvet ben. Özür dilerim, tamam mı? Şey, fikir benim değildi. Lastiklerini niye indirmiyoruz, dedi Damian, sen bu taraftakileri indirirsin, ben de öteki taraftakileri, ama ben benimkileri indirdiğimde, o sıvışıp eve girdi. Birinin gelmekte olduğunu duyduğunu söyledi."

"Sen niçin indirdin?"

"İyi bir fikre benziyordu. Eğlenceli. Özür dilerim, tamam mı?" Başını yana çevirdi ve büyük siyah saç perçemleri yüzünün yanına savruldu. Artık özür dilemekten usandığı apaçıktı.

"Aklıma gelmişken," dedi Duffy, sesini duygularını belli etmeyecek bir tonda tutmaya çalışarak, "bir dahaki sefere ayakkabılarını çıkarsan iyi olur."

"Bir dahaki sefere mi? Bir daha yapmam. Buna değmez. Zaten, bizim yaptığımızı tahmin edersin."

"Kamyoneti kastetmiyorum. Bilardo masası. Ayakkabı ökçeleri çuha için zararlı."

Sally durakladı, düşündü ve önceki geceyi sanki bir ay önceymişçesine anımsadı. "Aa, doğru." Şimdi neden söz ettiklerinden emin olduğu için, yeniden gülmeye başladı. "Bir dahaki sefere çıkarırım onları. Ah, şu toplar çok soğuktu."

"Böyle şeyler yapmamalısın," dedi Duffy. Aslında bunu demek istememişti, sakin görünmek istemişti. Ağzından kaçıvermişti işte. Her neyse, söylediğinde ciddiydi.

"İstediğimi yaparım," diye suratını asarak yanıt verdi Sally.

"*Onun* sana böyle şeyler yapmasına... izin vermemelisin."

"Ah, yoksa bana saygı göstermez falan mı demek istiyorsun?" Duffy homurdandı. "Sen mağara adamısın, tamam mı, mağara adamı. Zaten, saygı görmek istediğimi kim söyledi sana?" Duffy tam olarak bunu demek istememişti, ama söylemek istediği şey için doğru sözcükleri bulamıyordu. "Eğlenceli," diye ekledi Sally kayıtsızca.

Duffy bu kıza söylediklerinin fazla önemli olmadığını düşündü; zaten büyük bir olasılıkla bunları anımsamayacaktı. "Bu kadar çok içmemelisin."

"Eğlenceli," diye yanıtladı Sally.

"Başkaları için eğlenceli değil."

"İlk şikâyet eden sensin, Bay Mağara Adamı."

"Ve aldığın neyse onu da almamalısın."

"Eğlenceli," dedi Sally, "eğlenceli, eğlenceli, *eğlenceli*. Ama

burası artık eğlenceli değil. Seninle eğlenceli değil. Zaten kaç yaşındasın sen?"

"Kardeşin olacak yaştayım."

"O zaman bana babalık falan taslama, tamam mı?" Bu son söylediğini haykırmıştı.

"Pekâlâ."

Sally ağır adımlarla yürüyerek çekip gitti ve Duffy tuzak kablolarını onarma işini sürdürdü. Canının sıkkın olduğunu hissediyordu. Hep aynı problemdi söz konusu olan. Braunscombe Hall'de de olsanız, suç rakamlarının ulusal ortalamadan daha yüksek olduğu Güney Londra'nın arka sokaklarında da olsanız, problem hep aynıydı. Tutkal koklayan çocuklar olaylarının ilk patlak verdiği günlerde Duffy hâlâ polisti. Başlarını naylon torbalara sokan ve solvent koklayan çocuklardı söz konusu olan. Gerçekten aptalca bir şeye benziyordu bu. Duffy gazetelerde bu konuyla ilgili bütün haberleri okumuştu. Tutkal koklama insana baş ağrısı veriyor, burnun etrafında yaralar açıyor ve insanı duyarsızlaştırıyordu. Okul ve aile hayatınızı mahvediyordu çünkü tek düşündüğünüz şey dışarıya çıkıp bir naylon torba ve aerosol bulmak oluyordu. Ve bu sadece başlangıçtı. Sonuçta solvent bağımlısı oluyordunuz. Ölüyordunuz. On, on iki, on üç yaşında çocuklar sokaklarda ölüyor ve buna tamamen kendileri neden oluyordu. Duffy bunu anlayamıyordu. Ana babaları suçluyordunuz, öğretmenleri suçluyordunuz, bu maddeleri kullanan kişilere bunları satmaması gereken dükkân sahiplerini ve çocukların kendilerini suçluyordunuz. Ama bütün bu suçlamalardan sonra durumu yine de anlamıyordunuz.

Duffy anlamak istemiş ve bir gün dar bir sokakta kendisinden kaçmayan iki çocuk bulmuştu. Öğretmen değildi, sosyal hizmet görevlisi değildi ve çocuklar da bir polisin kokusunu alacak kadar büyük ya da uyanık değillerdi. Bunu niçin yaptıklarını sormaya girişmişti onlara. Eğlenceli, diyorlardı. Ne çeşit bir eğlence? Farklı türde bir eğlence, diyorlardı. Bir kere, olup bitecekleri merakla bekleme eğlencesi: Kokladığınızda o torbadan ne çıkacağını hiçbir zaman bilemiyordunuz. Peki ne çıkıyordu? Her çeşit şey, diyorlardı. Bazen, evlerin üzerinden atlayan dev kurbağalar gibisinden şeyler

görüyordunuz, büyülü bir şeydi bu. Ve bazen, etrafınızda uğuldayan büyük rüzgârların sesini işitiyor ama üşümüyordunuz ve renkler görüyordunuz, fantastik renkler ve kendinizi iyi hissediyordunuz, iyi hissediyordunuz. Eğlenceliydi. Sonrası nasıl bir şeydi? Sonrası o kadar iyi değildi. Keyfiniz yok oluyordu ve bu o kadar iyi bir şey değildi. Ama her zaman bir başka sefer vardır. Eğlenceliydi.

Kabul etmek istemediğiniz şey bu, diye düşünüyordu Duffy, ama kabul etmek zorunda olduğunuz şey. Onu eğlenceli olduğu için yapıyorlar, ister yağmurda bir parmaklığın arkasında kafalarına naylon bir torba geçirerek, isterse Buckinghamshire/Bedfordshire sınırlarında rahat bir tuvalette, pardon lavaboda. Size bu eğlence buna değmez gibi görünüyor, buna değmeyebileceğini görüyorsunuz. Onlar ise değdiğini düşünüyorlar. Buna isterseniz bağımlılık diyebilirsiniz, ama öteki gerçeği de gözden ırak tutmamalısınız: Bunu eğlenceli olduğu için yapıyorlar.

***

"Belinda."

"Onu bir saniye tut."

"Onu *tutmak mı*? Neresinden?"

"Kuyruğundan değil, aptal. *Orasından.*"

Duffy, kendisine kalırsa atın ağzına çok yakın duran deri bağlanmış metal parçalardan birini tuttu ve bekledi. Tanrım! Çok büyüktü bu atlar. Televizyonda göründüklerinden çok daha büyüktüler. Kocaman bir göz ona bakıp duruyor; burnundan aşağı devasa bir damar iniyor; kanepe minderleri gibi dudaklar açılıp iri iri sarı dişleri ortaya çıkarıyordu. Bütün yedikleri otsa ne diye bu kadar büyük dişleri vardı bu hayvanların?

"Teşekkürler," dedi Belinda. Duffy kulaklarını açabilmek için başını adeta salladı. Teşekkürler mi demişti Belinda? Sonunda doğru bir şey mi yapmıştı?

Duffy atı tutarken –daha doğrusu, kendisi orada dikilip durmuş ve at son derece terbiyeli bir şekilde kaçmamaya karar vermişken– Belinda yere inivermiş ve sonra da atın dizginlerini eline almıştı.

Belinda ahıra doğru yöneldi ve kendisi atı tımar ederken ya da insanlar ata bindikten sonra ne yapıyorlarsa onu yaparken konuşabileceklerini anlatmak istedi. Duffy, atın bölmesinin çift kanatlı ön kapısının önünde kaygıyla dikildi. Ahırların bir başka tarafı da buydu; pis pis at dışkısı kokuyorlardı.

"Angela nasıl?"

"İyi."

"Angela nasıl?"

"Çok fazla depresyon ilacı alıyor. Hep bir iyi, bir kötü. Çoğu gece odamıza gelip bizimle birlikte yatıyor. Durumu çok acıklı. Ve hiç fiziksel egzersiz de yapmıyor."

"Sizinle birlikte mi yatıyor?"

"Senin sapkın kafanın sandığı tarzda değil. Bir yatak var; şey, bir çeşit geniş çocuk karyolası, kendini kötü hissettiğinde içeri giriyor, genellikle bizi uyandırmıyor bile ve karyolaya yatıp uyuyor. Sabahleyin onu bir çocuk gibi uyurken buluyoruz."

"Sizce şey mi..."

"Doktorların ifadesiyle, kendisi için tehlikeli mi? diyorsun. Bilemeyeceğim. Daha önce iki kez onu yanlış anladık, öyle değil mi? O benim en eski arkadaşım –şey, buradaki en eski arkadaşım– ama kafasının içinde ne olup bittiğini bilmiyorum."

"Ona kim birtakım uyarılarda bulunmaya çalışıyor sizce?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Ama birisinin bulunduğunu düşünüyorsunuz, öyle değil mi?"

"Olabilir."

"Flört ettiği biri var mı; ne bileyim, onun için deli olan birisi falan?"

"Duyduğum kadarıyla yok."

"Eski erkek arkadaşları? Evlenme vaadinden döndüğü birisi?"

Belinda atı tımar etmeyi kesip güldü. "*Evlenme vaadinden dönmek mi*? Artık düzüşmediği birisi mi demek istiyorsun?"

"Şey, sanırım ondan daha fazla bir şey bu."

"Adama nişan yüzüğünü geri vermek, o çeşit bir şey mi yani?" Belinda yine güldü. "Hayır, Angela hiç kimse için *evlenme vaadinden falan dönmüş değil*."

"Para sorunu var mı?"

"Bildiğim kadarıyla durumu hâlâ iyi."

"Peki Henry?" Duffy onu şimdiye değin sadece kısacık bir an görmüştü, geniş, köşeli bir çehresi olan ve Duffy'nin hayatta giymeyeceği elbiseler giyen taşralı bir adamcağızdı.

"Ne olmuş ona?"

"Şey, sözgelimi, ona âşık mı Angela?"

"Umarım alarm sistemlerini onarma konusundaki becerin soru sorma becerinden daha iyidir. Evlilik vaadinden döndü mü? Âşık mı? Bak, Duffy, eğer bir kızsan ve otuzunda... ya da diyelim, otuz küsur yaşındaysan ve bütün vücudun tel tel dökülüyorsa ve parmağına daha önce nişan yüzüğü bile takmamışsan ve karşına çıkan adam da eli yüzü düzgün biriyse, bir çiftliği varsa, tanınmış bir aileden geliyorsa, o zaman âşıksındır."

"Böyle mi yani? Peki adam için nasıl durum?"

"Demek istediğini anlıyorum. Kurnaz küçük kız ve bunun gibi şeyler. Bak söyleyeyim sana, adam için durum şu: Eğer böyle bir adamsan ve kırk üç yaşındaysan ve hâlâ yalnız kalmaktan pek hoşlanmayan sevgili annenle birlikte yaşıyorsan ve lastik çizmeli ve başörtülü kızlarla büyük bir başarı kaydedemediysen, herkesin tanıdığı arkadaşların da yoksa ve ansızın, başka birisiyle evli olmayan, biraz parası olan ve evlendikten sonra gelip annenle birlikte yaşamaya aldırış etmeyen ve araba sürmesini de bilen bu seksi kızla tanışmışsan, o zaman âşıksın."

"Sanıyorum anladım," dedi Duffy. "Ve bebekleri olup bir ömür boyu mutlu da yaşayacaklar mı acaba?"

"Bebekleri olup olmayacağını bilmiyorum," dedi Belinda. "Eğer olmasını istiyorlarsa ellerini çabuk tutmaları gerekecek. Ve herkes gibi bir ömür boyu mutlu yaşayacaklar."

"Yani?"

"Yani insan önceden bilemez. Bir süre sonra bu, senin ifade etmekten hoşlandığın gibi, bir aşk meselesi değil, bir dayanıklılık meselesidir."

"Tıpkı üç günlük olay gibi mi?"

Belinda, atın sırtı üzerinden gözlerini şaşkınlıkla ona doğru kal-

dırdı. "Çok iyi, Duffy. Üç günlük olayı da nerede duydun?"

"Televizyonda görmüş olmalıyım." Bir yerlerde, yassı kepler giymiş, oturmalı bastonları olan çok sayıda adamın bulunduğu bir kır evini anımsadı. Her yerde Land Rover'lar vardı, at sürücüleri içi su dolu engellerden geçerlerken yere düşüyorlar ve bir yorumcu da...

"Zaten, alarm sistemimde aksayan hiçbir yan yok," dedi Duffy birden. Böyle bir haberin ağızdan ağıza yayılmasını istemiyordu.

"Yok. Doğru. Vic bana söyledi."

"Bu yüzden çıkıp sağda solda böyle söyleme."

"Böyleymiş gibi yapmamız gerektiğini düşünüyordum ben, öyle değil mi?"

"Şey, alarm sistemi aksadığında bunun senin için büyük bir sürpriz olmadığını söyleme."

"Pekâlâ."

O an, çakıllı yolun üstünde yüksek perdeden ve ritmik bir ses işittiler, yürüyen birinin değil de, bir çeşit şlak şlak diye ses çıkaran bir şeyin gürültüsüydü bu. Belinda ahırın içinden yürüyüp geldi ve Duffy'yle birlikte kapıda durdu. Araba yolunda birisi yürüyordu. Üstelik, ayağında paletleri ve yüzünde bir maskeyle balıkadam kıyafetleri giymiş olan birisi. Sol kolunun altında gösteri yürüyüşçülerinin taşıdıkları kısa değneğe benzer bir şnorkel taşıyan birisi. Jimmy'ydi bu. Ahır kapısında duran Duffy'yle Belinda'yı fark etti, fakat yürüyüşünü bozmadı. Bunu yapmak yerine "Özel Tekne Filosu... Gözler... *sağa*," diye bağırdı ve başını sağa doğru çevirdi. Önlerinden geçtiğinde onlara yine gözleriyle selam verdi ve çayırda göl doğrultusunda ilerleyerek gözden kayboldu. Duffy gülmek istedi ama Belinda ciddi görünüyordu. Hayır, belki de komik değildi. Belki de zavallı Jimmy bu konuyu gerçekten düşünmüştü. Göle gizlice dalmayı isterseniz, bunu nasıl yaparsınız? Göle herkesin gözü önünde dalarak. Belki de Sherlock Holmes okuyordu.

"Peki Taffy?"

"Ne olmuş Taffy'ye? Evdeki konuklardan biri o." Bunu Vic'in söylediğinden çok daha rahatlıkla söylemişti.

"Bayan Hardcastle çatal bıçak takımlarının kaybolduğunu söylüyor."

"Duffy, madde bir, Taffy bizim dostumuz, madde iki, Taffy ıslah olmuş birisi, madde üç, şayet Taffy hâlâ bir şeyleri çalmayı aklından geçirseydi, kaşıkları değil Range Rover'ı, ya da evi ya da bilmem başka bir şeyi çalardı."

"Doğru." Tabii, hırsızlık etmeyi aklından çıkarmışsa. Tabii, bu işlerde pratik yapmaya son vermişse. Hayır, pek olası değildi bu.

Duffy, Belinda'nın aklından geçirdiği kadar kötü biri olmadığını, hatta çok daha az kötü olduğunu düşünerek ondan ayrıldı ve Vic'i aramaya gitti. Nerede olduğunu öğrendiğinde, evin arkasından dolandı, çaktırmadan çitin arkasından yürüdü ve ağır ağır koruya doğru yöneldi. Patikanın tepesine doğru hafif adımlarla ve ihtiyatla çıkarken ve görünüşte ısırgan olmayan her şeyin bir kamuflaj ısırganı olabileceğinden şüphelenerek, Taffy'yi düşündü. Taffy tam da bir konuktu hani. Sessiz, nazik, biraz sıkıcı, bireyin toplumla ilişkisinden söz etmekten hoşlanan, hafta sonu konserlerine çıkan bir caz müzisyenine benzeyen. Bütün bunlar iyi hoştu da, bu adamın insanları dövmek ve kafalarına demir çubukla vurmak gibi bir alışkanlığı da vardı. Ona sosyal çekiciliğini veren de hiç kuşkusuz buydu. Londra kafelerine devam eden toplum kesiminin büyük suçlulara hoşgörüyle baktığı çok iyi bilinen bir gerçekti, peki o zaman taşra sosyetesi, bir zamanlar bir gazetenin ön sayfalarını bir iki haftalığına işgal etmiş önemsiz bir suçluya niçin hoşgörü göstermesindi ki? Ev sahibinin sözlerine bakılırsa, İngiltere, Vic'lerin Damian'larla karışabileceği ve Damian'ların da Hugo'larla arkadaşlık edebileceği bir yer olmuştu. Peki o zaman Taffy'ler de, Vic'lerle, Damian'larla ve Hugo'larla niçin dirsek temasında bulunmasındı? Zaten, sadece toplumsal hareketlilik meselesi değildi bu. Suç çekici bir şeydi. Duffy'nin eski bir polis olarak kabullenmesini zor ama zorunlu bulduğu bir başka gerçekti bu. Uyuşturucular eğlenceli ve suç çekici bir şeydi; her zaman değil, ama çok sık. Basil Berk'ün *Tatler*'da yazdığı şu restoranlarda pembe şampanya patlatan East End* suçluları hakkında yazılar okuyordunuz. Kızları bezelye soyar

* Londra'nın doğusunda bulunan, suç oranının yüksek olduğu bir bölge. (ç.n)

gibi kolaylıkla çeken eski tutuklular (insanlara gerçekten korku salmış şiddet dolu eski tutuklular bunlar) hakkında yazılar okuyordunuz, hatta bu insanlarla bizzat karşılaşmış olabiliyordunuz. Adil bir şey değil, diye düşünüyordu Duffy. Polisler niye çekici değildi?

Bir tatil öğle sonrasını geçirmenin ne yoluydu ama! Patika birdenbire dikleşmiş ve eğreltiotları daha da yoğunlaşmıştı. Vic, patikanın dosdoğru ileriye gider gibi göründüğünü ama bir kayın ağacındaki küçük bir çentikten sonra, normalde fark edilemeyecek bir yolun sola doğru gittiğini söylemişti. Bir kayın ağacı mıydı o? Bir çentik miydi o? Bir yol izi miydi o? Keşke bir izci olsaydı. Hafta sona ermeden bir iki fiyakalı düğüm atmayı ve iki Rehber Kızı çırasını birbirine sürterek nasıl ateş yakılacağını öğrenmiş olurdu hiç kuşkusuz.

Yer burasıydı galiba. Vic, ileriye gidip sonra geriye bakmak gerektiğini, yoksa asla farkına varmayacağını söylemişti. Evet, işte burasıydı. Evden sadece on dakikalık mesafede olmasına karşın Jimmy'nin kampının çok iyi gizlenmiş olduğunu Duffy bile görebiliyordu. Yerdeki yapraklar ayaklarının altında zenginlerin halıları gibi esniyordu ve Duffy bu gizlenmiş yere ihtiyatla yaklaştı. Derken, hatırına birden bir çocuk kitabında ya da bir filmde görmüş olduğu bir sahne geliverdi; Kızılderililerin ya da Afrikalıların kurduğu tuzaklar türünden bir tuzaktı bu: Önünüzdeki yer birdenbire açılıyor, siz dosdoğru içeriye düşüyor ve kıçınıza ucu sivri bir kazık saplanıyordu. Yöre halkı gelene değin orada, kebap şişine geçirilmiş bir et gibi yatıyordunuz, sonra da etrafınıza odunlar yığıyorlar ve sizi akşam yemeğinde yiyorlardı. Duffy! Duffy! Yeter artık. Yine de, Jimmy'nin kampına yaklaşırken, acaba yanımda, yürürken yaprakları dürtebileceğim uzun bir değnek getirse miydim diye merak etti.

Tam olarak bir kamp sayılmazdı, daha çok kuşların izlendiği bir gizlenme yerine, ya da bir savaş filmindeki, özellikle titiz bir asker tarafından gece yatmak için alelacele çatılmış bir yere benziyordu. Zeminin eğim yaptığı bir noktada kazıkların üzerine büyük bir branda bezi gerilmiş ve çatıya da eğreltiotu ve bir sürü ıvır zıvır yığılmıştı. O an gözüne özellikle gizlenmiş bir yer gibi gözükmedi

–yanmış bir toprak parçasından, ön kapının yanında muhtemelen bir ateş yakılmış olduğu bile anlaşılıyordu– ama sanki gerekirse tamamen gizlenebilecek bir yer gibi gözüktü. Duffy burayı daha yakından inceleyebilmek için çevik hareketlerle bayırdan aşağıya indi.

Barınak, aşağı yukarı iki buçuk üç metre uzunluğundaydı ve iki odadan ibaretti. Aralarında bir bölme falan yoktu; anlaşıldığı kadarıyla mekânın iki metrelik kısmı yatak odası ve geriye kalanı da mutfak ve banyoydu. Odanın bir ucunda naylona sarılıp yere dikilmiş bir uyku tulumu vardı. Duffy odanın öteki ucunda küçük bir gaz ocağı, kare şeklinde çeşitli yeşil kutular ve bir ayna buldu. Kutuları açtı: İçinde tıraş takımı, konserve yiyecek, folyo kâğıda sarılmış birkaç salamura et parçası ve çatal bıçak vardı. Gerçi bunlar, Braunscombe Hall'deki evden yürümüş olan çatal bıçak takımları değildi; ortalarından birbirlerine bir vidayla tutturulmuş çatal bıçak ve kaşık setlerinden biriydi.

Odanın uyunan bölümünün bir köşesinde, uyku tulumunun yanında, bir başka yeşil kutular dizisi vardı. Başucu kitapları, diye düşündü Duffy şakacı bir edayla. Birinci kutuda küçük bir gazyağı lambası buldu; ikinci kutuda muhtemelen büyük bir gazyağı kavanozu ve ayrıca içinde metil alkol gibi kokan bir şeyin bulunduğu küçük bir kavanoz; üçüncüsünde naylon bir torbaya sarılmış üç tane *Playboy* vardı. Tarihlerine baktı: Birkaç yıllık dergilerdi bunlar. Dördüncü kutunun kapağını daha açar açmaz onu yerine koydu: Ne çeşit bir iş yapıyordu bu adam? Doğrusu, ortaya nasıl bir iş çıkacağını insan asla söyleyemezdi. Üstte, içeriye kaçık çeneli küçük bir oğlan çocuğunun fotoğrafı vardı; bir üniforma giymişti, belki de Boys' Brigade'e* ait bir üniformaydı. Bundan sonra çocuğun on beş yirmi yıl sonra fazla değişmemiş olduğunu kanıtlayan bir başka fotoğrafı vardı; bu fotoğrafta orduya ait bir yetişkin üniforması içinde görülüyordu. Sonra birinin düğününde çekilmiş çok daha eski bir fotoğraf vardı: Gülümseyen bir gelin, ciddi yüzlü bir damat adeta savaş sonrası giysileri ve saç modelleriyle boy gösteriyorlardı.

* İngiltere'de 1883 yılında Hıristiyan disiplinini ve özsaygıyı geliştirme amaçlarıyla kurulmuş ulusal bir birlik (ç.n.)

Herhalde, Jimmy'nin annesi ve babası olsa gerekti. Bunun altında, Duffy'nin tanımakta hiç güçlük çekmediği bir resim vardı: İri gözlerini kameradan uzaklara çevirmiş ve çenesinde sanki biraz fotoğrafçılık çalışması yapılmış gibi görünen Angela'ydı bu. Belli ki bir stüdyo işiydi. Duffy resmin arkasını çevirdi ancak fotoğrafçı damgasını basmak zahmetine katlanmamıştı. En son olarak, başlığını okuyana kadar kafasını karıştıran bir gazete kupürü buldu Duffy. Ancak okuduğunda, Henry'yle Angela'nın *Mail & Advertiser*'da çıkan nişanlılık hikâyesi olduğunu anlayabildi bunun. Önce kavrayamamıştı çünkü gazete kupürü çok sayıda yuvarlak yanıkla delinmişti. Elinizde sadece dört yıllık bir *Playboy* olduğunda bir akşam üzeri sigarayla yapılacak türden yanıklardı bunlar. Duffy gözlerini, işkence çektirilmiş fotoğrafa dikti ve onu endişelendirmesi için fazladan bir sebep daha buldu: Yanıklar sadece Henry'nin yüzünü değil, Angela'nınkini de ortadan kaldırmıştı.

Ayı tuzaklarından, katil örümceklerden ve Kızılderililerden mucizevi bir şekilde kurtulmayı başararak korudan çıktığında, gölün kıyısına kadar yürüdü. Tam o sırada Jimmy yüzerek kıyıya çıktı. Balıkadam kıyafetinden sular süzülerek ayağa kalktı ve maskesini çıkardı. Kauçuk giysilere sarınmış haliyle daha yakışıklı görünüyordu.

"Ricky'den bir iz var mı?"

Jimmy başını salladı. "Hiçbir şey yok."

"Hiç kımıldamadan yatıyor olmalı," dedi Duffy.

"Hiç de komik değil söylediğin." Jimmy maskesini aşağı indirdi, şnorkelini ayarladı, döndü ve ağır ağır yeniden göle girmeye başladı.

"Doğru, belki de değil," diye kendi kendine mırıldandı Duffy.

Yatağına uzandı ve eline bir *Tatler* alıp sosyete haberleri sayfasını açarak akşam yemeği gongunun çalmasını beklemeye koyuldu. Bayan Olivia Osuruksurat ünlü şahsiyetlerden Peregrine Pokeruptheburn'la evleniyor, çift Much Gelding'deki atalardan kalma eve yerleşecek, kendilerine miras kalan servetle yaşayıp, hepsi de en iyi okullara gitmeye aday bir düzine güleç çocuğa sahip olacak. Duffy aylak bir ruh haliyle, Belinda'ya yapmış olduğu şakayı aklından

geçirdi: Üç günlük bir olay olarak evlilik. Belki de fena bir benzetme sayılmazdı. Atların en iyi şekilde görünmek üzere terbiye edildikleri şu bölümle başlıyordu. Ne deniyordu ona? At eğitimi, tamam. Hepsi de son derece güzel tımar edilmiş halde, ayaklarının üzerinde seke seke hafif hareketler, düzenli manevralar yapıyorlardı. Tıpkı kur yapma faslı gibiydi bu bölüm. Sonra ana bölüm, açık alanda koşma faslı geliyordu. Artık ayakucunda yürüme ve iyi görünme söz konusu değildi, sadece koşuluyor, ya da onların ifadesiyle açık alanda hafif bir dörtnala kalkılıyordu, bu eğlenceliydi ve bir rahatlamaydı, ancak ara sıra aşmanız gereken engeller oluyordu, bunların bazıları bayağı dikti, diplerinde çamurlu suyla dolu kocaman çukurlar vardı ve eğer koşmaktan usanmışsanız, üzerinizdeki sürücüyü atmaya eğilim duyabilirdiniz. Üstelik, bu açık alan koşusu sürdükçe sürüyor, millerce uzayıp gidiyordu. Sonunda, koşu bitiyordu ve sizi yeniden ahırınıza götürüyorlar ve akşam yemeğinizi yiyordunuz, bu işi çok iyi başardığınızı düşünüyordunuz, ya da iyi değilse bile en azından görevinizi yaptığınızı. Derken ertesi gün, tam dört bacağınızı da yukarıya kaldırmayı düşünürken, sizi yeniden dışarıya çıkarıyorlar ve bütün şu engelleri atlatıyorlardı, hatta gerçekten bitap bir durumda olsanız da. Ve bu gösteri atlamalarda tek yaptığınız puan kaybetmek oluyordu. Bu aşamada hiç puan kazanamıyordunuz, sadece kaybediyordunuz.

Böyle miydi acaba? Dışardan biraz böyle görünüyordu. Duffy evliliği hiç denememişti, üç günlük olayın kışkırtısına hiç kapılmamıştı. Hiç kuşkusuz, gay olmanın bir hayli tılsımına kapılmış olması şansını artırmamıştı. Ya da, tam olarak gay oluşu değilse bile, en azından caddenin iki yönünü de kullanması. Hiç âşık olmuş muydu? Emin değildi. Eğer emin değilse, o zaman âşık olmuş olamazdı, öyle değil mi? Carol'la ilk birlikte çıkmaya başladıklarında onun için neler hissettiğini anımsadı; sanki olup bitenleri anlamaya başladığını, sanki akşam yemeğinde yiyecek bir şeylerin her zaman olacağını hissetmişti. Aşk mıydı bu? Ona belki de bu adı veriyordunuz çünkü onun elde edeceğiniz en iyi şey olduğunu düşünüyordunuz. Belki de Belinda onunla alay etmekte haklıydı. Gerçek hayatta aşk için değil ama başka birisi size sahip olacağı, çünkü bir

yerlerde sizinle olmaya katlanacak biri olduğu, çünkü evlenmeyecek olsanız kaybolacağınız için evleniyordunuz. Belki de Carol'a bir telefon etmeliydi.

Carol'a telefon etmek yerine, restoran sütununu bulana değin *Tatler*'ın birkaç sayfasını geriye doğru çevirdi. Bu ay için ne yazıyordu Basil Berk? Duffy sayfayı artan bir inanmazlık duygusuyla okudu. Buna iş mi diyorlardı? Bir budalalar randevusuna gidiyordunuz –bu örnekte Chelsea'deki üç balık restoranından birine– şöyle mükellef bir yemek yiyordunuz. Berk Hanım'ı da yanınızda götürüyordunuz, mönüyü kopya ediyordunuz, bir iki espri yapıyor ve Berk Hanım'ın da size aynı şeyi söylemiş olduğunu ileri sürüyordunuz ve sonra da çıkıp bir sonraki restorana gidiyordunuz. Fiyatlara gelince... Chelsea'deki bir balık restoranında tek bir balık fiyatına Sam Widges'in dükkânında yedi tane iyi akşam yemeği yiyebilirdiniz.

Dergiyi elinden attı ve ağır ağır en yakın tuvalete gitti. Sonra aşağıya inip aile salonuna girdi. Lucretia her zamanki pozisyonunda kanepeye uzanmıştı, sarı saçları kat kat kanepenin arkasına dökülüyor, bir elinde sigara ve bir elinde de sulandırılmış viski tutuyordu. Başını sallayarak Duffy'ye ifadesiz bir yüzle selam verdi. Duffy onun karşısındaki sandalyeye oturdu ve kendisi de bunu yaptığına şaşırarak, dikkat çekmek için öksürdü. Bundan sonra söylediği şey de kendisi için en az o kadar şaşırtıcıydı.

"Poison d'Or'daki sosun çok iyi olduğunu düşünüyorum."

"Ne?"

"Poison d'Or'daki sosun çok iyi olduğunu düşünüyorum."

"Neyin?"

"Sosun. Safranı sosa katış tarzları." (Acaba doğru anlamış mıydı?) "Çok güzel."

"Nerede oluyormuş bu?"

"Poison d'Or'da."

"Öyle değil," dedi Lucretia canlı bir tavırla, "şimdi arkamdan tekrarla; *Poisson. Poisson.*" Sözcükleri telaffuz ederken Lucretia'nın dudakları ayrıldı ve sonra, Duffy'nin çok iyi, çok güzel olduğunu düşündüğü bir tarzda yeniden birleşti.

"Poison."

"*Poisson. Poisson.*"

"Poison.'"

Lucretia ona belli belirsiz gülümsedi ve bu gülümseyiş Duffy'nin onu ağız dolusu güldürme arzusu duymasına yol açtı. "Bana bir şey yapmayacağına söz ver, Duffy. Sakın bir Fransız restoranına gidip de balık isteme, tamam mı?"

"Söz." Duffy ona baktı. "Nasıl söyledim ki?"

"Komiksin Duffy, biliyor musun bunu? Komiksin."

Lucretia'ya göre iyi bir şey miydi bu? Öyle ya da böyle, bu kızla daha fazla anlaştığını hissediyordu Duffy. Sohbeti tatlı bir şekilde daha genel konulara çevirmeye –sözgelimi Lucretia'nın atlardan hoşlanıp hoşlanmadığı ya da hiç Sherpa kamyonete binip binmediği gibi– hazırlanıyordu ki birden kapıda bir gürültü oldu. Odaya koşarak Jimmy girdi, saçlarından sular damlıyordu, gerçi bereket versin ki artık balıkadam kıyafeti üzerinde değildi. Sırtı Lucretia'ya dönük ikisi arasında durdu ve hararetli hararetli Duffy'ye göz kırptı.

Sayısı bir düzineyi bulan bu yüz oynatma jestlerinden sonra Duffy sonunda mesajı aldı.

"Şey, ee, özür dilerim, Lucretia." Lucretia, sessiz, başımdan git dercesine ona elini salladı.

Jimmy heyecanlı bir şekilde onu evin etrafından dolaştırıp gölün yanındaki bir çalılığın dibine götürdü. Orada, bir kenara atılmış bir balıkadam kıyafetiyle bir çift paletin yanında, içinden bir kuyruğun sarktığı, mavi bir naylon çamaşır torbası duruyordu. Torbanın tutacak yerleri birbirine bağlanmıştı.

"Sicimi kesmek zorunda kaldım," dedi Jimmy. "Galiba bir taşa ya da öyle bir şeye bağlamışlar. Gerçi onu çıkaramadım."

"Büyük iş başardın," dedi Duffy ve Jimmy'yi omuzlarından kararlı bir tavırla kavradı. Duffy'nin hiç de doğal olarak söyleyeceği bir söz ya da yapacağı bir jest değildi bu, ne var ki Jimmy'nin dili-

* Fransızca'da 'poisson' balık, 'poison' ise zehir anlamına gelmektedir. 'Poisson d'or': Altın Balık restoranının adının yanlış telaffuzunun yol açtığı anlam sapması üstünde durulmaktadır. (ç.n.)

ni konuşması gerektiğini düşünmüştü. Jimmy'nin gözleri parıldadı ve gölü, kıyıya işaret noktaları koyarak nasıl çeşitli kesimlere böldüğünü ve her bir kesimi temizledikçe bu işaretleri nasıl kaldırdığını gereğinden fazla ayrıntılara girerek açıklamaya koyuldu. Duffy onu sonuna değin dinledi ve sonunda, "Büyük iş başardın," diye sözünü yineledi.

"Angela da memnun olacak, öyle değil mi?"

"Memnun olacağından eminim, Jimmy. Ama belki de ona hemen söylemeyiz."

"Aa." Jimmy'nin yüzü kararıverdi; az önce gözlerinin parıldayışı böyle bir izlenimi edinmeyi daha da kolaylaştırmıştı.

"Anlıyorsun ya, ben düşünüyordum ki..."

"Doğru." Jimmy, daha Duffy fikrini açıklamadan onunla hemfikirmiş gibi göründü, sanki düşünen bir kimse otomatikman saygı ve itaati de hak ediyordu.

"Mesele şu ki, birileri Ricky'yi göle attı; çünkü Angela'nın onu gömmesini istemiyorlardı. Belki de köpeğe iyice bir bakmamızı istemiyorlardı. Ve bunu kim yapmış idiyse o kadar uzaklarda olamaz. Bu yüzden, herkese bundan söz edecek olursak, aynı şeyler yeniden olabilir. Ricky ortadan kaybolabilir. Bu sefer, sürekli olarak."

Jimmy anladım dercesine yavaş yavaş başını sallıyordu. "O zaman?"

"Ben onu bir süre güvenli bir yere koymamızı öneriyorum. Ne yapacağımıza karar verene değin." Duffy ne yapacağını çoktan düşünmüştü.

"Güvenli bir yer neresi olabilir?"

"Şey, benim kamyonetim, sözgelimi."

"Güvenli mi orası?"

"Tabii, yan tarafında DUFFY GÜVENLİK yazıyor, güvenli olmalı."

"Alarm sistemi var mı?"

"Doğrusunu istersen, yok."

"Tam-mam, onu kamyonetinde bırakırız."

Jimmy balıkadam kıyafetiyle paletlerini yerden aldı. Duffy onu bir kez daha kutlamak için omzuna şöyle bir vurdu ve eve doğru yöneldi. Bir elinde çamaşır torbası, kimseye görünmemeye çabala-

yarak Braunscombe Hall'ün çevresinden dolandı ve araba yoluna kadar yürüdü; sonra tepesinde semender bulunan taş toplara giden yolun üçte ikilik mesafesini geçti. Ricky'yi orada bir hendeğe bıraktı. Koşar adımlarla yeniden eve döndü, kamyonetine atladı ve araba yolundan aşağıya doğru sürdü. On dakika sonra döndü ki gerekenden daha uzun bir süreydi bu. Ricky güvendeydi ama kamyonetinin arkasında değildi.

Döndüğünde gong çalmış ve herkes yemekhane masasının çevresinde yerini almıştı.

"Egzersiz mi yapıyordun?" diye sordu Damian.

"Ha?"

"Akşamki hesaplaşmamızı göz önünde tutarak yeşil çuhanın üzerinde hoş motifler mi yapıyordun?

"Hayır. Kamyonetle ilgileniyordum."

"Biliyor musunuz," dedi Damian, Duffy'yi dışta bırakıp bütün masaya hitap etme oyununu bir kez daha oynayarak, "alt sınıflara mensup kişilerin snooker'a böylesine hevesle merak salmaları beni hep çok şaşırtmıştır."

"Niçinmiş o?" diye sordu Vic. Damian'ın ne zaman bir soruyla desteklenmesi gerektiğini biliyordu.

"Bunu sorduğuna memnun oldum. Çünkü çok elitist bir oyun. Düşünebiliyor musunuz, topların bazıları gerçekte diğerlerinden daha değerli. Siyah her zaman yedi değerinde, pembe her zaman altı değerinde ve zavallı küçük kırmızılar ise sadece bir puan değerindeler. Diğerlerinden daha fazla parası olan insanlar gibi tıpkı, sadece bir süre için değil her zaman için. Bahse girerim ki burası *Rusya* olsaydı," dedi sözcüğü vurgulayarak, "*bütün* toplar kırmızı ve *her biri* bir puan değerinde olurdu. Sen muhtemelen bunu yeğlerdin, öyle değil mi, Duffy?"

"O kadar iyi bir oyun olmazdı bu," diye yanıt verdi Duffy. Seninle alay etmesine izin verme, diye düşündü; şimdi seninle alay etmesine izin verme ve bunu masada yapmasına da izin verme.

"Ama daha demokratik olurdu, öyle değil mi?"

"Bunun konuyla ilgisi olduğunu sanmıyorum," dedi Duffy.

"Duffy böyle yükselecek değil," diye araya girdi Lucretia.

"O senin problemin, tatlım, benim değil," dedi Damian. Sally bu lafa kıkır kıkır güldü, Jimmy ise boş boş onlara baktı.

Henry o gece akşam yemeğine katıldı ve Duffy ona ilk kez iyice bakabildi. İriyarı, köşeli bir kafası olan, şişman biriydi; kocaman kırmızı elleri ve köşeleri aşağı doğru sarkan bir ağzı vardı. Konuştuğunuzda dosdoğru size bakıyor ama yine de bir şeyleri saklıyormuş gibi görünüyordu. Miyop bir dokuz taş oyuncusunun bile görebileceği kadar büyük kareleri olan bir çiftçi ceketi giymiş ve üst cebine kat kat aşağıya inen sarı renkli ipek bir mendil iliştirmişti; sarı benekli papyonu ise pamuk yün karışımı gömleğiyle tezat oluşturuyordu. Angela'yla bile fazla konuşmuyordu; gerçi Angela ona bir şeyler söylediğinde yavaşça ona doğru dönüyor ve gözleri iyiliksever bir edayla ışıldıyordu. Duffy onun tam da yeşil uzun lastik çizmeler giymiş kadınlar için uygun biri olduğunu düşündü; belki de Angela bu yüzden onun için bu kadar büyük bir sürpriz olmuştu. Angela ise, onun yanında daha sakin görünüyordu; ne çok hareketli ne de aşırı durgundu; tersine az çok normal sayılırdı, muhtemelen olabildiği kadar normal.

Damian ara sıra, sanki konuşturmak istercesine, ona birtakım laflar atıyordu. "Bugün çok koyun ilaçladın mı, Henry?" diye zekice soruyor, bunun üzerine Henry de, "Daha zamanı değil. Koyunları ilaçlamanın zamanı..." deyip daha cümlesini tamamlamaya vakit bulamamışken, muhatabı ona, "O zaman sülün falan vurmuş olmalısın, öyle değil mi?" diyecek oluyordu. Ve Henry bunu da açıklamaya, onu da yapmadığını söylemeye girişmişken, Damian yeniden bir başka konuya geçiveriyordu.

Duffy bunun biraz haksızlık olduğunu düşündü ve bir noktada Henry'ye doğru dönüp, elinden geldiği kadar iyi niyetle, "Büyük bir çiftliğin mi var, Henry?" diye sordu. Ancak Henry'nin bunu yanıtlamasına izin verilmedi. Damian araya girerek, "Bunu sormanın daha iyi bir yolu, 'Kaç dönümün var, Henry?' demektir, Duffy," dedi. "Ama bu da sıkıcı bir soru, çünkü senden başka herkes zaten yanıtını biliyor, bu yüzden onunla yalnız kalana değin soruyu niye kendine saklamıyorsun. Sanıyorum ki akşam yemeğinde yapılan bir sohbet mümkün olabildiğince çok kişiyi ilgilendirmeli."

"Sen her zaman böyle misin?" diye sordu Duffy.

"Nasıl yani, nasıl?" Damian meraklanmıştı.

"Hep böyle bir ahmak gibi mi konuşursun?"

"Aa, aa," diye iniltili bir ses çıkardı Damian. "Bağrımı deştin şimdi. Yüreğime bir hançer sapladın. Nasıl da belagatli bir ifade kullandın öyle, nasıl da uzdillilik sergiledin."

"Hadi kesin tartışmayı, çocuklar," dedi Vic.

Akşam yemeğinden sonra Damian herkese Braunscombe Hall snooker finalini seyrettirmeye uğraştı, ancak şakacı aşırı taşkınlığındaki bir şeyler –"Hadi bakalım kızlar, topların şıkırtısına kulak verin!"– insanların canını sıkmış gibi görünüyordu. Vic'le Belinda yatmaya gitti; Angela da öyle yaptı; Taffy kadın bir hahamın sunduğu, kötülük yapmayı seçip seçmemekle ilgili bir televizyon programını seyretmeye gitti; ve Lucretia hiçbir açıklama yapmadan ortadan kayboldu. Bu Duffy'yi biraz hayal kırıklığına uğrattı. Ancak, belki kente bir daha inişinde, onu Western Sunday Reliables'ın kaleciliğini yaparken seyretmekten hoşlanırdı; belki de futboldan hoşlanıyordu.

Böylelikle, Duffy'nin Braunscombe Hall'deki snooker finali oyununu seyredenler –öyle fantezi vuruşlar falan yoktu, sadece biraz sağ el kenarının dokunuşuyla normal vuruşlar yapıldı– evet, Duffy'nin oynayışını seyredenler sadece, pembe pamuklu kumaş döşeli kanepenin karşı uçlarında oturan Henry ve Sally oldu. Damian bir bahse tutuşmayı önerdiğinde, Duffy şöyle yanıt verdi: Kazanmanın getireceği tatminin yeterli olacağını düşünmeliydim. Damian Sally'yle gevezelik etmeye başladığında, böyle bir sohbetin ancak oynanmakta olan bilardo partisi hakkında olması gerektiğini ve Petronella'nın bilmem ne partisinin salı günü mü yoksa çarşamba günü mü yapılacağının böyle bir ortamda sorulamayacağını ileri sürdü. Damian mavi isteka tebeşirini masanın kenarına bıraktığında, Duffy bunun oyun kurallarına uymayan bir davranış olduğunu belirtti ve bir sonraki atışından önce, tebeşiri bıraktığı yerden kaldırmasını söyledi. Duffy oyunu çok sakince oynadı, aynı zamanda da dikkatliydi ve Damian'ın ağır bir darbe yedikten sonra kendi mahvına sebep olabilecek şu oyunculardan biri olduğunu düşünüyordu.

Sally yatmaya gitti ya da öyle yapacağını söyledi, ama Damian oyunu ikiye bir önde götürüyorken Sally belki de daha fazla içki bulmaya gitmişti. Angela'nın şimdi neredeyse bir buçuk saattir yatağının çarşafları arasında tek başına yatıyor olması gerçeğine karşın, Henry pembe pamuklu kumaş kaplı kanepenin üzerinden hiç kımıldamadı. Duffy dördüncü partiyi kurnazca bir vuruş süresi hilesiyle kendi lehine çevirmeyi bildi, ancak beşinci partide hâlâ arkadaydı. Sonunda, kazanmak için mavi, pembe ve siyah toplara ihtiyaç duyuyordu, mavi topa bir emniyet atışı denemesi sonucunda beyaz top yavaş yavaş masanın orta cebine yuvarlandı. Damian, Duffy'nin kulağının dibinde art arda ikinci akşam "Uğurlar olsun!" diye bağırıyordu. Duffy, yenilgiyi kabullenmişçesine, istekasını askıya taktı. "Sally'ye *söylemeliyim*," dedi Damian. "Biraz eğlenmemi mazur görün."

Bütün maç boyunca Henry sessizce oturmuştu. Yüz ifadesinden, önünde oynanan oyunu izleyip izlemediğini söylemek mümkün değildi. Derken kalktı, isteka askılığından en uzun istekayı aldı, beyaz topu masanın üzerine koydu ve "Sanıyorum atışlarda yeterince uzun zaman pozisyon almıyorsunuz," dedi. Duffy'nin sık sık yaptığı hafifçe başını sallama jestini taklit etti; aslında, aynı atışı Duffy görsün diye iki kere daha yaptı ve ilkinde Duffy'nin baş sallama hareketini yaparak mavi topu dört beş santimle kaçırdı; oysa, başını kendine has bir tarzda tutarak atışı tekrarladığında, topu masa cebinin yanlarına dokundurmadan hedefine yuvarlamayı başardı. Sonra pembe topa uzun ve güç bir atış yaptı ve bunu, siyah topa masa boyunca üst cebe doğru çift vuruş hareketi izledi.

"Çok iyisiniz," dedi Duffy. "Çok oynuyor olmalısınız."

"Bilardo. Daha çocuk yaşlarımda babamla bilardo oynardım. Gerçekte hiç snooker oynamış değilim. Babam snooker'ın yoz bir oyun olduğunu düşünürdü."

"Hayta gençler tarafından oynanan," diyecek oldu Duffy.

"Hayır, öyle değil. Daha çok, ne kadar süreceğine oyunun kendisinin karar verdiği bir oyun. Babam bilardonun bir beyefendi oyunu olduğunu düşünürdü; çünkü ne kadar süreceğine oyuncular karar veriyordu. Elbette, aynı zamanda, daha incelikli olduğunu da

düşünüyordu."

"Başı bellli bir konumda tutma dışında başka bir şey var mı?" diye sordu Duffy.

"Sanırım istekayı çok geride tutuyorsunuz. Delikanlılar da çoğu kez böyle yapıyorlar. Kolun ön kısmı yeterince dik durmuyor."

"Başka bir şey var mı?"

"Sanırım ilk partiyi daha uzun pozisyon alarak oynamanız gerekirdi. İlk parti çok önemlidir."

"Biliyorum. Ben de böyle yapmaya uğraşıyordum."

"Oo iyi."

Kanepede oturuyorlardı ve Duffy Henry'nin hâlâ burada, alt katta olmasının sebebini merak ediyordu. Saat neredeyse on bir buçuk olmuştu.

"Angela nasıl?"

"İyi."

Niçin herkes ona böyle deyip duruyordu? "Angela iyi." Onun bir budala mı olduğunu düşünüyorlardı? Yoksa, bunun üstüne vazife olmadığını mı söylemek istiyorlardı ona?

"Ricky olayı onu üzmüş olmalı."

"Ricky sevilen bir köpekti," dedi Henry, soruya tam bir yanıt vermeyerek.

"Köpek Angela'nın mıydı, yoksa sizin mi, ya da her ikinize de mi aitti?"

"Köpek onundu. Bakın, o buradaki herkesin köpeğiydi. Herkes de onu seviyordu. Sally de seviyordu onu."

"Sally mi?"

"Evet, sanırım onu Angela kadar sık yürüyüşe çıkarıyordu. Hatta daha sık."

"Peki Damian?"

"Damian'ı köpekleri yürüyüşe çıkaran biri olarak tahayyül edemiyorum."

"Al benden de o kadar." Bir duraklama oldu. Akşam sonuna yaklaşıyordu. "Şey," dedi Duffy, Henry'ye doğru dönüp, evlilik öncesi erkeklerin kendi aralarında yaptığı bekârlığa veda gecesi tonunda olacağını umduğu takılgan bir tonda konuşmaya çalışarak,

"Ee, ilmeği boynunuza geçirmeye sadece ve sadece iki hafta kaldı. Bu işin gecikeceğini hiç sanmam." Duffy bu arada, üç günlük olay olarak nitelediği yeni evlilik teorisini de acaba açayım mı, diye kafasından geçirdi ama, bunun uygunsuz kaçacağını ya da en azından çok uzun sürebileceğini düşündü.

Henry bir süre tepki göstermedi, sonra uzaktan uzağa gülümsedi ve ayağa kalktı. "Şey, annem bekliyor da." Derken, Duffy'yi omzundan belli bir sebep olmaksızın şöyle bir tuttu, sonra yüzünde hep bir sırıtma ifadesiyle elini sıktı. Duffy snooker salonunda yalnız kaldı, birkaç atış yaptı ve Henry'nin kız arkadaşıyla kalmak yerine eve annesine gitmesinin normal olduğunu düşündü.

Ertesi sabah Duffy kahvaltıda, Vic'le birlikte bir plan yaptıklarından ve Buckingham/Bedfordshire sınırlarında bulunması kesinlikle zor olan alarm sistemi parçalarını alabilmek için kendisinin Londra'ya gitmesi gerektiğinden söz etti. O gece dönebilirdi de dönmeyebilirdi de. Çakıllı yolda yürürken, yanında mutlaka getirmesi gereken tek şeyin kendi robdöşambrı olduğunu düşündü. Damian konusunu kafasına taktığı falan yoktu. Aslında, eğer biraz geniş düşünürse Damian'ı tamamen aklından çıkarırdı. Üç-iki. Allah kahretsin! Keşke son partideki o uzun kırmızı atışta o kadar heveslı olmasa ve Damian denilen o burun kıvırmacı herifin bir seride yirmi iki sayı yapmasına izin verseydi. Belki de biraz pratik yapmalıydı. Bu iyi bir düşünceydi. Belki de Londra'ya döndüğünde kendine sıkı bir bilardo hocası bulur ve ondan ciddi bir vuruş dersi alırdı.

Beyaz Sherpa kamyonetinin çevresinde, onu dikkatle inceleyerek şöyle bir yürüdü. Hiç olmazsa Sally'nin dün gece salondan erken ayrılmasının sebebi, diğer iki lastiği de indirebilmek değildi. Birileri metal bir şey sokup da sağa sola kanırtmışlar mı diye, kilitleri ve arka kapıların birleşme noktasını kontrol etti. Hiçbir iz yoktu. Gerçi negatif bir iz oluşturan başka bir husus vardı: Jimmy'nin Ricky'yi bulma konusunda sessiz kalması. Kamyonet, anahtarı ikinci çevirişte çalıştı ve Duffy derin bir soluk alarak yola koyuldu. Belki de camı açar, ağız dolusu sövgüler yağdırır, radyoda biraz kafa yapıcı müzik dinler ve sonra da yolda bir kafede durup Bay Ba-

sil Berk'ün Berk Hanımefendi'nin üzerine kusmasına yol açacak türden şöyle gerçek bir şeyler tıkınırdı.

Gerçi önce Ricky'yi bulunduğu yerden alması gerekiyordu. Duffy, Braunscombe Hall'ün doğusunda iki dakika mesafedeki yoldan döndü ve hâlâ dün gecenin lastik izlerini taşıyan sessiz bir yoldan yukarı tırmandı. Naylon torbanın mavisi bayağı parlak bir renk olduğundan, üstüne birkaç dal ve çok sayıda eğreltiotu yığmıştı. Öylesine iyi bir kamuflaj yapmıştı ki sakladığı şeyi az daha kendi de göremiyordu. Böyle devam et Duffy, sonunda izcilik nişanını da alacaksın. Çamaşır torbasını yerinden aldı ve onu kamyonetinin arkasına koydu. Ricky şimdiden pis pis kokmaya başlamıştı ve kuyruğunun tüylerinin bir kısmı dökülmüştü. Duffy acaba durup da kamyoneti bir güzel kokutacak türden şöyle bol soğanlı bir hamburger yesem mi diye düşündü.

Sonunda dairesine vardığında birkaç telefon konuşması yaptı. Gidebileceği belirli bir yer yoktu –Sarı Sayfalar'ın yardımı da dokunmadı– ama sonunda, kendi geçmişinden birinin izini buldu, hep serbest olarak çalışmış, adli tıptan birisiydi bu. Sonra arabasıyla, Kensington'daki Doğal Tarih Müzesi yakınlarında bir adrese gitti ve çamaşır torbasını teslim etti. Jim Pringle'ı hemen tanıdı, bu arada onun da kendi saçlarını Ricky kadar hızlı kaybettiği dikkatini çekmişti.

"Kokudan ötürü özür dilerim," dedi Duffy.

"Biliyor musun, bunun için bir şeyler almalısın. Yoksa sosyal yaşamını engellemeye başlayabilir."

"Doğru." Jim hep böyleydi. Kime ne dediğine aldırış etmiyordu. Belki de bu yüzden layık olduğu terfileri alamamıştı. Bunca yıldan sonra hâlâ bu tür işlerle uğraşıyordu.

Duffy istediği şeyi açıkladı; kederli dul, Ricky'nin geri verilmesini isteyebilir diye, Jim'den hayvanı çok da dağıtmamasını istedi ve bir iki telefon numarası bıraktı. Gitmek üzere arkasını dönmüşken, "İçinin doldurulmasını da ister misin?" dedi Jim.

"Ha?"

"İçinin doldurulmasını. İçinin doldurulup bir kaideye oturtulması. Sana tek bir fiyat yapabilirim. Mesele şu ki, eğer onu kesip

açmanız gerekiyorsa..."

"Jim, ben sana yine uğrayacağım."

"Şimdi bilsem daha ucuza gelirdi."

Daireye dönünce, Carol'ın diyet sosa yatırılmış balığı yeyip yemediğini görmek için dondurucuyu açtı. Yememişti. O zaman pizza yemiş olmalıydı. Onu da yememişti. Peki ne yemişti? Nerede yemişti? Kiminle birlikte yemişti? Şu Robert Redford'ı, şu Paul Newman'ı, şu Steve McQueen'i görüyordu yeniden... Hayır, Steve McQueen ölmüştü, onunla Poison d'Or'da yemek yiyor olamazdı. Duffy'nin zihni her zamanki hafif paranoya hattı üzerinde gidip geldi. Bak, eğer kendi hakları varsa, onun da hakları vardı... Elbette, elbette. Ve kendisinin söylemesi gerekmiyorsa, onun da söylemesi gerekmiyordu... Elbette, elbette. Ve senin için ciddi bir şey değilse ve ilişkinizi etkilemiyorsa, onun için de aynı şey söz konusuydu... Elbette, elbette. O sadece diyet içeren soslu balığı niçin yememiş olduğunu bilmek istiyordu.

"Balığı yememişsin," dedi oldukça sert bir sesle Carol içeri girdiğinde.

"Paul Newman'la bir gönül serüveni yaşıyordum, öyle değil mi?"

"Balığı niçin yemedin?"

Carol yorgundu. Uzun bir nöbet olmuştu ve öğle vakti şu alkolikle karşılaşmıştı. Öğle vakti ayyaşlarının akşam ayyaşlarından daha az içtiklerini ve daha az kavgacı olduklarını düşünürdünüz ama öyle değildiler ve Carol telsizle yardım istemek zorunda kalmıştı. Bunu yapmaktan hoşlanmıyordu, en azından kalabalık bir caddede hiç hoşlanmıyordu. Ayakkabılarını ayağından atıp kanepenin üzerine çöktü. Bütün söylediği "Onlar senin kuralların; Duffy," oldu. "Öpücük verecek misin?"

Elbette, öpücük. Ve sonuçta onlar kendi kurallarıydı. Belki de her şeyi bir kez daha tartışmaları gerekiyordu. Ona öyle geliyordu ki bunu yıllardır yapmamışlardı. Ama üzerinde anlaştıkları bir şeydi bu. Eski günlerde açıklamalar, açıklık ve Hayır-önce-sen-anlat gibi durumlar olmuştu ama yürümemişti bu. Sonra bunu tartışmalar ve kurallar izlemişti ve ana kural Tartışma Yok kuralıydı. Yürü-

müş müydü bu? Duffy Carol'ı bir kez daha öptü ve Carol esnedi, ama nazikçe. Derken Duffy, Kiev usulü pilici dondurucudan mikrodalga fırına nakletmeye gitti.

"Ee, senin şu Vic ne yapıyor?"

"Vic'in keyfi yerinde. Sefih adamın biri, bir eli yağda bir eli balda. Bu paraları nereden buluyor bilmiyorum."

"Hiç kimse bilemedi bunu. Peki küçük Bayan Memecik nasıllar?"

"Belinda. İyice beygirleşmiş. Şayet ona böyle hitap edecek olsan bir at gibi huysuzlanırdı. Ön balkonlarını arkasına koyuyor diyebilirsin."

Carol güldü. "Bahse girerim bunu arabanda gelirken düşündün."

Düşünmüştü. "Beni çok iyi tanıyorsun," dedi.

"Seni çok iyi tanımak fena bir şey değil, Duffy."

Duffy başını eğip yemeğine yöneldi. Tadı biraz tuhaf geldi ona. "Sosa biraz daha acılı bir şeyler katmak gerekir mi sence?"

"Ne gerekir mi?"

"Sosa biraz daha acılı bir şeyler katmak gerekir mi diyorum."

Bu kez Carol ağız dolusu güldü. Şakasına güldüğünden daha fazla güldü. Kalktı, buzdolabına gitti ve bir şişe Heinz'la geri döndü, "İşte, içine biraz kırmızı biber koy. Tadını değiştirir."

"Gerçekten pahalı bir restorana gitmeyi ister misin?"

"Eğer götürürsen, giderim."

"Chelsea'de güzel balık restoranları var."

"Duffy, bana kalırsa sen zengin gençlerle çok fazla düşüp kalkıyorsun."

Duffy homurdandı. "Daha çok zengin genç gibi görünen kimselerle. Biraz karışık bir grup gerçekten de. Dikkatini çekerim, olup bitenler biraz karışık bir grubun işi. Ölü köpeklerimiz, çalınan kaşıklarımız, herkesin inkâr etmesi bir yana şantajlarımız, herkesin inkâr etmesi bir yana uyuşturucularımız var. Benim esas görevim birisinin evlendiğini görmek."

"Evlenmek istiyorlar mı?"

"Elbette."

"O zaman problem ne? Yüzük alacak paraları mı yok?"

"Hayır. Şey... hayır." Bu bir başka kuraldı. Eve yanında çok fazla iş getirmemek. Carol bu özel kurala her zaman itaat ediyordu. Duffy bu konuda daha beceriksizdi. "Dün gece snooker'da yenildim. Üç-iki. Mavilerde kaybettim. Kafamda şu problem vardı." Carol gülümsedi, ama Duffy fark etmedi. Kendisine özel olarak –hatta genel olarak bile– sorulmadan Duffy ona oyunun bütün partilerinden söz etti, anahtar vuruşların tasvirini yaptı, rakibinin oyun stilini anlattı, nerelerde yanlış yapmış olabileceğini tartıştı. Bir noktada Carol, "Kazanmayı adeta hak etmişsin," diye mırıldandı ancak Duffy bu sözdeki ironiyi fark edemedi ve oyunu yeniden bütün ayrıntılarıyla açıklamaya girişti

Duffy, dizlerinin iyice altına kadar gelen robdöşambrını da içine koyup koymadığını kontrol ederek bir denk yaptı ve onu sabah almak üzere sokak kapısının yanına koydu. Daha sonra olup bitecekler göz önünde tutulursa, akıllıca bir hareketti bu. Erken yattılar ancak Carol'ın ayyaş adamla karşılaşması onu Duffy'nin Damian'la yapmış olduğu snooker maçını bütün ayrıntılarıyla anlatması kadar yormuştu. Yatakta Duffy'nin uzağına yatmıştı ve yastığın üzerine dağılmış olan esmer saç perçemleri perdeden sızan bir sokak lambasının turuncu ışığında iyice görülebiliyordu. Duffy bir dirseği üzerine dayanmış, ona karanlıkta gülümsüyordu ki, telefon çaldı.

"Kıçını kaldır da çabuk buraya gel, Duffy." Telefon eden Vic'ti.

"Ne oldu?"

"Angela ortadan kayboldu."

V
Arazi

Hangilerini yeğliyordu, M1 karayolundaki gündüz sürücülerini mi, yoksa gece sürücülerini mi? Bu tıpkı Carol'a, saldırgan bir ayyaşla, kalabalık bir alışveriş caddesinde mi yoksa tek bir sodyum lambasıyla aydınlatılmış ıssız bir sokakta mı muhatap olmayı yeğlersin, diye sormak gibi bir şeydi. Biri ya da öbürü olmasının pek önemi yoktu. Duffy, Le Mans 24-Saat Yarışı'nın öteki yarısına katıldı. Bu saatte de, arabalarını en az o kadar hızlı ve en az o kadar yakın süren, radyoda kadife sesli bir disk jokeyin programı başladığında esneyen ve kafaları ancak direksiyona vurduğunda yeniden uyanabilen manyaklar vardı. Gündüz vakti olduğu gibi sürekli doksan kilometre hızla ilerliyordu, ama şimdi sağ şeride doğru itildiğini fark etti. Bunun bir anlamı olmalıydı.

Duffy vardığında, Vic kapı sundurmasında ayakta duruyordu. "Nerelerdeydin?" diye homurdandı ve yorgun bir tavırla, "Bak gene çakıllı yoluma ne yaptın!" diye de ekledi.

"Buldunuz mu onu?"

"Hayır."

"Ne zaman kayboldu?"

"Bilmiyorum."

"Bilmiyorum da ne demek?"

"Ne zaman kaybolduğunu bilmiyoruz. Kaybolurken onu hiç kimse *görmedi*."

"Onu en son ne zaman gördünüz?"

"Öğlen yemeğinde."

"Ne zaman ortaya çıkmadı?"

"Akşam yemeğinde."

"Hiç kimseyi aradınız mı?"

"Sadece Henry'yi. Orada olup olmadığını anlamak için. Orada değildi. Henry burada."

"Onu son gören kim?"

"Herkes. Öğle yemeğinde."

"Polis çağırdınız mı?"

"Beni tanırsın."

"Tamam, evi arayacağız."

"Evi aradık."

"Yeniden arayacağız."

Sally, Damian ve Belinda'yı mutfakta sert içkiler içerken bıraktılar. Vic, Henry, Jimmy, Taffy ve Lucretia işe, belediye başkanı olmayı başaramamış bankerin mahzenini aramakla başladılar. Angela'yı alacak kadar geniş bütün mekânlara baktılar; sonra da vücudunun yarısının sığabileceği genişlikteki bütün mekânları araştırdılar. Duffy diğer beş kişiye önderlik etti ve birlikte kanepeleri kaldırdılar; yatakları çevirdiler; giysi dolaplarının üzerine çıkıp baktılar; büyük elektrikli süpürgeleri yerlerinden oynatıp aralarına baktılar, hatta –ne kadar budalaca da olsa mantıklı olmak gerekiyordu– sarkaçlı saatlerin kapılarını açıp içlerine baktılar. Saat dörtte Angela'nın evde olmadığına kanaat getirmişlerdi; tabii Angela bütün bu

arayış sırasında habire saklandığı yeri değiştirip durmamışsa. Diğerleri bu arayışa artık bir son vermek istediler ancak Duffy arayışı sürdürüp binanın müştemilatlarını da gözden geçirmekte ısrar etti. Kısmen, bunu yapmak zorundaydılar ve ne kadar çabuk işe koyulurlarsa onlar için o kadar iyiydi; kısmen de, bu, Duffy'nin bildiği bir işti ve bu işi Lucretia'nın gözü üstündeyken yapmak hiç de tatsız bir şey değildi.

Atları bir kenara çekip ahırı iyice araştırdılar. Garaja bakıp her bir arabanın bagajını açtılar. Her nasılsa uyumamış olan Bay ve Bayan Hardcastle'ların kapısını çalıp, özürler dileyerek, kulübelerini köşe bucak aradılar. Fenerlerin yardımıyla kömürlüğü ve odunluğu araştırdılar. Bahçedeki barakaya gittiler.

"Burası açık mı?" diye oldukça somurtkan bir ifadeyle sordu Duffy. Ron Hardcastle'ın patronuyla tamı tamına aynı şarap zevkine sahip olduğunu Vic'e söylemiş değildi ve şimdi de bunun sırası olduğundan emin değildi, ama artık bundan kaçış yok gibi görünüyordu.

"Anahtar şu saksının altında," dedi Ron. "Hayır, küçük saksının."

Duffy barakayı açtı ve elindeki feneri etrafta gezdirdi. Her zamanki gibi beller ve yabalar ve bir çuvalın örttüğü kare şeklinde bir tümsek vardı. Çuvalı çekip alırken Vic onun yanındaydı. Altta düzenli bir şekilde istiflenmiş olarak altı kasa yeni toplanmış elma duruyordu.

Saat beşe çeyrek kala gün ışımaya başlamıştı ve Angela'ya ait hiçbir iz bulamamışlardı. Çakıllı yolda yürürlerken Duffy Vic'e, "Polisleri çağırın," dedi.

"Sanırım başka yolu yok," diye yanıt verdi Vic.

Herkes, Sally'yle Belinda'nın hâlâ viski şişesinin başında oldukları mutfakta toplandı. Vic'in konuşması kısa ve özlüydü. "Onu bulmuş değiliz. Polisleri çağıracağım. Polislerin evi yeniden aramaları gerekecek. Eğer herhangi birinizin polislerin görmesinin iyi olmayacağını düşündüğünüz bir şeyiniz varsa, onu şimdiden ortadan kaldırmanızı öneririm. Ve odadan hepimiz aynı anda ayrılırsak, hiç kimsenin ötekiler hakkında yaramaz şeyler düşünmeye başla-

mayacağını da söyleyebilirim.

Sandalyelerin çekilmesiyle bir gürültü oldu. "Hiçbir şey bulamadınız mı?" diye sordu Belinda.

"Bulduk sayılmaz," dedi Vic. "Ha, çatal bıçak takımlarını bulduk."

"Çatal bıçak takımları mı?"

"Evvet. Bayan Colin'in yatağının altından çıktı."

Diğerleri çıkarken Duffy Vic'i dirseğinden yakaladı. "Polisleri çağırırken, onlara bir dalgıça ihtiyaç duyabileceklerini söylesen iyi olur."

***

Müfettiş Vine hafta sonunda iyi bir tatil geçirememişti. Güllerin budanması gerekmişti, çimen bir ayak büyümüş görünüyordu, çocuklar hamama götürülmeyi istiyorlardı ve gerçekten merakla beklediği tek şey olan bir günlük kriket finali de yağmur nedeniyle ertelenmişti. İşe dönmüş olduğuna memnundu ve iş yapmanın, ortadan kaybolmuş bir kadınla uğraşmaktan daha kötü şekilleri vardı. Evi aradıklarını söylemişlerdi, aslında evi iki kez aradıklarını söylemişlerdi, ancak onlar birer amatördü, bu yüzden polis görevlisi Willey'e bu işi profesyonelce bir kez daha yaptırdı.

Ellerinde kayıp bir kadın bulunup bulunmadığı müfettiş Vine'ın şu anda üzerinde bir yargıda bulunmaktan kaçındığı bir meseleydi. İnsanlar bazen uzun yürüyüşlere çıkıyorlar ve saatin kaç olduğunu unutuveriyorlardı. İnsanlar kavgalar ediyorlardı. İnsanlar "Beni Özle, Beni Özle" denilen şu eski oyunu oynuyorlardı. Söz konusu bu hatun kişi bu adreste yaşamıyordu bile ve bu adreste oturan sakinler –bayağı garip kişilerdi bunlar, üstelik sırf bütün gece ayakta oldukları için de değil– Bayan Angela Bruton'un ev adresini araştırma gereğini bile duymamışlardı. Tabii, telefon ettiklerini söylüyorlardı, ama hiç yanıt alamamışlardı ve arabası hâlâ Braunscombe Hall'de olduğundan ve yürüyüşe çıkmaktan pek hoşlanan biri olmadığını da bildiklerinden, şey sonucuna varmışlardı... İnsanların ona sıkıntı veren yanı da buydu, hep bir şeyler olduğunu varsayıp

bir sonuca varıyorlardı. Böylelikle müfettiş Vine, polis görevlisi Willey ve söz konusu hanımefendinin nişanlısı, arabalarına atlayıp kır evine gittiler. Önce kapıyı bir süre çaldılar, sonra yandaki komşulara sorup soruşturdular ve sonunda da bir arka pencereden içeri girdiler. "Hayır, önce siz, memur bey," polisler ve çocuklar önce, derim ben hep.

Ama Angela evde değildi ve öğleye doğru müfettiş Vine'ın kafasında, söz konusu kadının, dedikleri gibi, sinir hastası olduğu, yani daha açık bir ifadeyle söylemek gerekirse, kadının düpedüz zırdeli olup her an canına kıyabilecek bir ruh hali içinde olduğu iyice kesinlik kazandı. Böylelikle, diğer yönleriyle çok hoş denebilecek bir günün aşağı yukarı on bir buçuğunda, polis balıkadamı göle daldı ve müfettiş Vine da, ev halkının ifadelerini almaktan ibaret olan sıkıcı görevine başladı. Kendi deneyimlerinden bildiği üzere, bunlar Bayan Angela Bruton'ın kaybolmasına ya tamamen şaşkınlık gösterildiği ya da çok daha önce kaybolmamış olmasına şaşkınlığın dile getirildiği ifadelerdi.

Müfettiş, boğazını tutup duran ve Müfettiş'i zerre kadar ilgilendirmeyen kaşıklarla birtakım şeyler yapan Filipinli kadını sorguluyordu ki, geniş yüzlü, yüzündeki sakalları uzamış, kısa boylu bir adam içeri girdi.

"Bir sakıncası yoksa, daha sonra devam ederiz, efendim."

"West End Merkez Karakolu'ndan Duffy. Daha doğrusu, eskiden öyleydim. Serbest çalışıyorum."

"Ne söyleyecekseniz söyleyin bakalım."

Duffy Filipinli kadını başıyla selamladı ve kadına odadan çıkması söylendi. Bunu daha önce düşünmemiş olduğu için kendine kızdı Duffy. Düşünmemişti çünkü bunun insan doğasına ilişkin karamsar bir görüş içerme olasılığı vardı. Ancak benimsemek üzere eğitildiği görüş de tamı tamına buydu; işte bu yüzden şimdi kendine kızmıştı.

Müfettiş Vine kafasını kapı aralığından uzatıp, dışarıda ayakta duran polis görevlisi Willey'e, herkesin aile salonunda sırasını beklemesini ve ifade almayı sürdürdüğü video kitaplığına hiç kimseyi sokmamasını söyledi. Derken o ve Duffy, bahçeye açılan kapıdan

–ki kapı hâlâ onarılmış değildi– taraçaya çıktılar.

Sarımsı kızıl saçlı ve siyah bıyıklı, tombulca genç bir adam olan Vine, hiç kuşku yok ki korularda kendini Duffy'den çok daha fazla rahat hissediyordu. Sessiz bir şekilde, sıklaşan eğreltiotlarının arasından yukarılara tırmanan patikayı izlediler. Duffy bu kez kayın ağacındaki çentiğin nerede olduğunu biliyordu, bu yüzden anında sola döndü. Görebilmek için gizlenme yerinin önce önünden geçip sonra tekrar geri dönmesi gerekmemişti bu sefer. Bu kez, ısırganotlarının bürüdüğü bir bayırdan dosdoğru aşağı doğru indi ve o ve müfettiş Vine kendilerini gizlenme yerinin alçak girişinin tam karşısında buluverdiler. Gördükleri şey, hemen koşmalarına neden oldu.

Katranlı bir muşamba parçasının üzerinde, kafasına kahverengi bir kesekâğıdı geçirilmiş halde, yüzükoyun yatıyordu Angela. Bilekleri arkadan bağlanmış ve ayak bilekleri de iple sarılmıştı. Dönmesini engellemek için, her bir dirseği, yere çekiçle tespit edilen çadır kazığı gibi kısa bir kazığa sıkıca bağlanmıştı. Onlar yaklaşırlarken boğazından bir ses çıktı ve bu, en azından o an duydukları bariz korkuyu biraz yatıştırdı. Ancak bunu izleyen bariz korkuları yatışmış değildi: Angela'nın eteği yukarı kaldırılıp sırtının üzerine kadar çekilmiş ve giydiği tayt da dizlerine kadar indirilmişti, öyle ki belinden uyluğunun alt kısmına kadar olan bölüm çıplaktı.

"Korkma. Korkma, seni bulduk. Her şey yolunda. Ben Duffy. Seni bulduk." Ne dediğiniz o kadar önemli değildi, önemli olan söylediklerinizi doğru tonda söylemiş olmanızdı. Duffy konuşup duruyor ve onun yanı sıra müfettiş Vine da konuşup duruyordu; onu rahatlatmak için ağızlarından sürekli birtakım anlamsız sözcükler dökülüyordu. Bu arada kahverengi kesekâğıdını yerinde tutan gevşek sicimi çözmüşler, sonra ağız tıkacını ve gözbağını çıkarıp ipleri kesmişlerdi. İki adam onun bileklerini ovuştururken Angela bir süre gözlerini kırpıştırarak oturdu. Sonra dik oturunca eteği yeniden aşağı indi ve Duffy, "Taytını da yukarı çek, şekerim," diye fısıldayınca, kendisine söylenileni yaptı. Ancak gözlerini kaldırıp ikisinin yüzüne de bakmış değildi ve müfettiş Vine ona nazik bir tonda kendisine bunu kimin yapmış olduğunu sorduğunda yanıt vermedi.

Ayağa kalkmasına yardım ettiler ve Angela orada, adeta yeni doğmuş bir hayvan yavrusu gibi sendeleyerek durdu. Derken, müfettiş, Jimmy'nin kampının çevresini şöyle iyice bir gözden geçirdikten sonra, üçü birlikte patikadan aşağı inmeye koyuldular. Önceleri Duffy Angela'yı belinden tutmaya çalıştı ama Angela böyle tutulmayı istemiyordu; sonra koluna girmeyi denedi, ama böylesi bir fiziksel temas bile kabul edilir bir şey olarak görünmüyordu; bu yüzden korudan, Angela iki erkeğin arasında sessiz, tek sıra halinde yürüyerek çıktılar. Angela bir süre sonra titremeye başladı, ama müfettiş Vine omzuna arkadan dokunur dokunmaz titremesi durdu.

Seyrek eğreltiotlarının arasından çıkıp çimenlik boyunca eve doğru yöneldiler. Aile salonunun panoramik manzaralı büyük penceresinde önce sadece bir yüz belirdi, derken birkaç kişi daha göründü. Bunlardan biri birdenbire aralarından fırladı ve birkaç saniye sonra mutfak kapısı hızla açıldı. Duffy'yle müfettiş Vine, meraklanmaktan çok bir hayli şaşırmış olarak, Jimmy'nin taraça boyunca koşup basamakları inişini ve sonra da kendini göle atışını seyrettiler. Tam da o sırada orada görevli bir balıkadam olduğu için, Jimmy'yi tutuklamak yeterince kolay oldu.

Duffy aile salonunda bulunan diğerlerinin arasına katıldı. İfadelerinin alınması için şimdi hepsinin de daha uzun süre beklemesi gerekecekti. Öncelikler değişmişti. Müfettiş Vine muhtemelen ertesi gün geri gelecekti; ama bu arada kimse oradan ayrılmayacaktı. "Peki doğanın çağrıları ne olacak, Müfettiş Bey?" diye sordu Damian. "Bunun ciddiyetsizlik için uygun bir vakit olduğunu sanmıyorum, efendim," diye yanıt verdi Vine.

Jimmy'nin üstünü değiştirip kuru elbiseler giymesine izin verdiler, ancak onu alıp götürürlerken hâlâ ıslak ve biçare görünüyordu. Angela, Belinda tarafından kullanılan Bayan Crowther'ın kırmızı MG'sinde onları izledi. Model eskisi Belinda tarafından kullanılan, üstü derme çatma bir şekilde kapatılmış kırmızı bir MG'nin içinde, adam kaçırmak ve ırza geçmek konularında sorgulanmaya gitmek, Duffy'ye pek de doğru bir şey gibi görünmedi. Bunun kimin ilgisini çekeceğini biliyordu: boyalı basın gazetelerinin.

"Gazetelerle başımız derde girecek," dedi Duffy. "Bu olayı se-

vecekler." Kent dışında büyük bir ev, kayıp bir kız, burjuva görünümlü insanlar, eski bir üçüncü sayfa kızı, ırza tecavüz, eski bir yasadışı adam –özür dilerim, bir işadamı– Vic, genç bir yasadışı adam, Taffy; bu kişilerin bütün ihtiyaç duydukları şey seks ve uyuşturucuydu ve bunu muhtemelen bir teleobjektif kullanmaya bile gerek duymadan bulabilirlerdi; bu işlerde büyük ilerleme kaydetmişlerdi. Her komşunun ifadesine başvuruldu, her spekülasyon göz önünde tutuldu. Bu olay, bütün şu, ülkenin-hali-nereye-gidiyor gazetecilerini haftalar boyunca mutlu edecekti.

"Şey, doğrusu, bunları bir iki gün uzak tutmayı başarabilirim." dedi Vic ve salondan ayrıldı.

Bir sessizlik oldu. Nedense Duffy ilk doğrudan sorunun Lucretia'dan gelmesini bekliyordu. Haklı çıktı. "Nereye gidileceğini nasıl bildiniz?"

"Ne, kampı mı soruyorsun?" Vic odada olmadığından yalan söylemek daha kolaydı. "Aa, Jimmy söz etmişti bana bundan. Kabaca. Bulması zor olmadı."

"Hayır, onu kastetmiyorum. Niçin onun Jimmy olduğunu düşündünüz?"

"Özellikle Jimmy olduğunu düşünüyor değildim. Sadece Angela'nın bulunabileceği yerleri düşünüyordum. Sanırım buna bir önsezi de diyebilirsiniz," diye ekledi, profesyonel bir terim kullanarak.

"Jimmy'nin yaptığını mı düşünüyorsunuz?"

"Şey," dedi Duffy. Taktik olarak Jimmy'ye karşı adil ya da gayri adil olmanın daha iyi olup olmayacağından emin değildi. "Henüz hiç kimsenin "ne" yaptığını bilmiyoruz. Angela bu konuda hiçbir şey söylemedi, bu yüzden sadece birtakım varsayımlarda bulunuyoruz. Demek istiyorum ki, bir şeyler olmuş gibiydi, bunu itiraf etmem gerek." Eğer herifi pantolonunun fermuarını çekerken yakalayabilmiş olsalardı, o zaman daha çok gerçekten bir şey olmuş gibi görünebilirdi, diye kendi kendine itirafta bulundu Duffy. "Ve oraya çıktığımızda Vine etrafı iyice araştırdı. Jimmy'nin şu kutularını bulduk. İçlerinde bazı şeyler vardı." Bu sonuncu şeyi söylerken Henry'ye baktı. "Sizin ve Angela'nın, gazeteden kesilmiş bir nişan

fotoğrafınız vardı. Fotoğrafın her tarafında yanıklar göze çarpıyordu. Sanki bir sigarayla yakılmış gibiydi."

Henry yanıt vermedi. Duffy sözünü sürdürdü. "İşin tuhaf yanı, sadece sizin yüzünüze yanıklar yapmamıştı, Angela'nın yüzüne de yapmıştı."

Henry, inanamıyormuşçasına, elini bir yandan bir yana salladı. "Hiçbir şey anlamıyorum."

"Hadi, Henry," dedi Lucretia. "Buna kıskançlık denir."

"Beni kıskandığını hiç söylemedi bana." Bunu, probleme tam bir yanıt verir gibi söylemişti. Göğüs cebinden kat kat mendilini çıkardı ve burnunu yüksek sesle sildi.

"Söylemezler," diye açıklamada bulundu Lucretia. "Söylemezler. Mesele de bu."

"Ama ben Angela'yı ondan çalmış değilim. O... o... bir dost." Besbelli ki Henry'nin elinin altında daha uygun bir sözcük yoktu.

"Henry, onu Jimmy'den *herkes* çaldı." Lucretia'nın sözcüğü vurgulayarak söylemesi Damian'ı kıkır kıkır güldürdü; Lucretia'yı rahatsız eden bir karşılıktı bu. "Hayır, ben *onu* kastetmiyorum. Jimmy'den başka herkesin onunla daha fazla şansı vardı. Sütçünün bile onunla daha fazla şansı vardı."

"Sütçünün herkesle daha fazla şansı olduğunu söyleyebilirim," dedi Damian, kıs-kıs gülerek.

"Demek o zaman karşısına raslantı eseri çıkan ben oldum, öyle mi? Peki Angela'ya bu kadar zaafı varsa *bana* niçin bir şey yapmadı?"

"Belki de mesele bu," dedi Lucretia. "Pek sütçü olamasa da, siz olabilirdiniz, başka birisi olabilirdi. Ama her zaman Angela olacaktı. Çevrede her zaman Angela olacaktı. Sanırım, zavallı Jimmy buna daha fazla dayanamadı."

"Zavallı Jimmy!"diye kızgın kızgın onun taklidini yaptı Sally. "Peki zavallı Angela ne olacak?"

"Galiba son zamanlarda biraz tuhaf davranıyordu Jimmy," dedi Henry.

Lucretia itiraz etti: "Her zaman davrandığından daha tuhaf değil."

"Dün o balıkadam kıyafeti içinde ne yapıyordu? Onu herkes gördü, ama o sanki Görünmez Adam'mış gibi davranıyordu."

"Ricky'yi arıyordu," dedi Duffy.

"Ricky'yi mi arıyordu? Bu biraz çılgınca bir şey, değil mi?"

Duffy omuz silkti. Jimmy'yi bu işe kimin ittiğini itiraf etmeyi düşünmüyordu. "Şey, bana o kadar da garip görünmüyor. Eğer birine zaafınız varsa, muhtemelen o kişinin köpeğinin iyi bir gömülmeyi hak ettiğini düşünürsünüz."

"Evet, Jimmy'cik aynen öyle düşünmüştür," diyerek durumda bir dalga geçme şansı gördü Damian, "Onu tam da, yağmurun altında, bir tepede, ıslak ve küçük bir mezar taşının yanı başında, son veda borazanları çalarken gözlerimin önüne getirebiliyorum. Ricky: Son Kez Havladı."

Henry dikkat çekmek için öksürdü. "Er geç, Damian, birisi sana iyi bir kötek atacak."

"Keşke atsalar," diye iç çekti Damian, "keşke atsalar." Henry yaklaşık olarak bir ayak kadar Damian'a yaklaştı, bunun üzerine Damian bağırarak kanepenin arkasına kaçıverdi. "Ciddi değildim. Güzel köpek. Güzel köpecik. Hav, hav." Sally kıkırdadı ve Vic'in salona dönüşü çok talihli bir vakte rastladı.

"Ellerinden geleni yapacaklar," dedi Vic. Bu söz Duffy'yi, buradaki yerel gazetelerin de Vic'i "yöre işadamlarından biri" olarak tanımlayıp tanımlamadıkları konusunda meraka düşürdü; peki eğer böyle tanımlıyorlarsa, işinin ne olduğunu düşünüyorlardı? "Şu an için polisler hiçbir mesele olmadığını çünkü herhangi bir suçun işlenip işlenmediğini bilmediklerini söylüyorlar." Elbette, diye düşündü Duffy, bir insanı açık havada uzun süre bağlı tutmak günümüzde burjuvalar arasında son derece moda.

"Öğle yemeğinden önce bir iki parti bilardo oynamaya ne dersin?" diye sordu Damian.

"Bütün gece uyuyamadım," dedi Duffy.

"Fotoğrafların üzerindeki şu sigara yanıkları hakkında bir şey söyleyeyim," dedi Lucretia. "Jimmy sigara içmiyor. Ve anlamadığım bir şey daha var." Duffy, Lucretia'nın çenesini kapamasını arzu etti. Şu anda ondan başka hiç kimse bir şeyler düşünür gibi görün-

müyor ve bu da Duffy'nin işine geliyordu. "Eğer Jimmy Ricky'yi öldürmüşse, cesedini niçin arıyordu?"

"Çünkü kaçığın teki." Bunu Henry söylemişti.

"Hayır, hayır, sevgili Watson'cığım," dedi Damian. "Anlamıyor musunuz, bunu şüpheleri üzerinden uzaklaştırmak için yaptı. Köpeğin cesedini bulan kişi oysa onun katil olduğundan kim kuşkulanırdı?"

"Parlak bir açıklama," diyerek gerçek bir hayranlıkla iç çekti Sally.

"Sadece tek bir yanlış var." Bu düzeltmeyi yapan kişi Lucretia'ydı. "Onu bulmadı. Cesedi. Eğer onu saklamış olsaydı, Jimmy'nin bile nereye bakması gerektiğini bileceğini düşünür insan."

"Belki de bu kadar ayrıntı üzerinde durmanın hiç kimseye bir yararı yok," diyecek oldu Vic. "Bu tartışmalara niye bir son verip öğle yemeği yemiyoruz?"

Kadınlar ve Damian önden gittiler. Duffy, Henry'ye doğru döndü. "Babanızın bilardo masası hâlâ duruyor mu?"

"Elbette."

"Bakın, bunun biraz aptalca olduğunu düşünüyorsanız söyleyin ama, burada bir iki gün daha kalmaya mecbur kalırsam bana bir iki bilardo dersi vermeye ne dersiniz. Tabii, biliyorsunuz, gizli olmalı. O zaman şu Damian'ın hesabını gerçekten görebilirim."

Henry sırıttı, biraz ciddi göründü, sonra yeniden sırıttı. "Şey, bu sanırım biraz da anneme bağlı. Ve Angela'ya. Ama vermek isterdim."

"O zaman ona kötek atmanız gerekmez."

"Ama ona kötek atmayı gerçekten istiyorum."

"Ben de istiyorum. Ama bir bilardo bahsiyle hakkından gelmeye de hayır demem."

Vic'in bu işin ayrıntılarına girmenin hiçbir yarar sağlamayacağı konusundaki önerisine karşın, konuşmaktan başka yapılabilecek bir şey var gibi de gözükmüyordu. Henry'nin varlığı, nişanlısına neler yapılmış olabileceği konusunda daha kesin spekülasyonlara girmeyi engelliyordu, ancak Angela'ya saldıran kişinin karakteri ve mes-

leği inceden inceye irdelendi. Jimmy'nin emlakçi olarak pek de fazla bir mesleki ünü olmadığı doğrulandı; gerçekte onu ev satarken hiç kimse görmüş değildi. Kadınlarla ilişkilerinde hiç de başarılı olmadığı iki ilde de açıkça biliniyordu. Annesi genç ölmüştü ve babası ona kötü davranmıştı. Ordudaki yaşamdan hoşlanmıştı ama ordu ondan hoşlanmış değildi. Bir kaybeden, bir dışlanandı o ve otuz beşinde bütün bunlar ona çok ağır gelmeye başlamıştı.

"Anlamadığım bir başka şey var benim," dedi Lucretia. Kes sesini, kes! "Eğer Jimmy kuşkuları üzerinden uzaklaştırmak için gölde Ricky'nin cesedini aramaya başlayacak kadar akıllı idiyse, polis Angela'yı kamp yerinden buraya getirdiğinde niçin kaçacak kadar aptalca davrandı?"

"Çünkü kaçık," dedi Henry.

"Aa." Lucretia bu soruyu Damian'a yöneltmişti ve Damian bir an için kendini kaptırdı. "Suçlunun ruhsallığı aslında bir Hampton Court labirentidir. Ama belki de... sevgili Taffy'ciğim?" Damian soruyu üçgen gövdeli siyahlar giyinmiş adama atıvermişti.

"Şey," diye başladı Taffy. "Sanki kaçıyormuş gibiydi, öyle değil mi?"

"Evet." Çeşitli kişiler çeşitli tonlarda yanıt verdiler.

"Bu konuda bir şeyler okumuştum. Psikologların dediğine göre, kaçmak bazen göründüğü gibi bir şey değilmiş. Kaçmak kaçmak değilmiş, anlıyorsunuz ya. Kaçmak aslında yakalanmak istemekmiş."

"Yakalanmak istiyorsan olduğun yerde kalmak daha kolay bir şey değil mi?" Lucretia nazik bir kuşkuculuğu ifade edecek tarzda sarı saçlarını yüzünün bir yanından öte yana attı. Sanki Taffy'nin uzun süredir dinlediği en büyük aptallardan biri olduğunu geçiriyordu kafasından.

"Hayır, zorunlu olarak değil. Topluma simgesel bir yeniden entegrasyonun izlediği simgesel bir kaçış anı olabilir."

"Kaçmayı ve tutuklanmayı mı kastediyorsunuz?"

"Meslekten olmayan kişilerin kullandıkları terimleri kullanmak istiyorsanız. Anlıyorsunuz ya, suç işleyen kişi, bu masanın çevresinde oturmuş olan çoğumuzdan pek de farklı değil." Doğrusu, *sen-*

den hiç de farklı değil, diye düşündü Duffy. "Suç işleyen kişi her zaman toplumdaki yerini arıyordur. Tek mesele bazen alışılmadık yöntemler kullanıyor olmasıdır." İnsanlara demir çubuklarla vurmak gibi. "Ama peşinde olduğu şey topluma yeniden entegrasyondur, ya da daha doğrusu, önceleri elde edemediği entegrasyon." Duffy Vic'e doğru bir bakış attı; Vic'in Buckinghamshire/Bedfordshire sınırlarına gelişinin simgesel ya da gerçek bir yeniden entegrasyonun peşinde simgesel bir kaçış olup olmadığını merak etti.

"Demek oluyor ki Jimmy göle..." dedi Lucretia sanki sadece Taffy'yi izliyormuşçasına yavaşça "bilerek istemiş olmayabileceği ama ona bütün yaşamı boyunca –çocukken reddedilişinden beri– gizliden gizliye aradığı şeyi getirecek ve güçlü bir tepki doğurabilecek bir çeşit kamusal jesti yapma olanağını verdiği için atladı."

"Aşağı yukarı," diyerek başıyla onu onayladı Taffy.

"Kaçık olduğu için yaptığını düşünüyorum ben," diye aynı kararlı tonda sözünü yineledi Henry.

Öğle yemeğinden sonra Duffy ve Vic tehlikeli havayı soluyarak taraçaya çıktılar.

"Şu kırmızı çiçekleri seviyorum," dedi Duffy nazikçe.

"Evet onlar çok güzel kırmızı çiçekler," diye yanıt verdi Vic, "ama adlarının ne olduğunu bilmiyorum. Üstelik, şu koca eşekarılarıyla dolular."

"Yabani arılar," diye açıklamada bulundu Duffy otoriter bir edayla.

"Arılar."

"Eşekarıları mı?"

"Mavi kanatlı sinekler mi?"

"Bütün bu olup bitenlere kıs kıs gülüyor olmalısın, öyle değil mi?"

"Bayan Colin konusunda ne yapacaksınız?"

"Bayan Colin mi? Düşünmemiştim. Sanırım, karar vermek Belinda'ya düşüyor. Sanırım ayrılması gerekecek. Yani, insanları işe almanın ilk kuralı bu, öyle değil mi?"

"Bilmem ki." İlk kural buysa, Hardcastle'ların da gitmelerine izin vermek zorunda kalabilirdi Vic. Duffy, Ron'ın pembe şampan-

yadan hoşlanması konusunu Vic'e ne zaman açacağını merak etti; Ron'ın şampanyaları nereye taşıdığını da merak etti. Bu kadar zamanda hepsini içmiş olamazdı. "Belki de bana bir iki gün verebilirsiniz, öyle değil mi?"

Vic sırıttı. "Bu işin altından kalkabileceğinden emin misin? On beş gün sonra işten ayrılacağını bildiren bir sanığın eşyaları arasında çıkan kayıp kaşıklar davası. Demek istiyorum ki, bunun senin alanına girmediğinden emin değilim."

"Bunu Jimmy'nin üstüne yıkabileceğimi düşünüyordum."

"Evvet. Ona aynı zamanda bir yanlış yere park etme bileti de kes. Şey, senin hâlâ niye burada olduğundan emin değilim, Duffy."

"Müfettiş Vine hepimize burada kalmamızı söylemişti, öyle değil mi? Hem bana günlük ücret ödüyorsunuz."

"Öyle mi ödüyorum?

"Bir beyefendinin sözü namusudur."

"Şu kırmızı şeylerin adı salviya değil mi sence?"

"Öyle olsa gerek. Tabii, olmayabilir de."

"Evvet."

Bayan Colin'in çatı katı odası son derece çıplak görünüyordu; gerçi Duffy, hep böyle mi olduğunu, yoksa Bayan Colin'in daha şimdiden her şeyi toplamaya mı başladığını bilemedi. Yatağın üzerinde küçük bir haç, bir duvarda bir ayna, Bayan Colin'in aşağıdaki çöp sepetlerinden aldığı bir yığın dergi ve bir de, Davao'da, birilerinin doğum gününde çekilmiş San Migel birası içen insanları gösteren çerçeveli bir renkli resim vardı.

"Acaba?.." Duffy kapının yanında kararsız kalmıştı. Bayan Colin ağlıyordu, ama kadıncağız eliyle ona içeri girmesini işaret edip küçük bir Lloyd Loom sandalyesini gösterdi. Duffy, kapıyı kapatmasını kadının uygun görüp görmeyeceğini bilemedi; duraksadı, sonra kararlı bir şekilde kapıyı kapattı. Evet, muhtemelen doğru yaklaşım buydu. "Bayan Colin," diyerek sözüne başladı Duffy, bu bir soru değil bir bildirim cümlesiydi, "o kaşıkları siz çalmadınız." Kadın yanıt vermedi. "O kaşıkları sizin çaldığınızı düşünmüyorum." Bu davranışın sosyal bir yeniden entegrasyon sağlamaya yönelik simgesel bir davranış olduğunu düşünse kamyonetine atlar ve

çekip giderdi Duffy. "Niçin böyle bir şey yapmadığınızı söyleyeyim size," dedi Duffy. "Çünkü siz öyle bir şey yapmazdınız. Çünkü siz öyle şeyler yapmıyorsunuz. Çünkü öyle bir şey yapan kişi onları yatağının altına koymakla büyük budalalık etmiş olurdu."

"Buldular onları," dedi Bayan Colin, "Siz buldunuz onları. Gitmem gerekir."

"Burada mutlu musunuz?"

"Evet. Burada mutluyum."

"Bay ve Bayan Hardscastle'la aranız nasıl?"

"Aa, çok iyi."

"Acaba... bilmem ki, kıskanmıyorlar mı sizi?"

"Kıskanmak mı?"

"Kıskanmak, elbette." Eh, niye olmasın, günün tadı tuzu bu cümlede yatıyor gibiydi. "Sizin çok çalıştığınızı düşünmüyorlar, değil mi? Sizin Bayan Crowther'la çok içli dışlı olduğunuzu düşünmüyorlar, değil mi?"

"Hayır. Onlar normal insanlar. Bayan Crowther da iyi bir insandır."

"Nikki'yle yaptığınız şu kavga neydi? Size niçin öyle bağırıyordu?"

"Aa, biraz şımarıktır, Matmazel Nikki. Hayır, normal bir şey bu. Onu video kitaplığında seyretmemesi gereken bir şeyi seyrederken yakaladım, bu yüzden de oradan kovdum. Birkaç gün önce oldu bu, ama bana hâlâ kızgın."

"Peki Jimmy?" Vic'e, bu işi Jimmy'nin üzerine yıkmaya uğraşacağına söz vermişti Duffy.

"Bay Jimmy mi, ne yaptı o?"

"Henüz bilmiyoruz."

"Bay Jimmy, bir *beyefendidir* o," dedi Bayan Colin hararetli bir tonda. "Her işte yardımcı olur." Belki de Jimmy kadıncağızın kullandığı şu elektrikli süpürgeleri dizayn etme işine girebilir ve Bayan Colin de bunların reklamlarını yapar, diye düşündü Duffy. Belki de yapardı bunu Jimmy; altı yedi yıl geçip içeriden çıktıktan sonra.

"Bayan Colin, acaba sizin için bir şey yapsam, siz de benim için

bir şey yapar mıydınız?"

"Sizin için ne arzu ederseniz yaparım. Ne yapılmasını istiyorsunuz? Giydiğiniz şu ayakkabılar pek de temiz görünmüyorlar."

"Yok, şey, ben onları öyle giymekten hoşlanıyorum. Bakın, öyle kalkıp gitmeyin sakın, tamam mı? Demek istiyorum ki, sanırım polis hepimizle de konuşmayı isteyecek."

Polis sözcüğünü duyunca Bayan Colin mendiline uzandı. "Hayır, hayır, Bayan Colin. Jimmy hakkında. Sizinle Bay Jimmy hakkında konuşmak isteyecekler."

"Bay Jimmy, o bir beyefendidir," dedi Bayan Colin.

"Elbette."

Bay Jimmy'nin bir beyefendi olup olmadığı akşam yemeğinde çok tartışılan bir meseleydi ve Henry, müfettiş Vine'a telefon edip eve gitme ve yaşlı annesine bakma iznini aldıktan sonra, bu konudaki spekülasyonlar daha da serbest bir hal aldı. Angela'yla Belinda altı sularında dönmüşlerdi; Angela kendisine bol içki, bir tepside yemek, taşınır bir televizyon ve birinin yanına gelmesini arzu edecek olursa çalsın diye bir çıngırak verilerek yatağa yatırılmıştı. Derken, istasyonda nelerin olup bittiğine ilişkin olarak Belinda'nın anlattıkları, olaylara yeni bir yön kazandırdı.

İlk nokta, Angela'nın kendisine saldıran kişiyi görmemiş olmasıydı. Öğleden sonra bir vakit, tam olarak ne zaman bilmiyordu, korunun kenarında yürüyordu ki, arkadan saldırıya uğramıştı. Bir el ağzını kapatmış ve göremediği ve tanımlayamadığı bir bıçak gırtlağına dayanmıştı. Gözleri bağlı ve ağzına tıkaç sokulmuş halde sürüklenirken direnmemişti. Güçlüydü, adam konusunda tek söyleyebildiği güçlü olduğuydu. Ellerini görmemişti, yeşilimsi sarı bir kol yeninin bir kısmını görmüş olabilirdi, ama gördüğüne yemin edemezdi. Hayır, onu Jimmy'nin kamp yerine yürütmüş olan adamı kesinlikle tanımamıştı. Öyle demişti. Peki o zaman bir erkek olduğunu nereden anlamıştı? Doğrusu bunun inanılmaz derecede güçlü bir kadın olması gerekirdi. Hem kamp yerinde olup bitenleri bir kadın yapmış olamazdı.

İkinci nokta ise tartışmanın ana kısmına götüren noktaydı. Angela'nın ırzına geçilmemişti. Belinda bu bilgiyi açığa vurduğunda

gerçek bir rahatlama oldu ve Duffy kafasında, Bayan Colin'in "Bay Jimmy, o bir beyefendidir," diyen sesini işitti. Angela birkaç metre sürüklenmiş ve sonra da toprak zemine pek benzemeyen ve sonunda, katranlı muşamba olduğu anlaşılan bir şeyin üzerine atılmıştı. Çok yakında bir çekiç sesi işitmişti Angela. Tekme atmaya ya da ayağa kalkmaya yahut herhangi bir şey yapmaya kalkışmamış, çünkü durumunun ne kadar çaresiz olduğunu anlamıştı. Bunun aynı zamanda, belki de adamın onun yapmasını istediği şey olduğunu da düşünmüştü. Bir iki dakika sonra da dirseklerinin, toprak zemine çakılan şey artık her ne idiyse ona sıkı sıkıya bağlandığını fark etmişti. Başının üzerine de fazladan bir şey konulmuştu. Ayak bilekleri birbirine bağlanmış –buna karşı tekme atmaya çalışmıştı– ve taytı aşağı indirilmişti. Eteği beline kadar yukarı kaldırıldığında orada yatıp kalmış ve olabilecek en kötü şeyi beklemişti. Kötünün de kötüsünü beklemişti. Derken bir süre hiçbir şey olmamıştı, gerçi bir ara uzakta birtakım gürültüler, belki de bir koşturma duyduğunu sanmıştı. Birkaç dakika sonra, sağ uyluğunun kenarına doğru bir şeyin, belki de bir dizin dayandığını hissetmiş ve kısa bir süre sonra da, kaba etlerine ıslak bir şey düşmeye başlamıştı. Yağmur değildi. Ondan sonra, bekleme, üşüme, boğulduğunu düşünme, birinin onu bulup bulamayacağını merak etme ve eğer onu bir başkası, onu kurtarmak istemeyen bir başka kişi bulacak olursa neler olacağını merak etme duygularıyla boğuşmuştu.

Masanın çevresinde bir sessizlik oldu. "Hiç unutamadığım şey," dedi Belinda, "şu lanet olası polisin ona iç çamaşırları hakkında sorular sorup durması."

"Sorgulamayı yürütebilecek kadın polislerin de olduğunu düşünüyordum." Kadın polis görevlisi Carol Lucas için bir başka iğrenç iş, diye düşündü Duffy.

"Şey, evet, taşrada biraz geri kaldık." Belinda acı alaylı sözlerini sarf etmekten geri kalmadı. "Stajyer bir kız da vardı, üniformalı ama on yedisinden fazla olduğunu sanmam. Angela açıkça onunla konuşmak istemedi, çünkü bütün konuştuklarını bir kez daha müfettişe anlatmak zorunda kalacağını biliyordu, bu yüzden sadece müfettişi istedi."

"Bayağı cesurmuş," Damian ilk kez yelkenleri suya indirmiş görünüyordu.

"Ancak müfettişin en çok ilgilendiği şey iç çamaşırlarının nerede olduğuydu. 'Adam taytınızı aşağı indirdi. Peki iç çamaşırlarınıza ne olduğunu söyleyebilir misiniz bana?' Angela iç çamaşırı giymediğini söyledi, sadece taytı vardı. Müfettiş inanılmazdı, bu soruyu sormaktan zevk aldığını düşündüm. 'İç çamaşırlarınıza ne oldu?', bu konuya daha sonra yeniden döndü. Ya Jimmy onun iç çamaşırlarını çalmıştı, ceplerini arayıp onları bulacak olurlarsa onu içeri tıkarlardı, ya da kadın orospunun tekiydi, çünkü ortalıkta sadece tayt giyip dolanıyor ve başına gelen her şeyi hak ediyordu."

Hayır, durum böyle değildi, diye düşündü Duffy; ama bu konuda hiçbir şey söylemedi. Sormak, sorunuzu yinelemek zorunda kalıyordunuz. İç çamaşırı çalmak yapılacak son derece normal bir şeydi; daha önce Angela'ya bütün o şeyleri yapanın son derece anormal bir kişi olduğunu göz önünde tutarsak.

"Hepsi de sapık bu polislerin," dedi Sally.

"Hele, hele," dedi Damian, "Bahse girerim burada gerçekten tatlı olanları var."

"Niye yaptı bunu?" diye birdenbire bir soru yöneltiverdi Lucretia. "Niye sadece üzerine otuzbir çekti? Niye ırzına geçmedi onun?"

Hiç kimse yanıt vermedi. Duffy yeşil kutudaki eski *Playboy* dergilerini anımsadı. Belki de yapmaktan en çok hoşlandığı şey buydu, bunu gerçek bir kişiyle yapmak dergilerle yapmaktan daha iyi bir şeydi. Belki de, kendisini bu noktaya getirmiş olan bütün acımasızlığına karşın, bir adım daha atıp onun ırzına geçme cesaretini kendinde bulamamıştı. Belki de, tuhaf bir şekilde bu, onu sevdiğini gösteriyor, diye düşündü Duffy. Kabul etmek gerekir ki, son derece tuhaf bir şekilde.

"Belki de Taffy bize bu konuda bir şeyler söyleyebilir," dedi Damian hınzırca.

"Seks amacıyla şiddet kullananları hiçbir zaman anlayamamışımdır ben," dedi Taffy başını ciddi bir edayla sallayarak." Sıradan suçlular gibi değildir onlar. İçeri girdiklerinde hep kendi kabukları-

na çekilirler." Duffy bunun, son on yılın en hafif ifadesi olduğunu düşündü. Eğer seks amacıyla şiddet kullananlar hapishanelerde kendi kabuklarına çekilmeseler, çok kısa bir yaşamları olurdu. Gardiyanlar tarafından, cezaevindeki diğer tutuklular tarafından cezalandırılırlardı. Saldırıya uğrayan kişinin, kendi kız arkadaşı, kızı, küçük oğlu olabileceğini düşünen herkes tarafından. Saldırıya uğrayan yakınları değildi, ama olabilirdi. Köteği ye. Pis sapık.

"Belki de bu bir aşağılamadır," diyerek kendi sorusuna yanıt vermeye çalıştı Lucretia. "Böyle diyorlar, öyle değil mi? Belki de böylesinin daha aşağılayıcı olduğunu düşündü. Senin ırzına geçebilirdim ama sen bunu yapmaya bile değmezsin gibilerinden bir durum. Olası değil mi bu?"

"Olası görünüyor," dedi Belinda. "Tek sorun şu ki, siz Jimmy'nin böyle bir şey düşünmüş olabileceğini tahayyül edebiliyor musunuz?"

"Jimmy'nin kafasında neler olup bittiğini kim bilebilir." Vic üzüntülü görünüyordu. "Merak edip duruyordum. Belki de onun şu komando talimlerini yapmasına izin vermemeliydim. Bütün bunların önünü alabilirdim bir şekilde."

"Acaba Angela onunla gerçekten de çıktı mı?" diye sordu Duffy.

Damian kıkırdadı ve yüzü parladı. "İnsanların gerçekte söylemek istedikleri onun 'içine girdi mi' demekken 'onunla çıktı mı' demeleri tuhaf, değil mi?

"Hayır," dedi Belinda. "Onu hiç tahrik etmiş falan değildi Angela. Jimmy hep sağa sola koşturur, her şeye yardımcı olurdu, 'Jimmy, şunu lütfen kaldırabilir misin?', 'Jimmy şunu yapabilir misin?', hep bu tür şeyler söz konusuydu, ona hiçbir zaman bacağını ya da başka bir yerini göstermiş değildi Angela." Deneyimli bir Üçüncü Sayfa kızının yapmış olabileceği gibi değil demek ki durum, diye düşündü Duffy.

"Bu yüzden işin baştan beri umutsuz olduğunu biliyordu, öyle mi?" Jimmy Duffy'ye böyle söylemişti, ama insanların aşk ve seks gibi konularda söylediklerine asla güvenilmezdi.

"Öyle olduğunu sanıyorum. Hiç kimse 'Şayet Angela şu ya da

bu kişiyle bozuşursa, her zaman Jimmy var,' diye düşünmedi. Böyle bir şeyi hiç kimse aklından geçirmedi."

"Belki de işin sıkıntılı yanı buydu," dedi Vic.

"Hey! söylesenize, Angela ne olacak, size soruyorum?" Konuşan, neredeyse bir çeşit şiddet sergileyen Sally'ydi. "Yani, siktir edin Jimmy'yi demek istiyorum. Angela ne olacak?"

Öyle anlaşılıyordu ki Angela müfettiş Vine'a ifadesini, Belinda'nın ve Belinda'ya yeterince büyük gözükmeyen kadın polisin yanında vermişti; eğer arzu ederlerse kendisiyle yarın yeniden konuşabileceklerini söylemiş ve sonra da Belinda'dan onu eve götürmesini istemişlerdi. Ev derken Belinda hiç kuşkusuz Braunscombe Hall'ü kastediyordu. Eve gelirken ne konuşmuş, ne de ağlamıştı Angela.

"Tanrım!" Belinda masadan birdenbire kalktı ve yukarıya koştu. Başka herkes de hemen hemen aynı şeyi düşünmüş olmalıydı; birbirlerine bakmadılar ve sadece beklediler. Bir kapı güm diye kapandı ve Belinda'nın küfür ettiğini duydular. Sonra bir sessizlik oldu ve hiç kimse ne yapması gerektiğini bilemedi. Bir iki dakika sonra, Belinda'nın yeniden ağır ağır aşağı indiği işitildi. Sessizlik sürüyordu; oradakiler bunun kimin kabahati olabileceğini merak etmeye başladılar.

"Tanrım!" dedi Belinda. "Tamam tamam, bir şey yok. Tanrım, gerçekten de bir şok geçirdim. Odasında değildi Angela. Küçük karyolaya yatmış meğer. Uyuyormuş." Kocasına doğru döndü, "Yatma vakti gelmedi mi, Vic? Bize ihtiyaç duyabilir."

"Tabii, Belinda." Vic peçetesini masanın üzerine, pek yakın zamanlarda öğrendiği, lordlara özgü bir çeşit edayla attı.

Diğerleri nazikçe kalkıp ev sahiplerinin yaptığını yaparlarken Duffy'nin gözü Lucretia'ya ilişti. Yalnız kaldıklarında Lucretia, "Umarım restoranları tartışmak istemiyorsundur," dedi.

Duffy bir an sırıttı. "Henry nerede?"

"Evde. Anneciğiyle."

"Bu işi anlamıyorum. Adamın kız arkadaşı kayboluyor, neredeyse ırzına geçiliyor ve adam evde annesiyle kalıyor. Sence bir anlamı var mı bunun?"

"A, evet," dedi Lucretia. "Annesiyle tanışmadın sen."

"O kadar kötü mü?"

"Ve Angela'yı da tanımıyorsun."

"Angela'nın nesini tanımıyorum?"

"Şey, Angela'nın TSN'si onun annesini anlamaktır."

"TSN de neymiş?"

"Özür dilerim. Tek Satış Noktası. Bir zamanlar reklam sektöründe çalışmıştım," diye açıkladı Lucretia.

"Demek hepten anneye bağımlılık söz konusu, öyle mi?"

"Tamamen."

"Peki Angela evlendikten sonra da katlanacak mı buna? Hayır, lütfen, anlatmaya başlama bana, aşk konusundaki o konferansı daha önce Belinda'dan dinledim."

"Hangisiymiş o konferans?"

"Aşkın nasıl da bir başkasına katlanabilmek olduğunun savunulduğu konferans."

"Bir romantikle mi karşı karşıyayım acaba?" Şimdi de Duffy'ye takılıyordu; Duffy bunu tahmin edebilirdi.

"Bilmem. Çiçek verme işlerinden falan hiç anlamam ben."

"Söz konusu olan bu değil," dedi Lucretia kararlı bir tonda.

"A, şey. O zaman, belki de öyleyim. Gerçi, mum ışığında yenen akşam yemeklerinden anlamam."

"Bana yemeğe çıkma teklifinde bulunmanın dolambaçlı bir yolu mu acaba bu?" Lucretia bu kez daha az şaka eder görünüyordu. Ciddi miydi, yoksa, Duffy'yle iyice dalga geçebilmek için onu konuşturmaya mı çabalıyordu sadece?

"Bilmem," Carol'ı bir kez olsun bile dışarı yemeğe götürmemişken, ona gerçekten de akşam yemeğine çıkma teklifinde bulunamazdı. Yoksa bulunabilir miydi? Peki Carol diyet soslu balığı niçin yememişti? Carol'ın Paul Newman ve Robert Redford'la çıkması konusunda şu durmadan yaptıkları şaka: İnsan durmadan hiç anlamı olmayan şakalar yapmazdı, değil mi? Ve balık konusunu da açıklamamıştı Carol. Belki de... belki de... Derken, Lucretia'nın gözlerinin üzerinde olduğunu fark etti. Kafamdan geçenlerin ne kadarını sezebildi diye, içinde bir merak uyandı Duffy'nin.

Lucretia sırrını açığa vurmadı. Bunu yapmak yerine bir sigara yaktı ve, "Her neyse, önümüzdeki mesele," dedi.

"Evlenmeden önce birbirlerini fazla görmüyorlar çünkü burjuvalara özgü eski bir âdet bu."

"Kim söyledi sana bunu?"

"Damian."

Lucretia güldü. "Şey, bir kere, Damian sana olayın sansürlü versiyonunu anlatıyor. Muhtemelen sansürsüz versiyonu bilmediğinden böyle yapıyor."

"O ne?"

"İnsanların yaptığı şu şeyi bilirsin, öyle değil mi?"

"Anlayamadım?"

"İnsanların yaptığı şu şey. Yalnız kaldıklarında. Karşı cinsten insanlar. İkisi. Yaptıkları şey."

Duffy'nin yüzü kızarmış mıydı? Öksürdü ve, "Çaktım," dedi.

"Onu yapmadılar."

"Ne?"

"Öyle. Onu yapmadılar. Angela Belinda'ya söylemiş ve Belinda da bana söyledi. Kadın kadına konuşma anlayacağın. Biz, senle Taffy'nin, bordo şarabınızı içip bize koca memeli rahibe hikâyelerinden birini anlatmanızı beklerken."

"Ama... ama..." Ancak Duffy'nin söylemek istediği şey Angela'nın cinsel bakımdan biraz fazla serbest biri oluşuydu ve şu anda, pek de söylenebilecek bir şey gibi görünmüyordu bu.

"Evvet. Henry," dedi Lucretia, bir konferansçı vurgusuyla, "kendini evliliğe saklıyor." Cümleyi söyleyiş tarzındaki bir şey bunun daha önce Henry tarafından kullanılmış ve kadından kadına tam bir itaat içinde aktarılmış bir ifade olduğunu düşündürüyordu.

"Tanrım!"

"Evvet. Şu kadarı söyleyeyim ki siz erkekler çok tuhaf kişilersiniz."

"Ne kadar zamandır birlikte çıkıyorlardı?"

"Yani bu durumda evde kalmak anlamına gelmiyor. Aşağı yukarı bir yıldır."

"Hmmm. Ancak, tango yapmak için iki kişi gerekiyorsa, tango

yapmamak için de iki kişi gerekiyor."

"Biraz tuhaf bir ifade tarzı ama sanırım ben ne demek istediğini anlıyorum."

Bir duraksama oldu. Duffy tehlikeli sularda olup olmadığından emin değildi. "Biliyor musun," dedi Lucretia, "atlar, gerçekten klas atlar, yarış koşan atlar, hiç seks yapmıyorlar. Bunu yapmalarına izin verilmiyor. Ama yarışlarda başarılı sonuçlar alırlarsa, çiftleşmeye değer oldukları düşünülüyor ve damızlık olarak satılıyorlar. O zamana değin de hiçbir zaman öğrenmedikleri şeyi genelde unutmuş oluyorlar. Hatırlamalarına yardımcı olunması gerekiyor."

Eğer Henry böyleyse, diye düşündü Duffy, Angela kesinlikle, ona yardım etmeyi bilecek doğru kızdı. Öksürdü. "Sence Basil Berk iyi bir restoran yazarı mıdır?"

"Fena değildir."

"Bana çok kolay bir işmiş gibi görünüyor."

"Her yemekte safran olduğunu söyleyip duruyor."

"Doğru. Şimdilik... iyi geceler."

Lucretia onu başından savarcasına kolunu salladı. Eğer birine başınızdan savarcasına kolunuzu sallayıp yine de düşmanca bir tavır içinde gözükmüyorsanız, Lucretia bunu başarmayı biliyordu. Ya da belki de Duffy kendini aldatıyordu. Koca memeli rahibe hakkındaki hikâyenin ne olduğunu merak etti. Taffy'ye sorması gerekecekti bunu.

Duffy yatağına uzanıp son yirmi dört saatin olaylarını düşünmeye koyuldu. Psikopat teorisi dışında pek bir anlamı yoktu bunların. Televizyonda gösterilen Amerikan detektif dizilerinde son derece sık rastlanan bir fenomendi bu, ama gerçek yaşamda çok daha seyrek karşılaşılıyordu. Her şeyi açıkladığı için yararlıydı: Sözgelimi Jimmy, Angela'nın kapı eşiğine ölü bir kuş bırakmış, köpeğini öldürmüş, Bayan Colin'in odasına gizlice kaşıklar saklamış, Hardcastle'ların barakasına dört kasa şarap yerleştirmiş, köpeği saklamış, köpeği bulmuş, Angela'yı kaçırmış, onu bağlamış, üzerinde otuzbir çekmiş ve polis geldiğinde de göle doğru koşmuştu. Duffy'nin lastiklerini de indirmişti ve Sally'nin itirafı sahteydi. Peki Jimmy bütün bunları niçin yapmıştı? Çünkü bir psikopattı. Bir

psikopatın tanımı nedir? Bütün bunları yapan bir kimse. Mükemmel.

Polislerin işlerinde elbette, tuhaf bir psikopata özlem duyduğunuz zamanlar da oluyordu; özellikle de önüne ittiğiniz her eski suçu itiraf etme hevesinde olan bir psikopata. Buyruklara boyun eğen psikopatlar suç rakamlarını düzene koymaya kesinlikle yardımcı olurlardı. Gerçi peşinde olduğunuz şey defterlerde tahrifat yapmaksa bunun daha basit yolları vardı.

Ertesi sabah, kendilerine verilen talimat gereği evden ayrılmayıp müfettiş Vine'ın dönüşünü beklerlerken, Duffy küçük bir başlangıç yapma vaktinin geldiğine karar verdi. Alarm sistemindeki birtakım telleri pek de inandırıcı gözükmeyen bir tavırla inceliyormuş gibi yapıyordu ki koridordan Nikki'nin geldiğini gördü. Nikki durdu, gözlerini kaldırıp ona doğru baktı ve ağzını açmaya fırsat bulamadan Duffy ona, "Dansını görmeyi çok isterdim, Nikki;" dedi.

"İstemediğinizi düşünüyordum. Taffy görmek istemiyor. Taffy hep yapılacak şeyleri olduğunu söylüyor."

"Ben görmek isterdim. Onu her yerde yapabilir misin?" Kuşkulu göründü. "Benim için yapmanı istediğim yeri seçebilir miyim?"

"Pekâlâ."

"Çardak. Şimdi bunu ben seçtiğime göre, ikinci seçimi sana bırakıyorum: Ya ben verandada otururken sen çimenlerin üzerinde dans edebilirsin, ya da sen verandada dans ederken ben çimenlerin üzerinde otururum."

Çimenliği geçip pagoda benzeri binaya –Izzy Dunn'ın psikodelik müzik seansları yaptığı zamanlarda beyaza boyanmış olan bina şimdi Crowtherlar tarafından parlak bir Çin kırmızısına boyanmıştı– doğru yürürlerken, evet oraya doğru yürürlerken Nikki bu söylenenleri düşünüp taşındı. Nikki burayı bir yer olarak beğendi ve veranda boyunca sanki uzun uzun adımlar atıyormuşçasına yürüdü. Duffy çimenlere uzanırken o, ağırbaşlı bir tavırla, henüz bale derslerine gitmediğini, bu yüzden göreceği şeyin 'doğru dürüst' bir dans olmayacağını, daha çok onun icat ettiği bir şey olacağını belirtti. Müzik de icat ettiği bir şeydi; Nikki'nin dansına eşlik eden se-

vinç çığlıklarının, inlemelerin ve küçük tra-la-la'ların yazılması için hiç kimseye para ödenmemiş olduğunu umuyordu Duffy. Baleye gelince bu, dans konusunda hemen hiçbir şey bilmediğini itiraf eden Duffy'ye o kadar da kötü gelmedi. Duffy pek konsantre olamasa da, Nikki oldukça zarif bir şekilde hoplayıp bükülüyormuş gibiydi.

Verandadaki sessizlik ve hareketsizlik Nikki'nin dansını bitirmiş olduğunu gösteriyordu; Duffy uzandığı çayırdan doğrularak onu ayakta alkışladı. Nikki, başını öne doğru eğerek balerin reveransını yaptı; bunun üzerine Duffy otların arasından birkaç karahindiba ve papatya koparıp onları bir buket oluşturacak şekilde düzenledi ve Nikki'ye sunmak üzere ona çekingen bir edayla yaklaştı. Küçükhanım, dizlerini kırarak teşekkür etti. Duffy verandanın üzerine çıktı.

"Çok güzel, Nikki, çok güzel. Bale derslerinde herhangi bir sorunla karşılaşacağını sanmam."

Duffy, konuşurken, onun arkasından pencereye doğru yöneldi. Vücudunu geri çekerek avcunu cama bastırdı. Sonra geri çekilip çok şaşırmış gibi yaptı. "Hey, şuna bak, Nikki!" Nikki arkasını döndü ve Duffy'nin seslenişi üzerine gelip kirli cama çıkan parmak izlerini inceledi. "Acaba kim bırakmış bu izleri orada?" Nikki omuz silkti ve Duffy onun elini tutup camdaki izlerin üzerine koyarmış gibi yaptığında da güldü.

"Biliyor musun, eskiden polislik yaptım ben," dedi. "Eğer bir kimse bu çardağa gizlice girecek olsa biz hemen çıkıp gelirdik ve yanında bir fırçayla birtakım özel tozlar getirmiş olan bir polis görevlisi bütün kapı ve pencerelerin pervazlarında çalışmalar yapardı. Şimdi, diyelim ki şu izler olmasın," –mendilinin ıslak bir köşesiyle kendi parmak izlerini sildi– "adamı yine de yakalayabilirlerdi."

"Nasıl?"

"Şöyle, insan göremese de parmak izi bırakır. Her zaman, dokunduğun her şey üzerinde parmak izi bırakırsın. Bıçağın, çatalın, o tür şeylerin üzerinde. Onları görmeyebilirsin ama onlar yine de oradadırlar.

"Ne kadar zaman kalırlar?"

"Haftalarca," dedi Duffy. "Haftalar ve haftalarca." Bir sessizlik oldu. Nikki elinde karahindiba ve papatyalardan oluşan çiçek buketini tutuyordu. Duffy bir sonraki hamlesini dikkatle zamanladı. "Bayan Colin çok üzgün. Senden çok hoşlanıyor, Nikki. Kızmayacak. Bunu babana söyle."

Çocuğun dudaklarının öne doğru çıktığını, sonra da kaşlarının biraz çatıldığını görebiliyordu. "Video seyretmemi engellememeliydi. Onun evi değil burası."

"Evet, onun evi değil. Ama seni orada bulacak olsa annen daha farklı mı davranırdı?"

Nikki yanıt vermedi. Çimenliğin üzerinde yürümeye koyuldular. Bir on on beş adım atmışlardı ki, Nikki, buketini hâlâ dikkatle tutup elini yukarı kaldırarak, Duffy'nin eline vurdu. "Bir dahaki sefere eldiven giyerim," dedi kızmış bir edayla. Bu laf üzerine Duffy kahkahalarla gülmekten kendini alamadı. Patlama meydana geldiğinde, Duffy hâlâ gülümsüyordu.

Izzy Dunn adına hareket eden emlakçiler ahır blokunun inşası konusunda pek fazla ayrıntıya girmemişlerdi. Gerçekte blok, mimari açıdan tam bir yamalı bohçaydı. İki ahır binası, belediye başkanı olmayı başaramamış banker döneminden kalmaydı; blokun öteki ucundaki Handcastlelar'ın kulübesi, özel bir üslup kaygısı güdülmeden on yıl sonra yapılmıştı ve hiç de şaşırtıcı olmayacak bir şekilde tasarımcısına birçok sorun çıkarmış olan ortadaki bölüm, Izzy Dunn'ın taşınmasından sadece birkaç yıl önce tamamlanmıştı. Modern ve dayanıksızca inşa edilmiş olmasına karşın –üç arabayı yağmurdan korumak için tasarımlanmış yatay ve dikey plaklardan oluşuyordu– patlamanın kuvveti başlangıçta ne Hardcastlelar'ın kulübesine ne de ahırlara bir hasar vermişti. Hasar patlamadan değil yangından kaynaklanıyordu.

Duffy oraya vardığında insanlar sadece gözlerini dikmiş bakıyorlardı: Patlama sonucu yerinden çıkan garaj kapısına, çatıdaki deliğe, alev alev yanan arabaya. İtfaiyeye telefon etmiş olan Bayan Hardcastle, el çantasını ve evlilik albümünü göğsüne yaslamış, çakıllı yolda ayakta duruyordu. Telefonu elinden bırakmak istemeyen Damian'la iyice bir çekiştikten sonra kendisi de itfaiyeye telefon

edebilmiş olan Vic, başını sallıyordu. Taffy'yle Damian, sanki birisinin havai fişek gösterisini başlatmasını bekliyorlarmış gibi görünüyorlardı. Bir tek, fena halde ürkmüş olan iki atı yatıştırmaya çalışan Belinda gerçekten bir şeyler yapıyordu.

"İçeride kimse var mı?" diye sordu Duffy. Başlarını hayır anlamında salladılar. Üç arabanın ortada olanı hâlâ cayır cayır yanıyordu. Soldaki Range Rover tutuşacak olsa, o zaman bütün ahır giderdi; eğer MG tutuşsa, bu sefer de Hardcastlelar evsizler listesine katılırlardı. Duffy kamyonetine doğru koştu ve onu yirmi metrelik çakıllı yol boyunca geriye aldı. Dört beş metre gittikten sonra durdu, arabadan indi, arkasını açtı ve çekme ipini çıkardı.

"Taffy," diye bağırdı ipin bir ucunu takmak için Sherpa'nın altına sürünürken. "Taffy," diye bağırdı yeniden. Bir sessizlik oldu ve sonra, çakıllı yol boyunca koşturan ayak sesleri geldi. Duffy kamyonetin altından, ipin öteki ucundaki kelepçeyi, oraya gecikerek gelen yardımcısına doğru attı. "Tampona değil, dingile bağla," diye bağırdı. "Biliyorum," diye kızgınca bir yanıt geldi. Belki de Taffy'nin sesi heyecandan biraz çatlak çıkmıştı; belki de daha önce hiç üzerinde görmediği kadife bir pantolonu ayağına alelacele geçirivermişti; ama bu pek de olası görünmüyordu. Duffy kamyonete atladı, Range Rover'ı çekip, uzağa götürdü; arka arka MG'ye doğru yanaştı, Damian'ın kelepçeyi dingile taktığını gördü ve onu da güvenli bir noktaya çekti. Derken, hepsi birlikte, rengi moraran Datsun Cherry'nin yanışını seyrettiler. On dakika kadar sonra, alevler sönmeye yüz tuttuğunda, itfaiye hiçbir şeye yaramayan sirenini çalarak araba yoluna girdi ve sundurmanın önünde durdu. Vic başını salladı: "Çakıllı yoluma yaptıklarına bak."

VI
Yatak odaları

İtfaiyenin mor Datsun'un enkazına su tutuşunu görmek için evden çıkan son kişi, sahibi Sally oldu. Kıkırdamak için izin istiyormuşçasına, bakışlarını Duffy'den Vic'e ve Vic'ten Duffy'ye doğru çevirdi. Ama tabii ki böyle bir izin gelmedi. Sonunda Damian kadife ceketi üzerindeki hafifçe yanmış iplik uçlarını eliyle fırçalayarak, "Bu yabancı arabalar korkunç derecede güvenilmez," diye mırıldandı ve hedeflediği sonucu elde etti. Sally yeniden her zamanki rahatsız edici kimliğine döndü ve Damian da, şaşırtıcı kahramanlık anı sona erince, olabildiğince çabuk bir şekilde eski kimliğine büründü.

"Yeni haritalar almak zorunda kalacağım," diyerek kıkırdadı Sally; son söylediği en tuhaf laftan bu yana, ağzından çıkan en tu-

haf cümleydi bu.

"Olan benim garajıma oldu," dedi Vic, hiç de eğlenmiş görünmeyerek. "Ve az daha ahırlarıma da sıçrıyordu."

"Özür dilerim," dedi Sally. "Özür dilerim. Ben sadece... ben sadece..." Ağzından cümleyi çıkarabilecek bir süre bile kendini tutabileceğinden emin değildi, "ben sadece bu yabancı arabaların korkunç derecede güvenilmez olduğunu söylemek istemiştim."

"Bravo," dedi Duffy Damian'a.

"Dingil konusunu söylemen gerekmezdi bana," diye alınganca yanıt verdi Damian. "Tamponun yerinden söküldüğü yeterince film gördüm ben."

"Doğru. Ben senin Taffy gibi davranacağını düşünmüştüm."

Eski tutukluyu bir açıklama yapmaya davet eden bir sessizlik oldu. "Bende hep bir yangın korkusu olmuştur, anlıyorsunuz ya. Daha küçücük bir çocukken elektriğe kapılmıştım. O zamandan beri fobim var."

Ve Moskova da Amerika'nın başkentidir, diye düşündü Duffy. Bugünlerde herkesin de bir fobisi olması ne tuhaftı. Onun geldiği yerde hiç kimsenin fobisi yoktu. Günümüzde, yapmak istemediğiniz bir şey olursa sizi onu yapmaktan alıkoyan bir fobiniz oluyordu. Otobüslerin üst katında oturma fobim var. Sigara dumanı fobim var. Emniyet kemeri takma fobim var. Söylemek istedikleri şey, bu şeyi yapmaktan hoşlanmamalarıydı. Duffy uçaklardan hoşlanmıyordu ama onlardan fobisi olduğunu falan söyleyecek değildi. Sadece, onu fena halde korkuttuklarını söylerdi; eğer onlardan biri kendisi de içindeyken havalanacak olursa, ta düşene değin geçen zaman boyunca –ki kaçınılmaz olarak düşerdi– altına sıçacağını pekâlâ biliyordu. Bu, fobi denilecek kadar büyük bir korkuya benzemiyordu. Belki Taffy'nin de, onu hırsızlığa ve insanları demir çubukla dövmeye iten bir fobisi vardı. "Müvekkilim, suçlu olduğundan değil, efendim; sadece, doğru yoldan gitmeye karşı bir fobisi var." "Oo pekâlâ. O zaman, üç aylık bir şartlı salıverme cezası verelim ona." Öte yandan bir de, Duffy'nin etrafında sık sık işittiği homofobi denilen şu burjuvaca sözcük vardı. Eskiden eşcinsellere, ya da gay'lere, ya da nonoşlara, ya da artık ne diyorsanız onlara

karşı önyargılı kişilerden oluşan bir topluluk vardı. Günümüzdeyse bu insanların önyargıları olmuyor, sadece homofobileri oluyordu. Duffy böyle bir görüşü onaylamıyordu. Bu adeta çok fazla klinik bir durum, adeta yardım edilemeyecek bir şeymiş gibi görünüyordu. Bu yüzden, kasığına bir tekme indirip cüzdanını çaldıktan sonra aynı zamanda gözlüklerinin üstüne de basıp kırıyordunuz. "Evet, memur bey, gördüğünüz gibi, şu homofobi nöbetim tuttu. Çok şaşırtıcı ama yılın hep bu vakitlerinde oluyor, bu konuda hiçbir şey elimden gelmiyor, doğu rüzgârı ya da onun gibi bir şey olmalı nedeni. A... bir de, tutuklanıp cezaya çarptırılma ve sonra da hapishaneye gönderilme fobisi var bende." "Pekâlâ oğlum, o zaman bisikletine atla ve bir dahaki sefere hava raporunu daha dikkatlice dinle, olur mu?"

"Sanırım, mavi üniformalı delikanlıların evin her yanında cirit atacakları anlamına geliyor bu," dedi Vic, ilerlemiş bir polis fobisinden açıkça mustarip olduğunu belli ederek. "Beklerken öğle yemeği yemeye ne dersiniz peki?"

Burjuva görünüşlü insanların bir başka özellikleri de bu, diye düşündü Duffy, içeriye geçerlerken. Çok yiyorlar. Burjuvalık aksesuarlarını daha yeni elde etmiş Vic gibi biri bile, kendi kişiliği açısından son derece burjuva karşıtı bir görünüm sergilerken akşam yemeklerine özen gösteriyordu. Bu kişiler çok içiyorlardı ve çok yiyorlardı. Üstelik, bunları yapmadan önce o konuda düşünüyorlardı. Sadece yemek yemeğe gitmekle yetinmiyorlardı; önce yemek için nereye gitmek gerektiğini dergilerde okuyorlardı. Sadece aç olduklarında ya da uygun bir vakit yakaladıklarında yemiyorlardı; her zaman sıkı sıkıya uyulan, belirli akşam yemeği saatleri vardı. Eğer bunlardan birine eziyet edip bir şey söyletmek isteseniz, "Öğle yemeğinin saat kaçta olduğunu bilmiyoruz," demeniz yeterliydi. Bu tür bir işkenceyle ortaya çıkarmaya uğraştığınız şeyi size şıp diye söyleyiverirlerdi.

İlk on dakikada Duffy, masanın karşı tarafında oturan Nikki'ye oldukça sert bir edayla baktı. Bu, hiç kuşku yok ki Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'nin yasadışı sayacağı ama en azından iyi işleyen psikolojik bir taktikti. Nikki sandalyesinden kaydı, gidip Vic'in

dizine oturdu ve kulağına bir şeyler fısıldadı. Vic önce kaşlarını çattı, sonra başıyla evetledi, "Uslu kız," diye mırıldandı ve, herhalde Bayan Colin'i bulması için onu mutfağa doğru itti.

Bu taktik Nikki üzerinde etkisini çok iyi gösterdiği için, Duffy aynı taktiği şimdi Sally'ye uyguladı ve masanın karşısında oturan Sally'ye kaşlarını biraz tehditkâr sayılabilecek bir edayla çattı. Sally bir süre sonra durumu fark edip, "İyi misin?" dedi.

"İyiyim," dedi Duffy.

"Ancak yüzünde tuhaf bir ifade var."

"Ne olduğunu düşünüyorsun?"

"Ne olduğunu mu?"

"Arabana."

"Bilmem. Sanırım kontağı falan açık bırakmış olmalıyım," dedi Sally, oldukça uçarı bir tavırla. Derken gözü Damian'a ilişti ve koro halinde kıkırdamaya başladılar, "Şu yabancı arabalar korkunç derecede güvenilmez."

"Kesin artık, çocuklar," dedi Vic.

"Elektrik kontağı mı?" diye sordu Taffy. O en azından, arabanın yanmasını toplumun kötülüğüne bağlamıyordu.

"Araba çalışmıyorken mi?" dedi Duffy.

"Olabilir." Varsayımına saldırılmış olsa bile onu savunmaya kararlıydı Taffy. "Sözgelimi, içeriye sincap gibi bir şey girip bir kabloyu kemirmiş olabilir, insan hiç bilemez ki."

"Bütün sincapları bir araya toplayın," diye yüksek sesle bağırdı Damian.

"Çingeneler olamaz mı?" diye fikir yürüttü Belinda.

"Acaba nedeni... yaz şimşeği olamaz mı?" Bu fikir Lucretia'dan gelmişti.

Tanrım, diye düşündü Duffy. Bir başka dünyadan söz ediyor bunlar. Ya da belki de öğle yemeklerini bitirene değin bu konuyu düşünmek istemiyorlardı. Doğrusu kendisi yiyemeyecek kadar doymuştu. "Yüce Tanrım!" dedi vurgulu bir sesle. "Sincaplar mı? Yaz şimşeği mi? Çingeneler mi? Nedeni sincaplar olsa, niye her yerde arabalar havaya uçmuyor? Demek istiyorum ki, blokun çatısı uçtu, öyle değil mi?"

"Peki sence ne oldu?" Lucretia, tezinin reddedilmesinden cesareti kırılmış görünmüyordu.

"Sanırım birisi arabanın altına bir bomba koydu."

"Hadi canım, burası Kuzey İrlanda değil," dedi Vic.

"Ya da birisi arabayı ateşe verdi ki, insan ne yaptığını bilmedikçe o kadar kolay bir şey değil bu; patlama da benzin tankının havaya uçmasından kaynaklandı. Polisler bunu ortaya çıkarma konusunda son derece beceri sahibidirler. Günümüzde birçok örneği var."

Duffy'nin fikri pek iyi karşılanmadı. Sally'nin artık niçin soru sormadığını merak etti. Sorgulayıcı bakışını onun üzerinde yeniden denedi.

"Böyle bir şeyi arabama kim yapmış olabilir ki?" dedi Sally, sanki birisi onu dürtmüş gibi. Ki gerçekte de dürtmüştü.

"Sen söyle bize, tamam mı?"

"Hiç fikrim yok. Belki de bana âşık birisi," deyip güldü. Tuhaf bir sessizlik oldu. Evvet, çoğu kişi böyle düşünüyordu, tıpkı Jimmy'nin Angela'ya âşık olması gibi.

İtfaiye gitti ve polis geldi. Belki gün bitmeden ambulans da gelir, diye düşündü Duffy. Aslında, buradakilerin bazıları açısından, her yanına yumuşak yastıklar yerleştirilmiş kamyonet de aynı ambulans gibi bir şey olurdu. Taffy'yi alıp götürebilir ve iki rezistanslı elektrik ocakları fobisi konusunda bir şeyler yapıp yapamayacaklarını görürlerdi. Damian'ı alıp götürebilirler ve bu kadar tembel, can sıkıcı bir tipin kadife ceketinin iplik liflerini hafifçe yakmaya niçin aldırış etmediğini ortaya çıkarabilirlerdi. Sally'yi bir mercek altına koyup kafasındaki bütün beyin hücrelerinin Sally bir gece uyurken kulaklarından çıkıp gitmediğini araştırabilirlerdi; belki de burnundan içeri bir sincap girip kafasının içindeki birkaç kabloyu kemirmişti; nedeni bu olabilirdi. Ve Duffy düşündü ki, bütün bu işleri yaparken, Lucretia'yı da inceleyip onun acaba kendisiyle yatmaya istekli olup olmadığını öğrenebilirlerdi.

Evden fazla uzaklaşmayıp müfettiş Vine'ın çağrılarını beklemeleri söylendi kendilerine. Duffy, Damian'ın gözleri kapalı snooker oynama önerisini geri çevirdikten sonra, belki Lucretia'yı bulurum

umuduyla bahçeye çıktı. Ancak tek karşılaştığı kişi, dizlerinin üzerinde kalın bir kitapla bir bankta oturmakta olan Taffy oldu. Duffy ona yaklaşırken öksürüp durdu, çünkü bir zamanlar tutuklu kalmış kimselerin –hatta topluma, yakanızdan kepeğinizi bile çalmayacak kadar, yani inanılmaz derecede uyum sağlamış eski tutukluların– yanlarına gizlice yaklaşılmasından hoşlanmadıklarını biliyordu. Bu onları gerginleştiriyor ve gergin olduklarında da acı verici şeyler yapabiliyorlardı.

Taffy gözlerini kitabından, bir cam temizleyicisinin rahatsız ettiği bir Oxford hocası gibi kaldırdı. Hey, diye düşündü Duffy, sakın bana da *tepeden bakmaya* kalkma. Kaygan statü merdivenini o kadar da hızlı çıkmış değilsin. Anlamlı bir şekilde, bankta Taffy'nin yanına oturdu; anlamlı bir şekilde, Taffy kitabını okumayı sürdürdü. Duffy kitabın başlığına şöyle kaçamak bir bakış attı. Taffy *Sosyal Başkaldırı Teorileri*'ni okuyordu. Duffy aynı zamanda, onun bunu dudaklarını oynatmadan ya da işaret parmağını tıpkı kıpırdayıp duran bir semender gibi her satırın altına koymadan yaptığını fark etti.

"İyi mi?" dedi, anlayışlı davranıp Taffy'nin bölümün sonuna gelmesini bekledikten sonra.

"Biraz basite indirgeyici bir havası var. Adeta Laing'i hiç okumamış gibi."

"Bazı insanların okumalarında şaşırtıcı gedikler olabiliyor. Şeyi soracaktım, şu koca memeli rahibe hikâyesi nedir kuzum?"

"Ha?" Taffy ona doğru ilk kez, o koca omuzlarını oynatarak döndü. Omuzlar kafasını gülünecek kadar küçük gösteriyordu, ancak gözleri hareketsiz bir şekilde size dikili olduğu için sırıtamıyordunuz.

"Lucretia senin bu hikâyeyi her yerde anlatmaktan hoşlandığını söyledi."

"Seni işletmişe benziyor." Taffy gövdesini yeniden kitabına doğru çevirmeye başladı, adeta kitabını göğsü ancak ona dönükken okuyabiliyor gibiydi.

"Formunu korumak için hâlâ egzersiz yapıyor musun?" Taffy dönme hareketine son verdi. "Benim bazı egzersiz ağırlıklarım

var," diye sözünü sürdürdü Duffy, dolabının bir köşesinde öylece duran paslı demir çubukları kastederek. "Gerçi insanı biraz yoruyor bunlar, öyle değil mi?"

"Eğer formdaysan yormaz. Vücudunu sürekli çalıştırarak ağrı engelini aşmalısın, bütün yapılacak bu."

"Sanırım ben bunu hiç başaramadım. Aslında ben kaleciyim."

"Bir kaleci için biraz kısa görünüyorsun."

Duffy gevezelik etmeyi sürdürdü. Durmadan kancalar atıyor ama bunların hiçbiri hedefi yakalamıyordu. "Sanırım rakip oyunculara daha yakın oynasam daha fazla egzersiz yapmış olurdum. Snooker de kasları tam olarak çalıştırmıyor. Snooker'ı Damian'la Sally'nin oynadıkları gibi oynasan bile." Taffy yanıt vermedi. "Nasıl oynadıklarını gördün mü?"

"Hayır."

"Sally iç çamaşırlarını çıkarıp masanın bir köşe cebine oturuyor ve Damian da topları işte o yere atmaya çalışıyor."

"Şey, atları ürkütmediği sürece oynarlar, öyle değil mi?" Taffy yeniden *Sosyal Başkaldırı Teorileri* başlıklı kitabına döndü. Duffy ondan duygusal bir tepki alabilmek için ne yapmak gerektiğini merak etti. Besbelli ki, çok şey yapmak gerekiyordu. Eski tutukluların bir başka özellikleri de buydu. Yıllarca bir yerde kapalı kaldıktan sonra ya oradan her an patlayabilecek bir ruh hali içinde çıkıyor ve çok geçmeden kendilerini yeniden içeride buluyorlardı; ya da, kapaklarını kapalı tutmayı öğreniyorlardı. Taffy kapağını o denli güvenli şekilde kapalı tutuyordu ki en ufak buharın bile çıktığını göremiyordunuz ondan. Bir hayli pratik gerektiriyordu bu. Duffy onu Maidstone Tutukevi'nde ya da onun gibi bir yerde hayal etti: Her gün bir hücrede sürekli şnav çekmeler, şapele ve kütüphaneye yapılan düşünceli ziyaretler, gardiyanlara karşı nezaket göstermede yeni bir tavır; bütün bunlar hapishanenin yönetim kurulunu, onun gerçekten de ıslah olduğuna ve içindeki bütün irinleri akıttığına inandırmak içindi. Elbette bazen gerçekte böyle oluyordu, ancak tutuklular çoğunlukla yalancıktan yeni bir huzur bulmuş gibi yapıyorlardı.

Böyle yalancıktan huzur bulmuş gibi yapmalarına en çok yar-

dımcı olan şeylerden biri de esrarlı sigaraydı. Ara sıra, ön sayfaları dolduracak bir kraliyet düğünü ya da geveze bir kadın yıldız avcısı haberi olmadığında, magazin basını Majesteleri'nin tutukevlerindeki şu eski uyuşturucu ticareti işini gündeme getiriyordu: Suçluların hapishaneye kapatıldıklarında bile hâlâ suç işliyor olabilmeleri ne kadar şaşırtıcıydı, kahraman polis köpeği Freddie (fotoğrafı yukarıda) bir hükümlünün kıçında nasıl da bir gram haşhaş bulabilmişti, eğer tutukevlerimizde yasa ve düzen olmazsa toplum için umut da olmayacak demekti ve eğer bütün bu sözcükler sizi usandırmışsa, sayfayı çeviriyor ve bu kez, haftanın Belinda Blessing benzerini, meme uçlarını size gazete sayfasından nişanlamış olarak buluyordunuz. Böylesi her soruşturma haklı olarak İçişleri Bakanlığı'ndan gelen sert bir demeçle sonuçlanıyor ve Bakanlık İngiliz tutukevlerinde yasadışı madde kullanımını engellemeye tamamen kararlı olduğunu bildiriyordu. Duffy'nin bildiği ve İçişleri Bakanlığı'nın öğrenme konusunda kalın kafalılık ettiği şey ise, Majesteleri'nin tutukevlerindeki uyuşturucu arama eylemlerinin çoğu kez biraz üstünkörü olarak yapıldığı gerçeğiydi. Gardiyanlar şunun çok iyi farkındalardı ki, eğer bir tutuklu elde yapılmış şöyle kallavi bir esrarlı cıgara içiyorsa, o zaman onun ranzasından inip de eline demir bir yatağın korkuluğunu alma olasılığı çok düşüktü. Eskiden tutukluları yatıştırmak için çaylarına birtakım şeyler koyarlardı. Şimdiyse, çaylarına ya da sigaralarına koyacak şeyleri tutukluların kendileri seçiyorlarsa, onları bunu yapmaktan alıkoyabilmek için kim bir baskın harekâtı yapabilirdi? Koğuşların aşırı kalabalıklığı ve can sıkıntısı da göz önünde tutulacak olursa, bu alışkanlık hiç de şaşırtıcı değildi. Eğer gardiyanlar içilen tütünün biraz tuhaf koktuğunu fark etmemiş gibi yaparlarsa ve tutuklular da gardiyanların bunu bildikleri halde hiçbir şey yapmadıklarını anlarlarsa, o zaman bu, fazladan bir kontrol mekanizmasına dönüşüyordu. "Ben senin küçük numaranı çaktım, oğlum, ama büyük patron bana sıkıntı çıkarmadığın sürece bunu duymak istemiyor. Bir yaramazlık yaptığın takdirde daha ne olduğunu bile anlayamadan kahraman köpek Freddie'yi üstüne salarım ve köpeğin sadece arka patileriyle kuyruğunun ucunu görürsün. Söylediklerimi anladın mı, oğlum?"

"Demek şartlı olarak salıverildin?" diye sordu Duffy sakin bir tonda. Taffy *Sosyal Başkaldırı Teorileri* başlıklı kitabını kapatıp ona doğru döndü. "Biliyor musun, o boktan kamyonetini kullanıp çalışmayan alarm sistemleri kurabilirsin, ama yine de pis pis polis kokuyorsun."

"Normal bu, öyle değil mi?" dedi Duffy, ayağa kalkarak. "Peki benim sende bir mahkûm kokusunu almadığımı nerden biliyorsun?"

Üzerinde pis bir polis kokusu olup olmadığına zerre kadar umursamayacak olan müfettiş Vine, Braunscombe Hall'e öğleden sonra geç vakit dönmeyi ummuştu ama şimdi erken geldiğine aldırış etmiyordu. En azından, Jimmy Beckford'un etrafında daireler çizmekten kurtulmak anlamına geliyordu bu. İşin çoğu kolay olmuştu; tabii en güç kısım göz önüne alınmazsa. Evet, koruda bir kamp yeriydi burası. Evet, oradaki her şey gerçekten de ona aitti. Evet, söz konusu olan kadını bir süredir tanıyordu. Evet, ona bazı duygular beslemişti. Hayır, bu duygular karşılıklı değildi. Siz ona âşıktınız ve o sizin ilginizden hoşlanmıyordu demek, bir abartı olur muydu, efendim? Hayır, bu pek fazla bir abartı olmazdı. Ama, bu işi o yapmamıştı. Öğle ve akşam yemekleri arasında neredeydi? Şey, arazide dolaşmaya çıkmıştı, ama kamp yerine yaklaşmış değildi; aslı aranırsa koruda ve evin ötekî yanındaki tarlalardaydı. Askerlik oyunları oynuyordu. Peki bu oyunları oynarken herhangi bir kimseyi görmüş müydünüz? A evet, Taffy'yi, Vic'i, Belinda'yı ve Lucretia'yı görmüştü. Bu karşılaşmaları onlar da tasdik ederlerdi, değil mi? A hayır, bunlar karşılaşma değildi, kendisi onları görmüştü. Ama onlar seni görmediler, öyle mi? Doğru, askerlik oyunlarının püf noktasıydı bu. Gizlilik, saklanma, o tür şeyler. Bakın, meseleyi şöyle koyalım, efendim, siz benim yerimde olsaydınız, duyduğunuz şeylere inanır mıydınız? Tutuklanan ama henüz itham edilmeyen Jimmy Beckford, bu soruyu bir an düşündü ve verdiği yanıt müfettiş Vine'ı bir hayli etkiledi: Angela'yı ne kadar sevdiğime inansanız, bunu yapamayacağımı bilirdiniz, dedi. Barry Vine birkaç yıllık bir aile babasıydı ve aynı zamanda bir polisti; ama Jimmy'nin sözcüklerinden ilginç bir şekilde etkilenmiş olduğunu fark etti.

"Bu sadece bir düşünce," dedi Duffy.

"Ee?" Müfettiş Vine eski polislere karşı önyargılı biri değildi, gerçi bu "eski" sıfatını kazanma tarzlarından bazılarının biraz yaramazca olduğunun da pekâlâ farkındaydı. Kendisini Jimmy Beckford'un kamp yerine yönelten bu tiple doğru dürüst konuşmuş değildi; ama bunu yapması, onu şimdiye değin güvenilir biri kılmıştı.

"Jimmy'nin kutularına bakacaksınız. Üzerinde yanıklar olan gazete fotoğrafını bulacaksınız."

"Ne zaman gördünüz bunu?"

"A... etrafı ararken. Alarm sistemini onarmaya gelmiştim."

"Ne, Jimmy'nin kamp yerinin bir alarmı mı var?"

"Pek sayılmaz. Bakın, sizin Jimmy'nin sigara içmediğini bildiğinizi sanıyordum."

"Biliyorum. Sordum ona."

"Aa."

"Ama fotoğrafları yaktığını itiraf etti. Ocağından aldığı bir çubuk parçasıyla yaktığını söyledi. Demek düşündüğünüz bu değil."

"Doğru."

"Sizinle birazdan konuşurum.

Duffy Vic'le birlikte taraçaya çıktı. Hafifçe gül kokusu taşıyan temiz ve taze bir meltem her ikisini de öksürttü.

"Keşke sigara içiyor olsaydım," dedi Vic.

"Eşekarılarını uzak tutmaya da yarıyor."

"Evet. Doğru."

"Eski günleri özlüyor musun, Vic?" Tam olarak eski günler demek istememişti: aynı zamanda eski yerleri, eski kokuları, eski vurgunları, eski vurgunculari da kastetmişti. Duffy bir hayli yasadışı adam tanımıştı ve bunların çoğu büyük bir ev satın alıp marinaya da bir sürat teknesi bağlattıklarında bile, kabineden genç bir bakana rüşvet verecek kadar işleri büyütüp iyi kalite bir Bordo şarabı için damak zevklerini geliştirdiklerinde bile, kendi topraklarının belli bir bölümüne bağlı kalıyorlardı. Gelişmekte olan bir kentin pek bir özelliği olmayan bir semti onların belleklerinde tıpkı küçük bir kasaba gibi pırıltılar saçıyordu; dost görünümlü papazıyla (küçük çocuklarla arkadaşlık kurmasından ötürü görevinden alınmış-

tı), neşeli kasabıyla (başparmağını terazinin kefelerinden birine bastırırken yakalanmıştı) ve pikaresk yeşil meydanıyla (çimenin her yeri köpek dışkılarıyla kaplanmıştı) küçük bir kasaba. Ama bu "kasaba" onların ilk yetiştiği, bir şeyler aşırmayı ilk öğrendikleri yerdi ve onları gözlerinden yaşlar getirecek kadar duygusallaştırıyordu. Belki de anneleri hâlâ aynı sokakta yaşıyordu ve kariyerleri o kadar iyi gitmemiş olan bazı arkadaşlarını, Majesteleri'yle işleri olmadığı dönemler dışında, belediyenin sosyal konutlarında yaşarken bulmak hâlâ mümkündü. Vic'in özel bölgesi, Catford'm demiryolu hattıyla stadyuma bakan küçük bir köşesiydi. Tabii bu, çok eski zamanlardaydı: Buckingham/ Bedford sınırlarına büyük sıçrayışını yapışından önce Lewisham'da birkaç yıl geçirmişti ve Belinda'yla tanıştığı sıralar birinci sınıf bir yer olan Blackheath'de bulunuyordu; her şey bir yana Laski & Lejeune'ün ofisleri için son derece elverişli bir yerdi burası.

"Eski günlerin çarpıcı yanı," dedi Vic feylesofça bir edayla, "o zamanlar hiç de eski günler gibi görünmemeleri."

"Görünmezler tabii ki, öyle değil mi?"

"Ama bunu o zamanlar düşünmüyorsun, değil mi? Bir gün bunlar eski günler olacak, diye düşünmüyorsun. Demek istiyorum ki, sözgelimi bugün, bugüne gelecekteki bir noktadan bakıp onun eski günler olduğunu söyleyeceksin. Beyni biraz zorluyor, öyle değil mi?"

"Sen derin kavrayışlı birisin, buna kuşku yok," dedi Duffy. Derken, gözlerini Vic'e doğru çevirdi: Tıknaz, kırmızı yüzlü, ellisine merdiven dayamış bir adamdı ve taşrada yaşamak şöyle dursun sanki oraya hiç gitmemiş bir adam gibi giyinmişti. Duffy Belinda'nın ona giysileri konusunda bir şeyler söyleyip söylemediğini merak etti. İnsan onu hâlâ, şöyle böyle başarı kazanmış bir sokak satıcısı, bundan böyle artık cumartesi öğleden sonraları tezgâhını bir başkasına teslim edip futbol maçlarına gidecek kadar para kazanmış biri sanabilirdi. "İlk eşin Bayan Crowther'ı sık sık görüyor musun?"

"Temasım var. Gerçi, Belinda'ya söyleme sakın." Duffy, söylememem anlamında, başını salladı. "Şey, insan hayatını böyle birdenbire kesip bir yana atamıyor, öyle değil mi? Biliyorsun, bir de şu

bacakları var."

"Bunu duyduğuma üzüldüm, Vic." Kadının daha önce bacakları yok muydu, diye düşündü Duffy. Bessie Crowther'ı bayağı güçlü bacaklara sahip biri olarak anımsıyordu. Duffy eski günlerde bir akşam Vic'i tutuklamak üzere oraya gittiğinde kadının bu güçlü bacaklarından biriyle Vic'in düğün kıyafetini vücudundan çıkarmaya çalıştığını anımsamıştı.

"Kan dolaşımıyla ilgili bir sorun, diyorlar. Her neyse, şu check-up'ları yaptırması gerekiyor. Evliliğimizin ilk yıllarında oturduğumuz o küçük eve döndü yine. O evden bir türlü kurtulamadım, biliyor musun, evliliğimiz sona erdiğinde de eğer isterse orada yaşayabileceğini söylemiştim ona."

"Belinda bunu da bilmiyor mu?"

"O eve hâlâ sahip olduğumu mu? Hayır, bilse çatısını uçururdu o evin. Anlıyorsun ya, biraz karmaşık bir iş. Yani demek istiyorum ki, tanıştığımızda Belinda hep, evliliğimin kayalara çarpıp parçalanmış olduğuna inanmıştı. Doğrusu parçalanmıştı ama sırf kayaların ta kendisi Belinda olduğu için. Yoksa sanıyorum Bessie ve ben şimdi hâlâ birlikte olurduk. Gözüm ona ilk iliştiği andan itibaren Belinda için deli olmuştum. Ama ben de etten kemikten yaratılmış bir insanım; Bessie'yi öylece bir kenara atamadım. Londra'ya gittiğimde ara sıra, onu eski günlerdeki gibi yemeğe çıkarıyorum. Bir bardak sherry, Norveç ıstakozu ve patates kızartması; bunlardan hoşlanıyor ve bunları yiyor."

Adamın sözünü ettiği bütün şu sosyetik yemeklerinden başka bir konuya geçmeliyim, diye düşündü Duffy. Ve her şey aynen Vic'ten beklenebileceği gibiydi: Caddenin her iki tarafında da gidip geliyordu adam, hatta evliliklerinde bile. Belki de bu ona tuhaf bir heyecan veriyordu, ikinci karısını öpüp ona hoşçakal demek ve ilk karısıyla gayrimeşru bir gece geçirmek üzere dışarı çıkmak. Ona tıpkı ateşin içinde yürüyen bir semender duygusu veriyordu bu.

Evliliklerini kotarması dışında, mali durumunu nasıl kotarıyordu bu adam? İki koca ev, atlar, bütün şu konuklar, hizmetkârlar. "Çamaşırhaneleriniz hâlâ duruyor mu?" diye birdenbire soruverdi Duffy.

"Niçin soruyorsun? Şikâyetin mi var?"

"Hayır. Şey, şimdi sen söyleyince... Hayır, unut gitsin." Şu anki iş açısından pek de önemi yoktu bunun. "Peki video dükkânları?"

"Sosyal güvenliğim var, Duffy, ne sanıyorsun?"

"Peki diğerleri, onların işleri var mı?"

"Buraya kira mı ödüyorlar, yoksa evi işgal mi ettiler, onu mu soruyorsun?" Vic alınganlaşmaya başlıyordu.

"Hayır, sırf merakımdan soruyorum. Sözgelimi, şu Sally, hayatını kazanmak için ne yapıyor o? O da bir emlakçı falan mı?"

"Bunlar gerçek polis soruları, biliyor musun. Ya da belki de sadece Londra tipi sorular. Biz burada kent dışında böyle sorular sormuyoruz. Onunla evlenmek falan mı istiyorsun?"

"Belki de," dedi Duffy. Böylece eğlenmek istediğinde bu kadar ileri gitmek zorunda kalmaz ve lastiklerini de indirmezdi.

"Babası para sıkıntısı içinde. Yirmi yaşlarında evlendirilmiş ve o evlilikten bazı şeyler öğrenmiş. Resim gibi bir şeyler yapıyor. Birtakım acayip resimler satıyor, eğer bilmek istiyorsan. Ne kadar kazandığını falan sorma bana, hiç resim almadım ondan."

"Düz çizgi çizebildiğine şaşırdım." Öncelikle resim kalemlerini bulabildiğine şaşırmıştı.

"Şey, aslında düz çizgi çizmesi gerekmiyor. Bir adı var."

"Neyin adı var?"

"İşte, şu düz çizgi çekmeden resim yapmanın. Bilirsin işte, bir köpek resmi yap ve yaptığın sonunda bir maymuna benzesin. Bilinen çevrelerde bunun sosyetik bir adı var."

"Anladım. Peki Belinda?"

"Ne olmuş ona? Onun banka hesaplarını mı görmek istiyorsun?"

"Hayır. Onun da eski günleri özleyip özlemediğini merak ediyordum sadece."

"Aa. Ne, modellik mi? Sanmam. Bugünlerde varsa yoksa atlar. Ve elbette, küçük Nikki'yle birlikte, biraz da annelik. Ha aklıma geldi, Duffy, tebrikler."

"Ne dedin?"

"Şu kaşık meselesinde büyük iş başardın. Gerçekten büyük iş.

Evindeki konuklardan birine göz kulak olması için birini tutuyorsun ve o konuk kaçırılıp neredeyse ırzına geçildikten sonra, o tuttuğun kişi senin kızından bir itiraf koparmayı becerip, onun birkaç değersiz kaşığı hizmetkârlardan birinin yatağının altına koyduğunu ortaya çıkarıyor. Bunu yapmayı nasıl başarabildin, Duffy? Üzerine hortumla su mı sıktın, karanlık bir odaya mı kapattın?"

"Ne demek istediğini anlıyorum. Ona parmak izlerinin kaşıkların üzerinde olduğunu söyledim."

"Şu eski yalan mı?"

"Hâlâ işe yarıyor."

"Bende hiç yaramadı."

Duffy yeniden, Laski&Lejeune'den tehdit dolu telefonların geldiği günleri düşündü. "Evet, işe yaramadı. Aklıma gelmişken söyleyeyim, eğer Nikki benden bir çift eldiven isteyecek olursa, eşyalarınızı güvenli bir yere saklamam gerekecek."

"Peki şimdi elimizde ne var, Duffy? Bir iki fersah ilerleme kaydettik mi?

"Şey, araba olayı elimizde sadece Jimmy'nin olmadığını kanıtlıyor, öyle değil mi?"

"Tabii olaya bir sincabın sebep olmadığını varsayarsak."

"Ki bunu varsayıyoruz. O zaman meseleye Jimmy yönünden yaklaşırsak başka bir şeyle karşılaşıyoruz. Eğer Jimmy yönünden bakmazsak, yine başka bir şeyle karşılaşabiliriz. Ya da, tabii, rastlantı eseri örtüşen iki farklı şeyle karşılaşabiliriz."

"Ben açık düşünmekten hoşlanırım," dedi Vic ironik bir tavırla. "Bütün bunları kâğıda döküp pekâlâ para da kazanabilirsin."

"Antetli mektup kâğıdına. Bunu düşünmedim değil, ama KDV'sini ödeyemezdim. Mesele, burada kim yanlış işler yapıyor? Birtakım yabancılarla mı karşı karşıyayız, yoksa evin seçkin konuklarıyla mı? Sözgelimi, Angela'yla Taffy için ne dersiniz?"

"Angela'yla Taffy mi? Onlar olduklarını sanmam. Zavallı Taff. Bütün şu iftiralar."

"Sözgelimi, Ricky'yi göle sen attın, öyle değil mi?"

Mükemmel bir zamanlamaydı bu. Vic, "Hayır," demeye hazırlanıyordu ki, köpeğin gölde olduğunu bilebilmek için ya onu göle

atan kişi ya da onu gölden çıkaran kişi olmak gerektiğini idrak ettiğinden, durdu, geri vitese taktı ve, "Ne, Ricky'yi buldular mı diyorsun?" dedi.

Duffy güldü. "Sanırım benim kadar sen de buna ikna olmadın, Vic."

"Böyle bir şeyi niye yapmak isteyeyim ki?" Vic, tamamıyla dürüst bir yurttaş edasıyla sormuştu bunu.

"Köpek, bütün bu işte esas problemlerden bir tanesi. Sanırım köpek meselesinin bir kısmını kavradım, ama bütün köpek meselesini kavramış değilim."

"Ricky nerede?"

"Bağırsakları bir laboratuvar taşının üzerine yayılmış bir halde Londra'da."

"Demek Jimmy buldu onu?"

"Evet, Jimmy buldu onu. Problem şu ki, onu kim öldürdü ve suya kim attı? Niçin birisi önce birini ve sonra da diğerini yapmak istemiş olsun? Eğer istenilen şey suya atmaksa niçin doğrudan suya atılmadı? Bu yüzden, tek makul sonuç şu: Birbiriyle bağlantısı olmayan, iki farklı kişiydi bunlar. Angela'yı aşağılamak istediğini varsaydığımız birisi ve sonra da, sen."

"Ben." Bu, bir soru ya da masumiyet karşı çıkışı değildi; daha çok bir tiyatro suflesine benziyordu.

"Ceset yok, suç yok. Suç yok, polisler yok. Gerçekten, makul. İşin öteki yüzüyse şu: Ceset yok, suçlu yok; suçlu yok, adalet yok. Ama bütün bunlar bir öncelik meselesi."

"Peki, ben iki numara oluyorsam, bir numara kim?"

"Bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum."

"Telefon, Bay Duffy." Gözleri ona ışıyarak bakan, Bayan Colin'di. Duffy onun arkasından eve girip koridor boyunca yürürken Bayan Colin'in gözleri hâlâ ışıyordu. Bayan Colin tek sözcük söylememişti, zaten söylemesi de gerekmiyordu.

Duffy terastaki sağlıksız havayı solumaya geri geldiğinde, başını sallıyordu. "Sanırım şimdilik yeterli," dedi Vic'e. "Bir snooker dersi alacağım ben. Bana ihtiyaç duyarsa müfettişe de selamlarımı iletin."

"Telefon kimdendi?"

"Ha, bir de kravat ödünç alabilir miyim senden? Tercihen üzerinde çok fazla arma falan olmasın."

Duffy, Winterton House'a olan beş millik mesafeyi ortalama bir hızda aldı. M1 karayolunun dışında da her şey en az o kadar tehlikeliydi. Taşrada çok fazla yakın akraba evliliği olduğunu biliyordu ve insanlar deli olsun ya da olmasın, deli gibi araba sürüyorlardı. Winterton House'ın araba yoluna giden yöne doğru dikkatlice döndü; hakiki pürtüklü taştan yapılma giriş sütunlarının önünden geçip durdu. Henry'nin annesi bir öğle sonrası şekerlemesi yapıyordur diye çakıllı yol üzerinde mümkün olabildiğince gürültü çıkarmamaya çaba harcadı. Kamyonetinden inerken, Vic'in ona vermiş olduğu kahverengi ringa balığı şeklindeki kravatını düzeltti. Giyim kuşamla ilgili bu ayrıntılar sadece bir nezaket meselesi değildi; aynı zamanda istekayı tutuşuna da bir fayda sağlayacaktı. Atış için tam pozisyon alırken istekayı kravatın düğümüne hafifçe sürtecektiniz: Unutmaması gereken şeylerden biri de buydu.

Kapıya, yaşı ve sosyal statüsü pek anlaşılmayan bir kadın çıktı ve kısa bir tartışmadan sonra, görünüşüne karşın, Duffy'yi kapıdan geri çevirmemeye razı oldu. Henry onu gördüğüne memnun olmuş görünüyordu, elini içten bir edayla uzattı.

"Telefon ettiğinize memnun oldum. Dersimizden sonra annem her ikimizin de kendisine katılabileceğimizi söylüyor. Çay saat dört otuzda, limonlukta."

"Sally'nin arabasına neler olduğunu duydunuz mu?"

"Şey... Duydum. Angela telefon etti. Korkunç. Annemin biraz rahatsızlığı olduğu için gelemedim... Zaten gelsem de, bir faydam dokunmazdı."

Winterton House'ın tarihi 1730'a kadar gerilere uzanıyordu; bir zamanlar burada Londra belediye başkanı tam maaşlı olarak ve uzun süreli olarak oturmuştu; tozlu şarap şişeleriyle dolu bir mahzeni vardı; içinde hiçbir zaman, kıçına bir tüy takılı olarak tuşlu çalgılar çalan bir rock müzisyeni yaşamamıştı; bilardo salonu ise, 1730'dan en azından bir yüzyıl sonra düzenlenmiş olmasına karşın orijinal haliyle kalmıştı; maun ve eski deri mobilyalarla döşenmiş

sakin bir köşeydi burası, havaya dün içilen sert bir puro dumanı sinmişti. Duffy kokuyu içine çekti ve bu koku sanki kendisine bir şeyler hatırlatmış gibi yaptı.

"Henry, söylesenize, Braunscombe Hall'de çok uyuşturucu kullanılıyor mu?

"Uyuşturucu mu?"

"Evet. Uyuşturucu kullanmak. Ne demek istediğimi anlıyorsunuz."

"Evet, ne demek istediğinizi anlıyorum. Ben sadece şey olduğundan emin değilim... nasıl diyeyim? Bunu söyleyebileceğimi sanmıyorum. Kimi düşünüyorsunuz siz?"

"Şey, onları çok iyi tanımıyorum."

"Angela'nın böyle bir şey yapacağını sanmam," dedi Henry. Kırmızımsı mor renkli kalın perdeleri açtı, masanın üstündeki örtüyü çekip aldı ve onu katlarken, isteka askılığını işaret etti. Duffy masanın üzerine bir beyaz top koydu ve sertçe vurarak onu bantlara çarptırdı. Derken aynı şeyi karşı doğrultuda yaptı. Bununla karşılaştırıldığında, Braunscombe Hall'deki masa sürülmüş bir tarlaya benziyordu.

"Hoş ve hakiki, Henry."

"1866 yapımı bir Thurston. Bakımı o zamandan beri onlar tarafından yapılmış. Günümüzde artık böyle arduvaz taşı bulunmuyor. Altta gerçek bir Gal ahşabı var."

"Çuha yeni mi?"

"Beş yıl önce takıldı. Annem eskisinin yeterince iyi göründüğünü, çünkü hâlâ yeşil renkte olduğunu düşünüyordu, ben de bu yüzden onu gizli gizli yaptırdım. Bu konuda aramızda birtakım kavgalar da olmadı değil. Aynı zamanda yeni bantlar yaptırdığımı da söylemedim ona.

Henry iyi bir oyuncuydu; aslında, bir snooker masasının üzerine eğilmişken ayaktaki normal halinden çok daha rahat görünüyordu. Aynı zamanda iyi bir hocaydı; sabırlı ama bir o kadar da kararlıydı. Bilinen şeyleri bir gözden geçirme dersiydi bu; Duffy teorik olarak, bir vuruş yapıldıktan sonra insanın elini çabuk kaldırmaması gerektiği, topa vurduktan sonra hareketlerin nasıl hesap edilece-

ği, taktiklerin, yeteneklerine nasıl uydurulacağı konularında her şeyi biliyordu; ancak bunların ona sürekli olarak anımsatılması gerekiyordu. Henry özellikle Duffy'nin duruşunu düzeltmekte kararlıydı. "Dik durmazsan istekanı doğru tutamazsın ve istekanı doğru tutamadığında da topu kontrol edemezsin." O gösterdi; Duffy kopya etmeye çalıştı. "Rahat olduğun sürece ayaklarının birbirine paralel olmaması önemli değil. Farkı yaratan şey kalçaları sıkıştırmak." Duffy bu hususu anlamakta biraz yavaş davrandı. "Bak, pozisyona gir ve ayaklarını da tam oldukları yerde tut, hayır, şöyle yapacaksın, tam şöyle." Victoria üslubunda döşenmiş bu beyefendiler salonunda Henry ellerini Duffy'nin kalçalarının üstüne koydu ve eli mahir bir kemik hastalıkları uzmanı gibi Duffy'nin kalçalarını hafifçe çekti. Duffy'nin kalçaları dönüp sıkıştı. Henry ellerini geri çekti. Ne arzu edersen onu yap, diye mırıldandı Duffy içi sıra.

Saat dördü yirmi beş geçe ders sona erdi ve annesiyle birlikte içecekleri çaydan önce Henry saçını taramaya gitti. Duffy'nin saçını taraması gerekmiyordu. O bunu yapmak yerine, Vic'in ringa balığı şeklindeki kravatını düzeltti.

"Tanıştığımıza memnun oldum, delikanlı. Ne tuhaf bir kravat o öyle," dedi Henry'nin annesi. Duffy'nin Kew Gardens'ta bir on yıl geçirirse adlarını ancak öğrenmiş olabileceği bitkilerle çevrili limonlukta, sazdan yapılma bir koltuğa oturmuştu.

"Aslında benim kravatım değil."

"Peki o zaman niye takıyorsunuz?" Seksen yaşlarında görünüyordu kadın, dik ve kemikli bir vücut yapısı, keskin mavi gözleri ve kısa kesilmiş kır saçları vardı; üzerine Duffy'nin çok pahalı olduğunu tahmin ettiği ve Duffy'nin doğumundan aşağı yukarı on yıl önce dikilmiş, soluk yeşil ipekli bir elbise giymişti ve ayaklarında pembe koşu ayakkabıları vardı. "Demek oğlumun yeni bilardo arkadaşısınız, öyle mi?"

"Bana ders veriyor. Çok yararlı."

"Bir şeye becerisi olduğunu duyduğuma memnun oldum. Çoğu konuda bana hep bilhassa faydasız biri gibi görünmüştür de." Duffy bakışlarını Henry'ye doğru çevirdi ama o hiç tepki göstermiyordu. Besbelli ki bu muameleye yıllardır alışıktı. "Ve Braunscombe Hall'de,

adı neydi yahu, şu sahtekârla birlikte kalıyorsunuz, değil mi?"

"Vic Crowther. Aslında bu, onun kravatı."

"Hiç de şaşırmadım. Bana sorarsanız, bu konuda sorulacak tek ilginç soru onu kendi parasıyla alıp almamış olduğudur."

"Anne!"

"Elbette sahtekârın teki. Onun gibi biri, bir sahtekâr olmadıkça Braunscombe Hall'e sahip olamaz, mantığa aykırı bir şey bu."

Duffy, Henry'nin annesinin burjuva kökenli biri olduğu için mi, yoksa yaşlı olduğu için mi, yahut bunların her ikisinin de bir birleşimi olduğu için mi bu kadar kaba olduğunu anlayamadı. Ya da belki de bunların hiçbirisi değildi: O kaba biriydi ve bütün söylenebilecek olan buydu.

"Demek, çok geçmeden Henry'yi dünyanın en mutlu adamı kılacak kadını sorguya çekeceksiniz, öyle mi?"

"Evet."

"Peki onun karakteri hakkında ne düşünüyorsunuz?"

Duffy onun karakteri hakkında ne düşünüyordu? "Aslında pek fazla görmüş değilim onu."

"Ne kadar da diplomatça bir cevap, özellikle de bilardo hocanızın önünde. Besbelli ki bir nevrotik o."

"Anne!"

"Benim tek anlayamadığım şey, zira onunla buluşmama müsaade edilen gün olağanüstü elbiseler giymişti, onda çocuk doğurmaya müsait kalçaların olup olmadığı. Kalçalarına hiç baktınız mı onun?"

Duffy anımsamaya çalıştı. "Sanırım kalçaları bu iş için elverişli," diyecek oldu ihtiyatlı bir tonda.

"Bu iş için mi? İş ha? Ne demek istediğinizi anlıyorum. Ama Henry o işi yapabilecek mi?"

"Anne, Allahaşkına."

"Belki de en iyisi bu soyun daha dünyaya gelmeden yok olup gitmesine izin verilmesi. A... şey," dedi pembe koşu ayakkabılarını bir kez daha çaprazlayarak, "belki Angela daha evlenemeden menopoza girer. Bir çay daha alırdınız değil mi, Bay Duffy?"

"İyi olur," dedi Duffy.

"Duyduğuma göre geçen gün başına kötü bir şey gelmiş, öyle mi?"

Bak, neler olup bitiyor, diye düşündü Duffy. Artık bu vurgulu ve imalı cümle karışımlarını takip edemez olmuştu. "Doğru, başına kötü bir şey geldi. Birisi onun ırzına geçmeye çalıştı."

"Irzına geçmeye mi çalıştı? Günümüzde erkeklere ne oldu böyle? Ben genç kızken bunu başarırlardı. Zaten, bu da evliliğin bir başka adı, öyle değil mi?"

"Bilmiyorum. Ben hiç denemedim."

"Neyi, ırza geçmeyi mi, evliliği mi?"

"Her ikisini de."

"Hmmm. Tıpkı Henry'ciğim gibi bekâr olduğunuz manasına mı geliyor bu?"

"A-ha."

"Homoseksüel falan değilsiniz, değil mi?" Sözcüğü belirgin bir hoşnutsuzluk duygusu göstermeden telaffuz etmiş, gerçi ilk hecedeki *o*'yu eski moda denebilecek bir şekilde uzatmıştı.

Duffy, bir açıklamada bulunmanın çok karmaşık olduğunu düşündü, bu yüzden de başını evet anlamında sallayıp, "Öyleyim," dedi.

"Ne kadar büyüleyici! Biliyor musunuz, öyle olduğunu söyleyen tek bir kişiyle karşılaşmış değilim. Yine çaya gelip bana neler yaptığınızı anlatmalısınız. Orada neler olup bittiğini hep merak etmişimdir. Yani, tabii, hayatta kalırsanız."

"A... hayatta kalacağım."

"Ama hepiniz de sinekler gibi düşüp ölüyorsunuz, öyle değil mi? Bu yeni hastalığın, merhum kocamın onlar için kullandığı ifadeyle, dünyayı yumuşaklardan tasfiye edeceğini söylüyorlar. Kullandığım kelimeyi saldırganca bulmuyorsunuzdur umarım."

"Sanırım biraz abartılı bir ifade."

"Gazeteler öyle yazıyor."

"Gazeteler homofobiyle dolu," dedi Duffy. E... niye olmasın? Kadın benim iğrenç bir kravat takmış yumuşağın teki olduğumu düşünüyor. Ona birkaç entel sözcük de bildiğimi niye göstermeyeyim ki?

"O kelimeyi daha önce hiç duymadım," dedi Henry'nin annesi. "Zannederim şorololardan hoşlanmadığınızı söylemenin nazik bir şekli." Henry ayağa kalkıp fincanını tepsinin üzerine koydu. "Arkadaşını yine getir, olur mu?" Sazdan yapılma koltuktan gelen veda cümlesi bu olmuştu. "Bunca seneden sonra nerede ne olup bittiğini öğrenmeye can atıyorum."

Winterton House'ın önündeki çakıllı yol Braunscombe Hall'dekinden biraz daha burjuvaca görünüyordu. Belki de üst sınıfa özgü bir çakıllı yola bile sahip olabilirdiniz. Belki de Vic'in yolundaki çakıllar bir kamyonun arkasından dökülmüştü. "Annen yaman biriymiş."

"Nasıl özür dileyeceğimi bilemiyorum..." Henry'nin yüzü neredeyse kızarmıştı.

"Unut gitsin. Bazılarıyla karşılaştırıldığında annen temiz hava solumak gibi bir şey. Ama eğer özür dilemek istiyorsan, bana bir ders daha verebilirsin. Damian'ı alt edeceğimden henüz emin değilim."

"Benim için bir zevk olur."

***

Müfettiş Vine bir gün boyunca uzak kaldığı Braunscombe Hall'e geri dönmüştü. Jimmy'yi ya mahkûm etmesi ya da önündeki on iki saat gibi bir süre içinde serbest bırakması gerekiyordu –bunun nedeni adamcağızın özellikle haklarıyla falan ilgileniyor olması değildi– ve müfettiş bu arada sorgulama işlerini de sürdürebilirdi. Sally'nin Datsun Cherry'sinin enkazı, bir sincabı caydıramayacak bir iple kordona alınmıştı. Duffy sokak kapısını açarken Damian'a rast geldi; Damian parmağını ona doğru sallayarak, "Yaramaz çocuk. Yaramaz çocuk," diye seslendi.

"Ne?"

"Aynasızlar. Aynasızlar pek memnun değiller. Bir polisin hayatı mutlu bir hayat değildir. Oradan oraya koşturmak ve suç mahallinden ayrılmak. Arabaları kendi başıma kurtardığımı söylemek zorunda kaldım onlara. Binlerce kişi korkudan donup kalmışken on-

ları dişlerimle çekip kurtardım," dedim.

"Bahse girerim sana inanmıştır."

"İşin kötü yanı da bu ya. Ona gerçeği söylediğimde bile bana inanmadı. Sırf eli yüzü düzgün biriyim diye o pis müfettiş benim bir dingilin ne olduğunu bilmediğimi düşünüyordu. Kahramanlıklarımı sana doğrulatacağımı söyledim. Peki sen nerelerdeydin? Bildiğim kadarıyla kente gitmiştin."

"Ben şey yapıyordum..." Duffy durdu. "Şey, Henry'nin annesiyle çay içiyordum."

"Ve hayatta kaldın, öyle mi? Herhalde çelik yelek falan giymiştin."

"Yok, ondan hoşlandım. Ama onunla evlenebileceğimden pek emin değilim."

Damian Duffy'ye, "Ama sen zaten kiminle evlenirsin ki?" dercesine göz ucuyla baktı. "Ha, Henry'nin babasına ne olmuş?"

"Kulak zarı patlamasından yürürken yalpalıyormuş, sanırım. Hiç fikrim yok."

Duffy kıkırdadı. Henry'nin annesini gördükten sonra, sosyetik insanların mimarlarının niçin evin bazı kısımlarını sadece beyefendilere ayırdıklarını biraz daha anlamıştı. Erkekler çekip gidiyorlardı, onların yaptığı çekip gitmekti. Ve bu dünyada yaşayan Henry'nin annesinin benzerleri erkekleri takip etmek ve neyin nereye gittiğini bulabilmek için pembe koşu ayakkabıları giyiyorlardı. "Henry'yi bayağı aşağılıyor gibiydi."

"Henry'nin artık bunu dikkate aldığını sanmıyorum. O kendine özgü bakışıyla sadece öylesine bakar –bilirsin işte, tıpkı oldukça zeki bir Aberdeen Angus gibi– ve ara sıra da hafifçe gülümser, ama büyük olasılıkla zihni fersah fersah ötededir."

"Sen bir yazar falan değilsin, değil mi, Damian?"

"Niçin soruyorsun?"

"Şey, hiç kimsenin kullanmadığı sözcükleri kullanıyorsun da."

"Elimden her şey gelir," dedi Damian, ev sahibine yakışır bir tarzda. "Birtakım... hırslarım var."

"Bunu duyduğuma memnun oldum." Duffy adeta ilk kez ironik bir tavır takınmamıştı; burada yaşayan birisinin, ne kadar belirsiz-

ce de olsa, gelecekte belli bir gün bir iş ya da bir şey yapmak istediğini söylemiş olması hoş bir değişiklikti. "Annesi Henry hakkında ne düşünüyor? Onun evlenmesi hakkında?"

"*Evlenmesi*. Şey, görüşü değişti elbette. En azından kırk yıl boyunca Henry'ye tek oğul olarak, soylarını sürdürmek gibi ona düşen bir görevi olduğunu söylemişken, Henry eve yanında evleneceğini söylediği bir kızla gelir gelmez... Ya da şöyle diyeyim, bu kızlar geldikten bir süre sonra, kadın onca yıldır söylediği şeylerin tam tersi şeyler söylemeye başlamış."

"Angela'dan hoşlanmıyor mu?"

"Bunun Angela'yla pek ilgisi yok, sanırım. O sadece Henry'yi avcunda tutmaktan hoşlanıyor. Sanıyorum ki Angela'nın terü taze bir genç kız olmaması ona hakkında konuşup duracak bir malzeme veriyor. Soyunu sürdüremedikçe birisiyle evlenmenin hiçbir işe yaramayacağını. Henry'nin taştan yapılma bir ağılda dişi bir koyunla iş bitirebileceğini söylüyor."

"Böyle mi söyledi?"

"Henry öyle anlattı. Dikkatini çekerim, bunu anlatırken adeta eğleniyormuş gibi görünüyordu."

"Angela'nın çocukları olamaz mı?"

"Olmaması için bir sebep yok. Bilindiği kadarıyla yok. Eski iner kalkar köprü artık işlemez olana değin herhalde iki çocukları olur."

"Henry'nin, annesini öldürmemiş olduğuna hayret ediyorum." dedi Duffy. "Ya da en azından evi terk etmemiş olduğuna."

"Anlaşıldığı kadarıyla onu bir kez denemişler. Henry, bir gemiye bindirilip Arjantin'e gönderilmiş, ya da kendi sözleriyle söylersek 'Goçolar Ülkesi'ne. Sanırım, tuzlanmış sığır eti ticaretiyle uğraşan bir akrabaları varmış orada. Üç hafta dayanabilmiş. İlk uçakla yurda geri dönmüş."

"Arjantin'de hayat şartları kötü olmalı."

"Akşam yemeğinden önce bir bilardo partisi yapalım mı?" diye soracak oldu Damian.

"Yapacak birkaç işim var," diye yanıt verdi Duffy. Belki bir iki gün içinde oynarız."

"Seni bekleyeceğim."

Damian tarla gibi sürülmüş snooker masasına gitti. Duffy aile salonuna girdi ve burada Belinda'yı *At ve Tazı*'yı okurken buldu; yanında, Vic, *Değiştokuş ve Açıkartırma* dergisinin bir sayısı üzerine eğilmişti. "Datsun için iyi bir parçalayıcı var mı diye bakıyordum."

"Parçalayıcı mı? Geriye parçalanacak bir şey kaldı mı?"

"Her zaman bir şey vardır. Her neyse, Sally şu sıralar biraz nakit sıkıntısı çektiğini söylüyor, bu yüzden elimden geleni yapacağımı söyledim."

"Pek de nakit sıkıntısı çekiyormuş gibi davranmıyor."

"Evet, davranmıyor."

"Adına iş denilen şu tuhaf eski moda şeyler de var" dedi Duffy.

"Biliyor musun, çok garip. Bu çocuklar bu şeyi duymuş gibi görünmüyorlar."

Belinda güldü. "Hani ikiniz de ağarmış kocaman sakallarınız varmış gibi konuşuyorsunuz."

"Hadi, Bel, sen kendin söylersin. Çalıştığın süre içinde birkaç yılda her şey nasıl da değişti, diye."

"Elbette," dedi Belinda ihtiyatlı bir şekilde, benzetmenin adil olup olmadığından emin değildi.

"Nasıl yani?" diye sordu Duffy.

"Ta yetmişlerde modellik işine başladığımda" –Belinda bunu, sanki Kraliçe Victoria o sıralar hâlâ tahttaymış gibi söylemişti– "gereken bütün eğitimi aldım. Bir hayli para ödedim. Nasıl yürüneceğini, vücudumu nasıl tutmam gerektiğini, giysilerimi en iyi şekilde nasıl göstereceğimi öğrendim." Ve giysilerinin içinden tünelden çıkan tren gibi çıkan vücudunun o özel parçalarını en iyi nasıl gösterebileceğini de, diye düşündü Duffy. "Biliyor musunuz, modellik okulu size doğru dürüst nasıl konuşulacağını bile öğretiyordu," diye bir sırıtmayla ekledi. "Her neyse, ilk işinize gidiyordunuz, ne için orada bulunduğunuzu, sizden ne beklenildiğini az çok biliyordunuz. Ve o zaman bile, bazen pis bir sürtük muamelesi görüyordunuz."

"Gerçekten mi?" Duffy sesinin olabildiğince doğal çıkmasına çalıştı.

"Tanrım! Öyle tabii. Yani demek istiyorum ki, yeni dalga modellerden biriydim ben. Bir çeşit gerçek modeldim. O sıralar piyasada bir iki model daha vardı elbette, onların değerlerini küçümsüyor falan değilim, ama esas model bendim. Daha önce, hazır krema kadar suni birtakım göz alıcı modeller revaçtaydı. Her iki şekilde de davranmak istiyorlardı; hem giysilerini çıkarıyorlar hem de çıkarmamış gibi yapıyorlardı. Derken beni küçümsemeye çalıştılar. Bana şöyle bir tepeden bakıp benim "klasik şasi"ye sahip olmadığımı söylerlerdi. İfadeleri buydu. Çünkü kendi şasileri küçüktü. Kaltaklar." Gerçi ses tonu dostçaydı, sanki sonunda bu büyük evdeki yerini almak suretiyle yarışı kazanmıştı.

"Ben hazır kremayı çok severim," dedi Vic. Belinda ona şakacıktan tokat attı.

"Peki şimdi?"

"Şimdi mi? Şimdi herkes de bu işi yapabileceğini düşünüyor, güzel Allahım. Leeds ve Bradford trenlerinden inen on beş on altı yaşında, tombul tombul kızlar, daha ayakları perona değer değmez bluzlarını çıkarıyorlar. Bunun bir çalışma gerektirdiğini düşünmüyorlar. Herkesin yapabileceğini sanıyorlar bu işi."

"Belki de ülke yozlaşıyor," dedi Duffy.

Herkesin düşüncelere daldığı uzun bir sessizlik oldu. Belinda elindeki *At ve Tazı*'yı iç çekerek bir yana koydu ve mutfağa doğru yöneldi. Vic bir sır verircesine Duffy'ye doğru döndü. "Unutmadan söyleyeyim, müfettiş beyimiz sana kızgın."

"Duydum. Ancak, buraya dönmesi lazım, öyle değil mi?"

"Evvet, sanırım Jimmy hakkında suçlama hükmü çıkarmaya gitti."

"Şey, sanırım ben yarın hiçbir şey olmamış gibi davranacağım."

"Sanırım," dedi Vic düşünceli bir tavırla, "sanırım Ricky'nin eceliyle ölmüş olması ve oradan geçen hayta bir delikanlının onu balkon penceresinden içeri atmış olması pekâlâ mümkün."

"Buralarda çok hayta delikanlınız var mı?"

"Her yerde hayta delikanlılar var, Duffy. Memleketin durumu bu." Elbette, eğer buralarda hayta delikanlılar olsaydı, senin hayta delikanlıların Hugo'larla âşıktaşlık eden Damian'larla düşüp kal-

kan Vic'lerin arasına karışır ve hepsi birlikte el ele tutuşup 'Auld Lang Syne'ı söylerlerdi.

"Sanırım dışardan biri bu, Vic."

Duffy, Vic'in düşünce tarzını anlayabiliyordu ve Vic'in sosyal geçmişine sahip birinde böyle bir düşünce tarzı normaldi. Bu işi olabildiğince örtbas etmek; onun temel içgüdüsü buydu. Ortada ırza geçmeye yakın bir durum varken, infilak eden bir araba varken, her tarafta polisler cirit atıyorken, sahneye bir de ölü bir köpek çıkarmak niyeydi? Doğal nedenler, oradan geçen hayta bir delikanlı ve çevrede onları gören hiç kimsenin olmaması, bütün bunlar durumu açıklardı. Vic, işkence sırası Duffy'ye geldiğinde bu köpek meselesini polislere açmamasını sakince ima etmişti. Belki de Vic aynı zamanda biraz orman taşlıyor ve Duffy'nin o öğleden sonra yaptığı telefon konuşmasını merak ediyordu.

Ama Vic eğer Ricky'yi göle atışı konusunda sessiz kalmışsa, bunun karşılığında Duffy de kendi hesabına, bu konuda biraz suspus kalabileceğini, Vic ona para ödüyor olsa bile, düşünüyordu. Bu yüzden de sadece, "Sanırım dışardan biri bu," diye yineledi ve Vic'in *Değiştokuş ve Açıkartırma* dergisine dönmesine izin verdi. Telefon konuşması her şeyi değiştirmişti; hem de bayağı bir değiştirmişti ve Duffy'nin dikkatli düşünmesi gerekiyordu. Vic'ten hoşlanıyordu ama ona sırlarını açmaya devam edebileceğinden emin değildi. Vic'e üzeri kanlı bir bıçak gösterecek olsanız, onu bulaşık makinesine koyup makineyi çalıştırırdı. Vic'e, parçalandıktan sonra kahverengi ambalaj kâğıtlarına sarılıp altı farklı bavula konmuş bir ceset gösterseniz, insanların kendilerini öldürmek için yeni yollar düşünüp durmasının nasıl da şoke edici olduğunu söylerdi. Duffy onun temel içgüdüsünü anlıyordu, ama bu, Vic'e biraz huzur vermek dışında her zaman tümüyle işe yaramıyordu. Bu yüzden şimdilik bazı şeyleri kendisine saklaması gerektiğini düşünüyordu; özellikle de Jim Pringle'ın ona telefonda söylediği şeyi.

Her şey köpekle başlamıştı. Köpek olayının iki kısmı vardı (doğrusu, Jim Pringle'ın laboratuvar taşında boy gösterdikten sonra şimdi daha fazla kısmı bile olması muhtemeldi). Duffy köpek olayının ikinci kısmını çözmüştü ve birinci kısmın çözülmesi bütün

olayı aydınlatabilecek bir anahtar olabilirdi. Ve köpek olayının iki kısmı olduğu gibi, bu işin de iki kısmı olduğu ortaya çıkabilirdi. Biri işin ev kısmı, ötekisiyse mesleki kısmı. Ya da birbirlerini bilmeyen iki ev kısmı. Ya da iki mesleki kısmı... Bu bilmecemsi kombinasyonlar Duffy'nin şu anda herhangi bir şeyi çözmekten ne denli uzak olduğunu kavramasına yardımcı oldu. Yardıma ihtiyacı vardı. Gerçekte, iki çeşit yardıma: ev içinde ve mesleki olarak.

Ev içi yardım şeyden... elde edilebilirdi, evet ondan. Bayan Colin kayıp çatal bıçaklar konusundaki kurtuluşunu iki sebebe bağlıyordu: duaların gücüne ve beyaz kamyonetiyle Londra'dan gelen adamın duruma müdahale etmesine. Aslına bakılırsa, beyaz kamyonetli adamı kendisine yardım etmek üzere Buckinghamshire/Bedfordshire sınırlarına getirmiş olan şey dualarının gücüydü. Şayet birisi çıkıp da Bayan Colin'e, Nikki'nin kaşıkları gizlice onun yatağının altına koymasının Duffy'nin oraya gelişinden sonrasına rastladığını belirtecek olsa, bu onun ne inancını ne de mantık anlayışını zedelerdi. Yüce Tanrı çok çok önceden küçük Nikki'nin kafasındaki kötücüllüğü biliyordu ve Duffy buna verilen geçici bir yanıttı; Duffy'nin Braunscombe Hall'e günah işlenmeden önce gelmiş olmasının hiç önemi yoktu. Bu, duanın gücüne kuşku düşürmüyordu; tek kuşku düşürdüğü şey beyaz kamyonetli adamın güvenilirliğiydi.

Bayan Colin'in odası Duffy'nin önceki ziyaretinde olduğu kadar çıplaktı. Eşyaları bir bavula doldurma ve sonra yeniden bavuldan çıkarma süreci odanın görünüşünü etkilememişti; bu işler çok fazla zaman almış olamazdı. Duffy yarıya kadar açık kapıyı çalarken Bayan Colin'in yüzünde samimi bir tebessüm belirdi, derken Duffy içeri girip yatağın üzerine oturdu. Bayan Colin'in, onu kurtardığı için Duffy'ye bilfiil teşekkür etmesi için bazı fırsatlar olmuştu, ancak o bu konuyu henüz açmış değildi. Şimdi de açmıyordu ve pırıltılı gözlerle ona bakmakla yetiniyordu. Belki de bir jestin, bir tebessümün, bir tebessümler dizisinin minnet duygusunu göstermek için, yabancı ve güvenilmez bir dilde söylenen birkaç sözcükten daha doğru bir yol olduğunu düşünüyordu; ya da belki de, Duffy'nin ona edilecek yardım için sadece bir araç olduğunu

düşünüyordu: Sarf edilen minnet sözcüklerinin hepsi de Yüce Tanrımız'la deniz aşırı ülkelerde çalışanların ahlâkının bozulmaması için dua eden Kefaretlerimizin Meryem Anası Kilisesi kutsal rahibeleri arasında bölüştürülmeliydi.

"Bayan Colin," diye sözüne başladı Duffy, "burada belanın tam ortasındayız."

"Biz mi?" Belinda'nın kenara atılmış tuvalet masalarından birinin önünde sert bir sandalyenin üzerinde dimdik oturan Bayan Colin, telaşa kapıldı. Daha fazla bela çıkmaz umarım?

"Hayır, *biz* değil. Siz ve ben değil."

"Ah." Peki kendisi ve o değilse, niçin "biz" demişti Duffy? Yüzün gerçeği dilden daha iyi yansıttığına olan inancı daha da doğrulandı Bayan Colin'in.

"Hayır, Braunscombe Hall'deki, buradaki belayı kastediyorum ben."

"Burada bela mı var?" Daha çok bela olduğunu mu söylemek istiyordu Duffy?

"Köpek konusundaki bela, Bayan Colin. Bayan Angela'nın koruda başına gelen bela. Bayan Sally'nin arabasının uğradığı bela." Bayan Colin anladım dercesine başını salladı. Bütün *bu* belaları o da biliyordu. Zaten bildiği şeyleri ona niye söylüyordu ki Duffy? Niçin odasına gelmiş, yatağının üzerine oturmuş, ona gülümsemiş ve her ikisinin de bildiği şeyleri anlatmıştı? Bayan Colin'in zihninden ilginç bir düşünce geçti ve bu kez biraz daha çekingence olmakla birlikte Duffy'nin gülümsemesine karşılık verdi. Duffy kısa boylu, koyuca saçları olan sağlam yapılı bir adamdı. Daha çok kendi ülkesinde görmeye alışık olduğu tipte biriydi; buranın tuhaf rutubetli iklimi ortaya koca göbekli, burunları akan, uzun boylu sarışın adamlar çıkarıyordu. Her halükârda, aralarında çalıştığı insan tipine ilişkin en genel izlenimi buydu Bayan Colin'in. Belki de beyaz kamyonetli bu adam...

"Mesele şu ki Bayan Colin, Bay Crowther benden kendisine yardım etmemi istedi. Olup bitenleri anlamasına yardım etmemi."

"Polis..."

"Bay Crowther polislere, yardımlarından dolayı son derece

minnettar ve elbette onlarla her türlü işbirliğini yapıyor ama benim onlara edeceğim herhangi bir yardımın, yani, şey... uzmanlık bilgim sayesinde bulunabileceğim herhangi bir yardımın da..." Duffy laf ebeliği yapıyordu ve bunun da farkındaydı.

"Bay Crowther size bunun için mi para ödüyor?" Duffy'nin beklediği bir soru değildi bu. Bayan Colin ona sert sert bakıyordu. Belinda'nın eski tuvalet masasının yan aynalarından biri Duffy'ye aynı anda Bayan Colin'in profilini de yansıtıyordu. Profilden de kendisine o kadar sert baktığını görebiliyordu.

"Şey, öyle sayılır, sanırım."

"Ve benden size yardım etmemi, bazı şeyleri söylememi istiyorsunuz?

"Hmmm. Şey, ben umuyordum ki..."

"Demek o zaman bana para ödeyeceksiniz."

"Anlayamadım?"

Bayan Colin birdenbire güldü. Tuvalet masasının soldaki alt çekmecesini çekip açtı ve oradan, sarımsı bej renkte küçük bir zarf çıkardı, sonra onu Duffy'ye uzattı. "Bu Manilla tipi bir zarf," dedi Bayan Colin eski esprilerinden birini yineleyerek, "Filipinler'e gönderilmek için." Sonra da sırtını Duffy'ye döndü.

Duffy zarfın üzerindeki kırmızı renkte basılmış adrese baktı; herhalde Bayan Colin'in kendi memleketindeki bir kilisenin adresiydi. Cüzdanını çıkardı, zarfın içine bir onluk banknot koydu, durakladı, Vic'in bir hizmetkârına rüşvet olarak para vermenin yasal masraf gösterilerek geri istenip istenemeyeceğini düşündü ve zarfın içine bir onluk daha koydu. Zarfı yalarken, yan aynaya kaçamak bir bakış attı ve Bayan Colin'in Duffy'nin yardımseverlik duygularının ölçüsünü tarttığını fark etti. Bayan Colin onun bu davranışını onaylamış gibiydi ve zarfı yeniden alt çekmeceye koyarken çekingence gülümsedi.

"Bayan Colin, siz Bay ve Bayan Crowther'la ne zamandan beri..."

"Beş yıldır. İki yıl Londra'da, üç yıl kent dışında."

"Ve onlar için çalışmaktan memnunsunuz?"

"Çok memnunum."

"Hiç sorun yok mu?"

"Hayır. Hiç sorun yok." Bayan Colin sanki bir polisle konuşur gibiydi. Belki de, Kefaretlerimizin Meryem Anası Kilisesi'ndeki kutsal rahibelere yardımda bulunmaya müfettişi de davet etmeliydi.

"Bay Crowther, sorularıma mümkün olabildiğince doğru yanıtlar vermenizi istediğini söylememi istedi benden." Bayan Colin başını evet anlamında eğdi. Bu İngiliz polisler onun kim olduğunu sanıyorlardı? Elini usulca boynundaki Kurtarıcı İsa haçının tümseğine koydu. Müfettişten farklı olarak, beyaz kamyonetli tıknaz adamın bir not defteri yoktu. Belki de bütün yanıtları anımsıyordu. "Bayan Sally'nin arabasının yanında, yanmasından önce herhangi bir zaman herhangi bir kimseyi gördünüz mü?"

"Hayır."

"Herhangi bir tartışma oldu mu?"

"Tartışma mı?"

"Evde. Hiç birbirine kızan oldu mu?"

"Bayan Blessing, kızgındı."

"Kime?"

"Hayır, yani kızgındı, demek istiyorum. O öyle. Çoğu kez kızgındır." Eh, Bay Crowther ondan gerçeği söylemesini istemişti. "Ve Bay Damian, çoğu kez edepsiz. Çok edepsiz."

"Ama hiç kimse tartışmadı."

"Hayır, tartışmadı."

"Peki siz burada, kent dışındayken, hiç... uygunsuz bir şeyler gördünüz mü? Yani, yanlış bir şeyler demek istiyorum."

"Bay Hardcastle Bay Crowther'ın şaraplarını çalıyor." Bunu sanki son derece normal ve rutin bir olaymışçasına söylemişti ki belki de öyleydi.

"Nasıl yapıyor bunu?" Duffy bu keşfi yapanın sadece kendisi olmamasından ötürü biraz hayal kırıklığına uğramıştı.

"A, herkes dışarı çıkana kadar bekliyor ve sonra da gidip mahzenden alıyor."

İncelikli bir numara, diye düşündü Duffy. Tam da usta bir düzenbazdan beklenebilecek bir şey. "Yani, bütün kasayı mı alıyor diyorsunuz?"

"Bazen. Bazen sadece birkaç şişe alıyor. Bay ve Bayan Hardcastlelar'ın darda olup olmadıklarına bağlı bir şey."

"Size bu konuda bir şey söylediler mi?"

"Evet, bir şişe isteyip istemediğimi soruyorlar? Ama ben içki içmem."

"Başka bir şey söylediler mi?"

"Evet, büyük evlerde bunun eski bir İngiliz geleneği olduğunu söylediler."

"Ve hiç kimseye bundan söz etmediniz, öyle değil mi?"

"Ben kim oluyorum ki eski İngiliz geleneklerini sorgulayayım?" dedi Bayan Colin. Ve bütün durumlara uygun düşen şu tebessümlerden biri belirdi yüzünde.

"Peki, daha yeni İngiliz gelenekleri için ne diyeceksiniz, Bayan Colin?"

"Hangilerini kastediyorsunuz?"

"Şey, bakın yatağımda kim yatıyor, gibi."

"Yatağınızda kim mi yatıyor?" Bayan Colin, sanki Branscombe Hall'deki ev işlerinde bir şey aksamış ve bu onun kabahati olabilirmiş gibi, telaşa kapıldı. Aynı zamanda da, bu oldukça hoş adamın...

"Hayır, demek istiyorum ki, sözgelimi siz odalara kahvaltı tepsileri götürüyorsunuz, ya da yatakları toplamak, yahut bir pencereyi açmak için odalara giriyorsunuz. Yani, diyorum ki, bazı şeylerin... farkına varıyorsunuz." Üzeri harf işlemeli çamaşırlar, sözgelimi; üzerinde semender ya da ankakuşu figürleri bulunan iç çamaşırları.

"Bay Damian'ın aşna-fişne dediği şeyi mi kastediyorsunuz?" Bay Damian'ın bu ifadeyi sadece onun duyacağını bildiği zamanlarda kullandığını Bayan Colin tabii ki bilmiyordu. Damian'ın diğer zamanlarda kullandığı bir düzine başka ifade vardı.

"Evet, Bay Damian'ın aşna-fişne dediği şey."

Öyle anlaşılıyordu ki, Sally, evdeki başlıca aşna-fişne sanatçısıydı ve geçen gece bilardo salonunda karşılaştığı sahneyi göz önüne aldığında, bu ifşaat Duffy için büyük bir sürpriz olmadı. Damian da aşna-fişneden hoşlanıyordu, gerçi Damian'ın çoğu kez, geç vakitlere dek uyanık kalmayı aşna-fişne yapmaktan çok aşna-fişne

hakkında konuşmak için tercih etmesi Bayan Colin'e besbelli ki çok ilginç gelmişti. Lucretia da belli bir ölçüde aşna-fişneden hoşlanıyordu, gerçi bu konuda Sally kadar hızlı değildi. Taffy bir iki vesileyle Bayan Colin'e aşna-fişne yapmayı önermişti; gerçi bu konuda son derece nazik konuşmuştu ve Bayan Colin önerisini geri çevirdiğinde de anlayışlı davranmıştı.

"Jimmy?"

Bayan Colin kıkırdadı. "Aşna-fişneyi dergilerdeki kızlarla yapmaktan hoşlanıyor o," dedi, Jimmy'nin odasına çiçekleri değiştirmek için girdiği bir günü anımsayarak. Duffy'nin, gördüğü şeyin ayrıntılarını bilmek isteyeceğini sanmıyordu.

"Bayan Angela?"

"Bayan Angela evleniyor. Hepimiz de düğüne gideceğiz."

"Yani... Bayan Angela ve Bay Henry?"

Birdenbire, Bayan Colin kıkırdadı. Duffy sorusunu yineledi ve Bayan Colin başını sessizce salladı; gerçi bunu, nişanlı çiftin cinsel alışkanlıklarını bilmediği için mi, yoksa böyle bir alışkanlığın olmadığını ifade etmek için mi yaptığını, Duffy anlayamadı.

"Demek... Bayan Angela."

Bayan Colin başını yeniden salladı ama bu kez daha şiddetli şekilde. Bu tepki Duffy'nin dikkatini çekti. Derken Bayan Colin'e, Vic'le Belinda'nın birbirlerine olan evlilik sadakatlerini sordu ve sonra başka bir konuya geçti.

"Peki şu ilaçlar konusunda ne diyeceksiniz?"

"Çok ilaç var." İngilizlerin bir özelliği de buydu. Barları eczacı dükkânlarına benziyordu, banyoları da. Sağlıkları konusunda çok kaygı duyuyordu İngilizler. Belki de Tanrı'ya yeterince inanmıyorlardı.

"Ama... yaramaz ilaçlardan bahsediyorum ben."

"Beecham'ınki gibi mi demek istiyorsunuz?"

Duffy şaşırmış görünmeyi ancak becerebildi. "Beecham'ınki de ne demek oluyor?"

"Beecham'ın ilacı. Hani saman nezlesi olduğunuzda burnunuza koyarsınız."

"Ah. Peki kim saman nezlesi oluyor ki?"

Damian saman nezlesi olmuştu; Duffy şunun farkına vardı ki, Damian, Bayan Colin'e de bulaştırdığı şakacı bir söz dağarı geliştirmişti. Saman nezlesi olan öteki kişi Sally'ydi. Aslında Sally bütün yıl boyunca saman nezlesi olmuştu, hatta yerde kar varken bile ve bunu tedavi edebilmek için Beecham'ın ilacına fena halde ihtiyacı vardı. Damian'ın saman nezlesi Sally'ninkinin yarısı kadar bile kötü değildi. Bayan Colin evde başka hasta olup olmadığından emin değildi. Belki de Lucretia, ya da Taffy hastaydı? Belki de; ama bilemiyordu. Görmemişti. Peki Angela? Hayır, gerçekten bilemiyordu.

Uzak tutulması gereken bir başka şey de eşekarılarıydı. Damian'ın onları uzak tutmak için içtiği özel bir tütünü vardı. Dediğine göre tatarcıklar, sivrisinekler, tahtakuruları, arılar, çeçe sinekleri ve uçuç böcekleri için de işe yarıyordu bu tütün. Hiç de şaşırtıcı olmayacak bir şekilde, Sally de eşekarılarını korkutup kaçırmaktan hoşlanıyordu; Lucretia ve Taffy de onları başka yönlere uçurmaktan haz alıyordu. Bayan Colin'in anlattığına göre, bir gün Jimmy'yi bu tütünden içmeye ikna etmişlerdi. Bay ve Bayan Crowther dışardayken, akşam yemeğinden sonra, taraçada olmuştu bu olay. Jimmy bir hayli öksürüp durmuş ve ötekiler gülmüşlerdi. Bayan Angela da gülmüştü. Bayan Angela da bu özel tütünden zevk alıyor gibiydi.

"Başka bir şey var mı?"

"Ne gibi?"

"Beecham'ın ilacı ya da eşekarısı tütünü gibi," Bayan Colin şüpheli bir bakışla baktı. Duffy, Damian'ın damardan uyuşturucu vermek için ne gibi bir örtmece deyiş kullandığını merak etti. "Burada diyabet gibi bir şeyi olan var mı?"

"O nedir?"

"Bir çeşit hastalık. Eğer böyle bir hastalığın varsa yapman gereken şey küçük bir şırınga alıp koluna bir şeyler enjekte etmektir. Daha başka birçok hastalık için de bunu yapmak gerekir," diye umutla ekledi Duffy.

"Belki de ecza dolabına baksanız iyi olur," dedi Bayan Colin. İngilizler gerçekten de tuhaf insanlardı. Her çeşit hastalık için kollarına bir şeyler enjekte ediyorlardı. Davao'da bunu bir tek doktor-

lar yapıyordu size. Belki de buradaki doktorlar herkesin dediği gibi iyi değildi. Sırf bu yüzden herkes bu kadar içiyor ve kendilerine enjeksiyon yapmak zorunda kalıyordu.

Duffy ecza dolabına bakmaya zahmet edeceğini sanmıyordu; gerçi en alttaki birkaç çekmeceyi açıp bakmak bir şeylere yarayabilirdi. Ya da daha doğrusu en üstteki birkaç çekmeceye, zira insanlar eşyalarını en bilinen yerlere değil, en bilinen yerlerden sonraki en bilinen yerlere gizlemeye eğilim duyuyorlardı. Bayan Colin'in göründüğü kadar naif biri olup olmadığını merak etti Duffy. Belki de her şeyi anlıyordu kadın; belki de konuklarına ihanet etmiyor gibi görünürken Bay Crowther'ın talimatlarına itaat etmenin (her hâlükârda bunları Duffy icat etmişti) bir yolunu buluyordu.

"Peki köpek?"

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Köpeği... sevmeyen biri var mıydı?"

"Köpeği herkes seviyordu. Hayır, doğru değil bu." Bayan Colin durakladı. Ona gerçeği söylemesi buyurulmuştu ve o da söyleyecekti. Duffy beklenti içindeydi. "Bir kişi dışında köpeği herkes seviyordu. Ben. Ben köpeği sevmiyordum. Küçük bir kızken Davao'da bir köpek tarafından ısırılmıştım. Ricky'ye benzeyen bir köpekti."

Bayan Colin'e, Ricky'nin ölümünün gerçekte uzun yıllar öncesine giden bir ısırılmanın yol açtığı intikamın sonucu olup olmadığını sormak Duffy'ye gereksiz görünüyordu. Duffy ona teşekkür edip ayrıldı. Ne... elde etmişti? Başka bir şeyden çok fikirlerinin doğrulanmasını. Yatak serüvenleri, uyuşturucu kullanmalar; bir başlangıç noktası olarak bunu az çok Vic'ten de öğrenmişti; Bayan Colin olayı sadece daha fazla ön plana çıkarmıştı, bu işlerde kimlerin ve nelerin yer aldığını eklemiş, Damian'ın şakacı örtmece deyişlerini aktarmıştı. Angela ve aşna-fişne işleri hakkında üzerine gitmeye değer bir şeyler öğrenmişti; gerçi Bayan Colin kendi hesabına bu noktada sessiz kalmıştı. Sonra elbette, Ron Hardcastle'ın Vinho Verde ve pembe şampanya tutkusu konusundaki görüşünün doğrulandığını görmüştü. Vic bu haberleri memnuniyetle karşılayacak mıydı? "Bak Vic, hizmetkârlarından birine bana geri vermeni

isteyeceğim yirmi papel rüşvet verdim ve o senin diğer hizmetkârlarından birinin şaraplarını aşırdığını söyledi." Vic buna nasıl tepki gösterirdi acaba? Belki de Duffy'nin tam olarak esas noktalar üzerinde durmadığını söylerdi.

Vic bütün kanıtları ortadan kaldırmaya uğraşmış olsa da, esas noktalardan biri köpekti. Duffy, rüstik görünümlü rahatsız bir banka oturmuş, taraçaya ve üzerinde hâlâ kâğıtla kaplı bir delik bulunan kapıya bakıyordu. Bir yabanarısı önünden yavaşça geçti ve Duffy böcek ağzına girer de onu soluk borusunun üzerinden sokar ve soluk borusu anında şişip nefes almasını engeller ve çabuk tarafından bir traketomi ameliyatı olmayacak olursa ölüverir diye, dudaklarını hemen kapattı; bu ameliyat elbette bir çakıyla da yapılabilecek amatörce bir işti, ancak Braunscombe Hall'de bu tür bir işten anlayan tek kişi muhtemelen Jimmy'ydi, çünkü o askerdeyken büyük olasılıkla acil hekimlik eğitimi almıştı, ama gelin görün ki Jimmy gözaltında olduğundan Duffy bu bankın üzerinde boğularak feci şekilde ölüverecekti. Uffff! Yabanarısı geçip gitti ve dudakları dışında dişlerini de sıkan Duffy, kısa bir an rahat nefes aldı. Belki de böcekleri uzuk tutan şu özel tütünden biraz alması gerekiyordu. Peki, ya ağzını kapalı tutarken yabanarısı burun deliğinden içeri girerse ne olacaktı?

Köpek, Duffy, köpek. Köpek ne anlama geliyordu? Köpek kimi hedef almıştı? Köpek Angela'nındı, bu yüzden bundan çıkarsanacak en mantıksal sonuç Ricky'nin ölümünün Angela'yı hedef almış olduğuydu. Öyle anlaşılıyordu ki, birisi Angela'yı ele geçirmeye, onu delirtmeye ya da ona buna benzer bir şey yapmaya uğraşıyordu ve köpeğini öldürmek de, kır evinin penceresinden bir taş atmakla onu koruya kaçırmak arasında bir ara aşamaydı. Bütün bu eylemlerden aynı kişi mi sorumluydu? Ve o kişi Jimmy miydi? Onu çok yakında suçlayacakmış gibi görünen polisler herhalde böyle düşünüyorlardı. Duffy kuşkuluydu. Bir kere içgüdüleri ona psikopat teorisine güvenmemesini söylüyordu; Henry tarafından ileri sürülen ve televizyon senaryocuları tarafından da çok sevilen bir teoriydi bu. Ve Duffy'nin kafasında sonunda bir ışık yakan şey, Jim Pringle'ın ona telefonda söyledikleri olmuştu. Bunun daha önce bir

köpeğe yapıldığını hiç duymamıştı. Köpeği pencereden atmak değil –böyle bir şeyi herkes yapabilirdi– ona daha önce yaptıkları şey, Ricky'yi asıl öldüren şey. Duffy'ye göre bu gerçek, Jimmy olasılığını dışta bırakıyordu; zavallı Jimmy Bayan Colin'in anlattıklarına bakılırsa esrar karıştırılmış sıradan tütüne bile o kadar yabancıydı ki taraçada geçirdikleri o gece öksürüp durmuş ve boğulur gibi olmuştu. Hayır, Jimmy Angela'ya koruda o şeyi yapmış olabilirdi; ama köpeğe o şeyi yapmış olamazdı.

Peki, öyle ya da böyle, Angela mı hedef alınmıştı? Davanın bir başka netameli yüzü de buydu. Belki de hedef bir başkasıydı. Sözgelimi Vic: Bir iş sözleşmesiyle ilgili ona yapılan bir uyarı. Ya da hatta bütün eve yapılan bir uyarı? Bütün ev, Bayan Colin dışında, bütün ev Ricky'yi sevmişti; ve bütün ev, Damian dışında, onu yürüyüşe çıkarmıştı. Anlaşıldığı kadarıyla Sally ona çok egzersiz yaptırmıştı. Hmmm. Galiba, biraz mesleki yardım almasının vaktiydi.

"Bunu daha önce hiç duymamıştım," dedi müfettiş Vine.

"Ben de duymamıştım. İğrenç bir şey."

"Çok iğrenç. Aslında hastalıklı denebilir. Londra mı?"

"Olabilir." Duffy düşüncesini belli etmemişti.

"Kesinlikle, Londra." Müfettiş Vine, bu bilginin bir şekilde doğru olmasını istemesi dışında, bu konuda en ufak bir kanıta dahi sahip değildi. Taşra polisleri büyük kentleri her türlü yozlaşmanın kaynağı olarak görmeye eğilimliydiler. Kendi çalışma alanları için gösterdikleri bir duygusallık değildi bu –kötülüğün belediyenin sosyal konutlarında olduğu kadar çançiçekleri arasında da boy atabileceğini biliyorlardı– tersine, bu bir gözlemin ifadesiydi. Suçlu ruhlar en hastalıklı yeniliklerini Londra, Glasgow ya da bunun gibi büyük kentlerde üretmiş görünüyordu. Müfettiş Vine'ın karısı ve küçük çocukları vardı; ve bir de köpekleri. İnsan iğrenç bir yeni numara duyduğunda, bunun kendi köyünü de istila edeceğini tahayyül ediyordu hep. İnsanı biraz muhafazakâr yapıyordu bu; ama sonuçta normal bir şeydi.

"İnsan şunu anlıyor ki..." diyerek söze başlamıştı müfettiş, ama o daha devam etme fırsatı bulamadan Duffy onu onaylarcasına başını sallayıp bir şeyler mırıldanarak sözünü kesti. Müfettiş, bu alan-

da serbest çalışan kişilerden, vasıfsız kişilerden ve bir suç davasına ilişkin kanıtların yasadışı olarak ortadan kaldırılmasından söz açmak üzereydi. Ama öte yandan da, onu korudaki kamp yerine götüren kişi yine bu eski polis olmuştu, eğer bu eski polis kanıtları suç mahallinden alıp incelenmek üzere Londra'ya götürmüş idiyse, o kanıtı kaybolduktan sonra bulan kişi de o olmuştu. Ya da daha doğrusu, bulunmasına vesile olan kişi. Dalma işini balıkadam kıyafetine giren Jimmy yapmıştı. Tecavüzle suçlanmakta olan Jimmy. Son derece edepsizce bir davranışın bir ırza geçme teşebbüsüne karşı avantajları konusunda birtakım görüşler alıyorlardı. Tabii sırası gelince bir adam kaçırma suçlaması da olacaktı.

Ancak Vine şu anda, Braunscombe Hall'de, içeriden yardım almadan başedemeyeceği kadar çok fazla şeyin olduğunu görüyordu. Davanın sadece ortadan kaybolan bir kadından ibaret olduğu vakitlerde, Hall sakinlerinin ve evdeki konukların yardımseverliği ona o kadar ilginç gelmemişti. Bazılarının olayla ilgisi yoktu, bazılarının ise iyiden iyiye edepsizce tavırları vardı. Ve o araba infilak ettiğinde de, çok fazla rahatsızlık duymuş görünmüyorlardı. Arabanın sahibinden neler olup bittiğini anlatmasını istediğinde, o sadece kıkırdamış ve "Ne yazık ki bu yabancı arabalar korkunç derecede güvensiz," yanıtını vermişti. Ve şimdi bir de köpek meselesi vardı.

"Sizden şey yapmanızı istemem gerekecek..."

"Tabii. Hemen gidip getiririm. Eğer bir sakıncası yoksa, muhtemelen yarın." Eski polis olmanın bir avantajı da size polislerin ne soracaklarını tahmin etme olanağını vermesiydi.

Müfettiş Vine adil bir adamdı ve bir dava konusunda kendini biraz mutsuz hissetmek insanı belki daha da adil kılıyordu: "Bakın, size gerçekten minnettarım..."

"Estağfurullah," dedi Duffy. "Ama bu, ciddi bir suçla ilgili olarak yapılan bir polis soruşturması ve siz de serbest çalışan birisiyle bilgi alışverişinde bulunacak değilsiniz; öte yandan, bulduğum herhangi bir şeyi size derhal bildirmek elbette ki benim görevim sayılır."

"Öyle bir şey gerçekten." Vine sırıttı. "Emniyetten niçin ayrıldığınızı bilmiyorum." Duffy bu gülümsemeye karşılık vermedi.

"Ama size şu kadarını söyleyeyim ki, size bu işe burnunuzu sokmayın demeyeceğim. Tabii, bu sözler tamamen aramızda."

"Elbette," dedi Duffy. "Köpeği getirdiğimde sizi, arabanın infilak etmesine neyin yol açtığını kendi kendinize mırıldanırken bulmayı arzu etmediğimi de bilmenizi isterim. Demek istiyorum ki, buradakilerin bazılarının teorisine göre sincabın teki bir elektrik kablosunu kemirmiş olabilirmiş, falan filan."

"Bu da kesinlikle aramızda," dedi Vine, "olay yerinde, elektrik çarpmasından ölmüş sincap cesedi kıtlığı olduğunu size bildirmemde sanırım yarar var. Ve ara sıra kendi kendime mırıldandığım da bilinir. Ama sadece stres altındayken.

"Bu, bana bir hayli stresli bir dava gibi geliyor," dedi Duffy.

"Olabilir. Ha aklıma gelmişken sorayım, Vic Crowther'ın niçin sabıka sicilinin olmadığını bir türlü anlayamıyorum."

Duffy sırıttı. "Biz de anlayamamıştık. Bizim çalışma bölgemizdeyken elimizden gelen her şeyi yaptık. Ama Taffy bunu fazlasıyla telafi ediyor zaten."

"Bana söyledi. Zaten daha önce de biliyordum. Bazen, sosyoloji ya da bilmem hangi dalda lisansı olan, ıslah olmuş eski bir tutukluyla konuşmaktansa gözlerimin içine baka baka yalan söyleyen daha sıradan bir yasadışıyla konuşmayı yeğleyeceğimi düşünüyorum."

"Topluma yeniden sembolik bir entegrasyon sağladığı için tutuklanma hikâyesini anlattı mı size?"

"Gülünesi bir şeye benziyor bu," dedi Vine. "Anlatmaması için ona para verebilirdim."

"Önce, parayı alıp almamak konusunda yüksek sesle düşünmesini dinlemek zorunda kalırdınız onun. Onda insanları sıkmama fobisi var."

Müfettiş, Duffy'ye başını salladı. "Temas kurarız."

"Anlaştık."

Duffy'ye makul bir anlaşma gibi geliyordu bu. Aslında, umabileceği en iyi tezgâh gibiydi. Vine onu koklayıcı bir köpek gibi kullanıyordu. Tasma fazla sıkı olmadığı ve adam ne zaman uygunsuz bir şeyler bulduğunu düşünse zincirine asılmadığı sürece bunda

yanlış bir yan yoktu. Duffy aynı zamanda Vine'a hiçbir söz vermiş falan değildi. Müfettiş, Ricky'nin cesedini istediği gibi kullandığı için onu açıkça kınamamıştı ve Duffy de bunu kendisine izin verilmesi olarak yorumlamıştı. Tabii, yeter ki işler istediği gibi gitsindi. Eğer gitmezse... o zaman, sadece hırsız alarmını onarmaya gelmiş olacaktı.

Duffy'ye göre bu davanın biraz zorlama gerektirdiği apaçıktı. Polisler şu sıralar Jimmy üzerinde konsantre olmuş durumdaydılar –ve bunda da tamamen haklıydılar çünkü şu ana değin işin en önemli kısmı buydu– ayrıca, arabaya ilişkin raporu ve Ricky'nin teslim edilmesini bekliyorlardı. Bu, Duffy'ye, acele etmesi gereken bir iki günlük bir süre veriyordu. Baskı kurması gereken en belirgin kişi Angela'ydi. Her şey ondan başlamıştı.

Hiç kuşku yok ki onunla ilgilenmesi gerekiyordu, ama her nasılsa işin bu kısmı yön değiştirmişti. Belki de gidip onunla bir süre ilgilenmesi iyi olurdu. Sonuçta, para kazanıyordu. Gerçekte Angela'dan pek hoşlanmıyordu, onunla ilgilenmesi gerektiği kadar ilgilenmeyişinin sebeplerinden biri de muhtemelen buydu. Bir başka neden Braunscombe Hall'ün büyüklüğüydü: Belki de işin başında ona bir çağrı cihazı bağlamalıydı. Ancak bunun bir başka nedeni de Angela'nın Duffy'den kesinlikle hoşlanmıyor oluşuydu. Ona karşı soğuk davranması falan değildi sorun; buna bir hal çaresi bulabilir ya da bir tepki gösterebilirdi; ama sanki Duffy orada hiç yokmuş gibi davranıyordu. Duffy adeta o eve yanlışlıkla girmiş ve her nasılsa yemeklerde de boy gösteren, getir-götür işleriyle görevli biri gibiydi ve bu durum, Vic'in insanı şaşırtacak derecede cömert açık kapı politikasının bir sonucuydu. Duffy, onu Jimmy'nin kamp yerinde bulduğu için kendisine hiçbir zaman teşekkür etmemiş olduğunu anımsadı.

Duffy, onu araya araya Hall çevresinde dolanırken kendi kendine "Zavallı çocuk" deyip durdu; ama dediğine gerçekte inanıyor falan değildi. Koruda olup bitenler açısından zavallı çocuktu elbette. Angela'nın hiçbir şey yapmadan sürdüğü yaşam açısından zavallı çocuktu. Duffy zenginlerin ıstırapları karşısında yumuşamıyordu. Onları yeterince duymuştu, onların hepsini de televizyondaki Ame-

rikan pembe dizilerinde yeterince görmüştü; ama bu kişiler onu aldatamamıştı. Paralı insanların sızlanmaya hakları yoktu, Duffy böyle düşünüyordu. Hiç parası olmayan çok insan tanımıştı, bunların çoğu sık sık, biraz para sahibi olmanın her şeyin çözümü olacağını hayal ediyordu; bu yüzden onların hayallerini kırmamak zenginlere düşüyordu. Onlarda herkesin istediği şey vardı: Seslerini kesmeli ve paranın zevkini çıkarmalıydılar, Duffy'nin düşüncesi işte buydu. Vic Crowther bu düşünceye herhalde alaycı bir düşünce derdi, ama Duffy aldırmıyordu.

"Acaba size bir şey gösterebilir miyim?" Duffy Angela'yı aile salonunda, manzaralı pencereden koruya doğru bakarken bulmuştu. Yerde kapakları aşağı doğru çevrilmiş bir iki dergi yatıyordu; kültablasında alelacele söndürülmüş bir sigara izmariti vardı. Angela arkasını döndü. Angela ona bakıyorken, o uyuşuk profilinden çıkıp da koca kahverengi gözlerini ve parlak kızıl saçlarını ona doğru çevirdiğinde, onun teorik olarak çekici bir kadın olduğunu söyleyebilirdi Duffy; ama onu arzuluyor değildi. Hiç kuşkusuz bu da alaycı bir düşünceydi; Duffy sosyal açıdan olduğu kadar fiziksel açıdan da alaycılıktan mustaripti. Ancak Duffy, cinsel açıdan daha üstün biri tarafından baştan çıkarılmaya niyetlenecek olsa, onun yeğleyeceği kişi Lucretia olurdu.

"Ne?"

"Acaba size bir şey gösterebilir miyim? Uzak değil."

"Bunun ne olduğunu söyleyemez misiniz bana?"

"Göstermeyi yeğlerim."

Angela, gönülsüzce, mutfağın içinden geçip çimenliğe çıkarak ve sonra da gölün kıyısındaki uzun otların arasında yürüyerek, ona eşlik etti.

"Ricky'yi bulduk."

"Aa, evet," Angela Duffy'nin omzuna doğru bakıp da sigarasından bir nefes daha çekerken, yüz ifadesi değişmemişti. Vic ne demişti? *Görünüşünün altında tatlı bir çocuk yatar onun.* Peki üst tarafta niye bu kadar çok şey vardı ki?

"Onu nerede bulduğumuzu bilmek istemiyor musunuz? En azından 'biz' derken kimi kastettiğimi bilmek istemiyor musunuz?"

"Bana söyleyeceksiniz bunu, öyle değil mi?"

"Onu bulduğumuza memnun olabileceğinizi düşünmüştüm, böylelikle hayvanı şimdi doğru dürüst bir şekilde gömebilirsiniz diye."

"Onu bunun için mi buldunuz, memnun olacağımı düşündüğünüz için mi? Sizden böyle bir şey istediğimi anımsamıyorum. Memnun olup olmayacağımı bana sordunuz mu?" Ses tonu duygularını yansıtmaktan uzaktı ve durumdan etkilenmemiş gibiydi; sanki yalancıktan kızgınmış gibi görünmeyi bile başaramıyordu.

"Onu Jimmy buldu."

"Jimmy yararsız işlerde her zaman beceriklidir."

"Jimmy onu gölde buldu."

"Onu şimdi mi gömmeyi istiyorsunuz? Beni buraya bunun için mi getirdiniz? Mezarına çiçek koymak için mi?"

"Ricky bulunduğunda boynunda bir ip vardı. İp tuğla gibi bir şeye bağlanmıştı. Jimmy bu ipi kesmek zorunda kaldı."

"İnsanlar öldükten sonra onlara ne olduğunun önemli olduğunu düşünmüyorum. Bir tek onlar hayattayken onlara ne olduğunun önemli olduğunu düşünüyorum. Onu ne diye gölde bırakmadığınızı bilmiyorum."

Doğru, kızım, diye düşündü Duffy ve onu dirseğinden yakaladı. Angela kolunu çekip kurtarmaya çalıştı ancak hareketleri de konuşması kadar cansızdı; neler olup bittiğini anlayamadan Duffy onu banka doğru birkaç metre yürütmüştü. Onu banka itekleyerek oturttu. Kendisi ayakta kaldı ve eğilerek yüzüne baktı.

"Doğru," dedi. "Köpeğinin başına öldükten sonra neler geldiğinin önemli olmadığını düşünüyorsun. Ben sana anlatayım. Onu gölden Jimmy çıkardı, onu Londra'ya ben götürdüm ve tanıdığım biri de köpeği kesip biçti. Onu kesip biçti çünkü ondan hayvanın nasıl öldüğünü bulmasını istemiştim. Köpeğin öldükten sonra değil de ölmeden önce başına neler geldiğini öğrenmekle ilgileniyor musun?" Duffy'nin ses tonu kasti olarak hakaret doluydu ancak Angela gözünü ondan kaçırdı ve konuşmasına devam etmesine izin verdi. "Köpeğin aşırı dozda eroinden öldü. Çok fazla aşırı doz. Bir ineği bile öldürmeye yetecek kadar."

Angela sigarasından bir nefes daha alırken Duffy onun yüzünü inceledi. Ne anlatılan olaya ne de haberi getiren kişiye hiçbir kızgınlık göstermemişti. Duffy bir ayağını banka dayayıp öne doğru eğildi. Hem saldırgandı hem de sözlerinde acı alay vardı. "Ricky'nin doz hesabını yanlış yapan bir uyuşturucu müptelası olabileceği ihtimalini şimdi bir kenara bırakabiliriz. Enjektörü çekerken patisinin kaymış olabileceğini sanmıyorum. Başka bir şey bulamadığı için birdenbire saf eroin kullanmaya başladığını da sanmıyorum. Böyle bir şey olduğunu sanmıyorum. Birisi köpeğinizi aldı," şimdi ona doğru daha fazla eğilmişti, "ve ona bir ineği öldürecek kadar eroin zerk etti."

"Ricky'yi zaten başımdan atmam gerekecekti," dedi sonunda Angela. Henry'nin annesinin ona karşı toleransı sınırlıydı. Belki de Tanrı'nın iradesiydi bu.

"Yüce Tanrım!" dedi Duffy ve bankta onun yanına güm diye oturdu. "Yüce Tanrım! Bu işten Henry'nin annesini mi sorumlu tutmak gerektiğini söylüyorsunuz? O pembe koşu ayakkabılarıyla sinsi sinsi geldi ve Ricky'nin işini bitirdi, öyle mi? Onu balkon kapısından içeri atmasına yardım etmek için de yanında bir başka ihtiyarcık vardı."

"Hiçbir zaman olmayacak bu?" dedi Angela. Sesi şimdi uyuşuk çıkmıyordu, tersine iç burkan bir hüzün vardı sesinde. "Hiçbir zaman olmayacak bu." Yarısına kadar içilmiş sigarasını otların arasına attı ve hemen bir başkasını yaktı.

"Ne hiçbir zaman olmayacak?" diye sordu Duffy, elinden geldiği kadar nazikçe.

"Hiçbir zaman evlenemeyeceğim," dedi. "Sonum kötüye varacak, biliyorum bunu."

"Elbette evleneceksiniz. Eğer arzu ederseniz, sizi kilisenin uzun koridorunda kendi gözlerimle göreceğim."

"Hah-ha." Angela güldü; Duffy onu dışarı çıkardığından beri ilk canlılık belirtisiydi bu. "Niye hep böyle diyorlar, kilisenin *koridoru*. Koridorda yürünmüyor ki. Kilisenin ortasındaki yolda yürünüyor. Koridor yan taraf. Anlıyor musunuz." Duffy'ye doğru dönmüş ve şimdi, "koridorda değil ortadaki yolda yürünüyor," diye bağır-

maya başlamıştı.

Bu bağırma nöbetinde durumu oldukça erken kavramış olan Duffy, "Ben evli değilim," dedi.

"Olmayacak bu," diye yineledi Angela. "Sonum kötüye varacak."

"Hayır varmayacak," dedi Duffy sakince. Birdenbire onun için üzülmüştü. Ondan hoşlanmıyordu ama onun için üzülmüştü. Sesindeki dehşet duygusunu tanıyordu.

"Zaten uzun zamandır kullanıcı değilim."

"Ama bir zamanlar kullanıyordunuz, öyle değil mi?"

"Kim kullanmıyordu ki?" dedi Angela, sesi yeniden eski duygu körelmesini kazanarak. "Beni birkaç kez başlarından attılar. Çekip gittim, gerçekten gittim. Beş yıl kadar kullanmadım. Bazen hayatta yaptığım tek şey olduğunu düşünüyorum bunun, bırakmanın, yani. Ama bazen de, bu işi pekâlâ sürdürüyor olabileceğimi düşünüyorum, çünkü sonum kötüye varacak zaten."

"Ama başka... uyuşturucular da alıyorsunuz."

"Pek sayılmaz. Esas olarak hap alıyorum. Ayakta kalmanızı sağlıyor.

"Peki eşekarılarını uzak tutan şu tütün?"

"Bayan Colin'le konuşmuşsunuz," dedi birdenbire. Lanet olsun, diye düşündü Duffy, lanet olsun! Ancak Angela'nın sesinde tekrar o duygusuz ton beliriverdi. "Şey, kim içmiyor ki? Zaten, sadece bir nefes. Ama yıllardır kullanmış değilim. Gerçekten kullanmış değilim."

"Size inanıyorum," dedi Duffy. "Ve bir kilisenin ortasından geçen yolda, ya da adına artık ne diyorsanız orada evlendiğinizi kendi gözlerimle de göreceğim." Hatta Henry'nin annesi ayağında o pembe koşu ayakkabıları ve elçantasında bir şırınga eroinle birlikte bir sütunun arkasına gizlenmiş olsa bile.

"Ricky hayattayken ona özen göstermiyor değildim. Mesele sadece, o öldükten sonra ona ilgi duymanın anlamsız görünmesi. Ben öldükten sonra da insanların benimle ilgilenmelerini istemem. Buna değmez."

Tanrım, diye düşündü Duffy, Angela gerçekten de sınırda olabilirdi. Ve ilgiye ihtiyacı olmasının sebebi sırf, ona yapılmış olabile-

cek şu şey değildi. Her ikisi de göle doğru bir iki dakika boyunca bakarken bir sessizlik oldu. Sonunda Duffy, "Size şantaj yapanın kim olduğunu biliyor musunuz?" dedi.

"Bir yabancı," diye yanıt verdi Angela usançla. Nasıl olsa evlenmeyeceğine göre artık bir önemi yoktu.

"Tanıdığınız biri mi?"

"Hayır."

"Ne kadar?"

"İki hafta önce iki bin papel. Geçen hafta iki bin papel daha."

Tanrım, diye düşündü Duffy. Angela'nın üzerinde gerçekten büyük bir baskı kurmuş olmalıydı.

"Nerede ödüyorsunuz?"

"A... uzak değil. Çok düşünceli, aslında. Araba yolunun sonu, sola dönün, sadece yarım mil kadar falan."

"Her seferinde aynı yer mi?"

"Evet."

Amatörler, diye düşündü Duffy, amatörler. Açgözlü amatörler. "Ne için ödüyorsunuz bu parayı?"

"Her zamanki şey."

"Her zamanki şey nedir?"

"Seks," dedi Angela. "Her zamanki şeyden herkes bunu anlar, öyle değil mi?"

"Bilmiyorum: Hiç kimsenin bu işe bu kadar önem verdiğini düşünmezdim. Demek istiyorum ki, bunu gizlemek için artık kimsenin para ödediğini sanmıyordum."

"Sen taşrada yaşamıyorsun," dedi Angela, dönüp gözünün içine bakarak. "Kendini evliliğe saklayan bir adamla sen evlenmiyorsun. Tüm bir yılı seks yapmadan geçiren ve bu durumu katlanılmaz bulan sen değilsin. Senden nasıl davranman gerektiğini bilmen beklenmiyor çünkü o koca evdeki ihtiyara bir torun verecek olan sen değilsin. Böyle bir şeyi kabullenmekte zorlanan sen değilsin ve düğününden tam dört ay önce saçma sapan bir şey de yapmadın çünkü sen."

Her şey çarçabuk anlatılıvermişti. Henry'nin ondan uzak durması gereken bir dönemdeydiler. Londra'dan bir haftalığına gelmiş

şu hoş çocuk çıkmıştı karşısına, biraz sarhoştu Angela, niye olmasındı, kim bilecekti ki? Evet, Angela'nın kır evinde ve bir kere de burada Hall'de birlikte olmuşlardı. Burada daha güvenliydi durum ve Angela'nın da başına bir şey gelmiş falan değildi, bu işi gerçekten becerdiğini düşünüyordu. Derken oğlan Londra'ya geri dönmüştü, durumu anlamıştı, bu konuda tek laf etmemişti, ve üç ay sonra, hiç beklenmedik bir anda, bir yabancıdan bir telefon gelmişti. Onun bu güzel evliliği berbat etmek istemeyeceğinden nasıl da emindi oğlan. Kendi memleketine dönmek için nasıl da biraz paraya ihtiyacı vardı.

"Hiç kanıtı var mıydı oğlanın?"

"Ne, polaroid fotoğraflar gibi mi? Buna ihtiyacı yoktu, öyle değil mi?"

"Başka birine söylediniz mi bu olayı?"

"Oğlandan söz etmedim. Vic'e para ödeme olayını biraz açtım."

"Bu yabancının sesinin oğlanınkine benzediğini düşünüyor musunuz?"

"Hayır. Zaten, o tip biri değil."

"Niçin para ödediniz?"

"Çünkü ödeyebilecek gücüm vardı. Çünkü evliliğe sadece birkaç hafta kalmıştı. Bu daha kolay bir çözüm gibi gözüküyordu."

Her zaman öyle gözükürdü. Şantajcının kurbana gösterdiği sahte tatlılıktı bu. Duffy'nin bir zamanlar bir dişçisi vardı, bu dişçi bir diş boşluğunu kazırken, "Bir kez daha yapıyorum, bu sonuncusu olacak," derdi. Şantajcının vaadi de buydu. Bir kez daha alıyorum, bu sonuncusu olacak. Ama diş kazıma eylemi durmadan yineleniyordu ve hiçbir zaman son olmuyordu.

"Hava soğuyor," dedi Angela. Kalkıp yeniden eve doğru yürümeye koyuldular. Çimenliğin yarısında, Angela öylesine bir şeyden bahseder gibi şunları söyledi: "Yarın için bir başka ödeme istedi benden. Ama bu kez ödemeyeceğimi düşündüm. Evlenmeyeceksem niye ödeyecektim ki. Sonum kötüye varacaksa niye ödeyecektim ki."

"Ona fikrinizi değiştirdiğinizi söylediniz mi?"

"Telefon numarası yok bende."

"Olmamasına üzüldüm," dedi Duffy. Gerçi tabii, bu bir bakıma iyiydi.

***

Akşam yemeğinde herkes biraz sessizdi. Sally bile o kadar kıkırdamıyordu; belki de Datsun Cherry'sinin yanmış parçaları için yeterince iyi bir fiyat alamamıştı. Angela sessizdi; belki de Ricky'nin akibeti sonunda ona dokunmaya başlamıştı. Jimmy'nin yokluğu da orada bulunanlar üzerinde bir etki göstermişti. Jimmy'nin iyi bir sohbet arkadaşı olmasından değildi bu; Jimmy bayağı uyuşuk bir insandı ve esprileri de onlara yavan geliyordu. Ama o herkesin kendini hoşsohbet hissetmesini sağlıyor, onların kendilerini çok zeki, nükteli, sofistike ve başarılı hissetmesine olanak tanıyordu. Bu kalabalık çok fazla bir şey yapmıyordu, diye düşündü Duffy, onlar gerçekte, bilerek tek bir bungalov bile satmamış olan bu umutsuz emlakçının varlığına ihtiyaç duyuyorlardı.

"Hadi neşelenin, gülün kızlar, oğlanlar!" Bu genel suspusluğa ilk tepki gösteren kişi tabii ki Damian olmuştu. "Eski modellik albümlerini çıkarmaya ne dersin, Belinda?"

Ama Belinda bunun zekice bir fikir olduğunu düşünmüyordu. Damian sanki, "Bize memelerini niçin göstermiyorsun, Belinda?" demiş gibi tepki'gösterdi; ki Damian aslında bir bakıma bunu demişti. Damian şansını yeniden denedi.

"Taffy'ciğim, televizyonda gerçekten bol şiddet içeren bir gangster filmi var."

"O filmleri sevmiyorum," dedi Taffy. "Yeterince... gerçekçi değil."

"Senin için yeterince kanlı değil mi, Taffy?"

"Hayır, sebebi o değil. Genelde, benim için çok fazla kanlı. Sadece, hiçbir şey öyle olup bitmiyor. Yeterince kötü giden bir şey yok. Ya da bir taraf için kötü gidebiliyor ama öteki taraf için durum öyle olmuyor. Gerçek dünyada ise herkes için kötü gidiyor. Sadece öteki taraftan daha az yanlış yapmak söz konusu." Duffy şimdiden esnemeye başlamıştı. Filmlerin yansıtmadığı öteki şey ise fobileri

olan yasadışı adamlar. Bizim en incelikli canilerimizden bazıları bu konuya çok hassastır; yangın fobileri, köpek fobileri, bir yere kapatılma fobileri ya da daha başka fobileri vardır.

"Esneyen birini mi gördüm acaba?" A-ha. Damian hiçbir şeyi de kaçırmıyordu. "Yeşil çuhada bir tak-tak partisine ne dersin, Duffy?"

"Dürüstçe konuşmam gerekirse, senin için henüz hazır olduğumu sanmıyorum. Bana birkaç gün daha ver."

"Şey, seni çok fazla pratik yaparken yakaladığımı söyleyemem. Gecenin ortasında üzerine o kısacık robdöşambrını giyip gizli gizli pratik yapmıyorsun ya?"

"Hayır yapmıyorum," dedi Duffy. Sally'nin kıkırdayacağını beklemişti biraz, ama Sally suskun kaldı.

"Eğer hepiniz de biraz canlanmazsanız," dedi Damian, "Size 'Köpekler' şarkısını söyleyeceğim."

"Aa, 'Köpekler' olmaz!" Her şeye uyum sağlayan Sally bile bir protesto çığlığı yükseltmişti.

"Evet, 'Köpekler', 'Köpekler'." Damian, ağdalı bir bariton sesle ve televizyona çıkan opera şarkıcılarının gösterişli aşırı vurgusuyla, şarkısına başladı:

"Bir toplantı yaptı köpekler,
Geldiler yakından uzaktan;
Uçakla geldi bazıları,
Bazıları geldi arabadan. "

Damian durakladı. Duffy bu ezgiyi şöyle böyle anımsıyordu. Şu methiyelerden biriydi bu. Böyle çok fazla methiye bilmiyordu ve bunu hiç söyleyip söylemediğini de hatırlayamıyordu. Ezgi ona biraz burjuvaca gelmişti. Belki de başka biri söylerken duymuştu şarkıyı. İkinci kıtayı bekliyordu ki, birden Lucretia, "Damian, sen gerçek bir budalasın, biliyor musun," dedi ve Angela'ya doğru başını salladı.

"Tanrım! İnsanların bellekleri ne kadar da güçlü," dedi Damian usançla.

"Ben aldırış etmiyorum, aslında," dedi Angela ama pek öyle görünmüyordu. "Artık bunları aştım. Önemli değil."

Lucretia, Angela'nın söylediğinde ciddi olmadığını Damian'a anlatmak istercesine ona doğru baktı. Sally, şarkıyı birçok kez duymuş olmasına karşın "Hadi, kızlar, bundan sonra ne geliyor?" dedi.

"Söylemeyeceğim," diye yanıt verdi Damian. "Bu akşam çok *sıkıcısınız*. Damian bilardo salonunda somurtmaya gidiyor." Dudaklarını teatral bir edayla buruşturdu ve odadan ayrıldı. Akşam sona ermişti. Duffy Lucretia'nın bakışlarını yakalamaya çalıştı ama o bunu fark edemedi. Duffy kendini birdenbire mutfakta Vic'le buluvermişti. Vic akşam yemeğinde biraz sakindi, bunun nedeni belki de arama tarama yapmak için kendilerini eve davet ettiren bu polislerin daha ne kadar süre etrafta dolaşacaklarının derdine düşmüş olmasıydı.

"Bir iki şey soracaktım, Vic."

"Elbette."

"Köpek meselesi. Sizinle bir ilgisi var mı?"

"Nasıl yani?"

"Şey, son zamanlarda... bir sıkıntıyla falan karşılaştınız mı? Sizi hedef almış olabilirler miydi, diyorum?"

"Beni mi?"

"Bir uyarı gibi bir şey."

Vic dürüst yurttaş kahkahasıyla güldü. "Kolay kolay bırakmıyorsun, Duffy, öyle değil mi? Demek istiyorum ki, aradan sadece bir yirmi yıl daha geçsin, seni temiz olduğuma ancak o zaman inandırabilirim."

"Sen ve Taffy parlamentoya adaylığınızı koymalısınız," dedi Duffy.

"Peki öteki şey?"

"Angela sana, kendisine şantaj yapıldığından söz ettiğinde başka bir şey söylemedi mi?"

"Söylemedi, dedim ya."

"Ama... bu mesele nasıl ortaya çıktı?"

"Şey, Angela'ya konuşurken meseleler aslında ortaya çıkmıyor, öyle değil mi? Yani demek istiyorum ki, sen de fark etmişsindir,

Angela normal konuşma kurallarına tamı tamına uymuyor." Duffy evet anlamında başını salladı. "Biz bambaşka bir şeyden söz ediyorduk ve Angela hiç beklenmedik bir anda, kendisine şantaj yapıldığını söyledi. Ne kimin yaptığından, ne niçin yaptığından ne de başka bir şeyden söz etti. Hemen sustu. Bana bunu hiç kimseye söylemememi tembih etti."

"Bir tahminde bulunabilir misin?"

Vic başını salladı. "Ona sormayı denedin mi?"

"Hmmm. Bana hiçbir şey söylemez."

O gece yatakta, Basil Berk'ün *Tatler*'daki restoran sütununu yeniden okuduğunu fark etti Duffy. Şayet paraya kıyıp da Poison d'Or'da bir yemek yemeye niyeti varsa aldığı günlük ücreti yükseltmesi gerekecekti. Uyuklarken, zihninin, iki şey üzerinde dönüp durduğunu ayrımsadı: Yarınki para teslimatının yeriyle Lucretia'nın yatak odasının yeri.

Bu yerlerden birinin saptanması ötekinden daha kolay oldu. Duffy amatörlerle karşı karşıya olduğundan bayağı emindi: Teslimatın zamanı, yeri ve paranın tutarı art arda üç hafta boyunca değişmemişti. Teslimatın o öğleden sonra saat üçte yapılacağı bildirilmişti; bu yüzden Duffy Angela'yla, tabii ki tamamen rastlantı eseri olarak, sabah yürüyüşü sırasında araba yolunun üst tarafında rastlaşmalarının güvenli bir iş olacağını hesap etti.

Hall'ün bahçe kapısından çıktıktan yarım mil sonra T şeklinde bir kavşak çıkıyordu karşınıza. Şey, belki o kadar amatör de sayılmazlardı: O noktadan gerektiğinde üç farklı yöne kaçabilirlerdi. Yolun karşı kıyısında, ilçe belediyesine ait, içinde iri taneli kumtaşlarının bulunduğu büyük yeşil bir kutu duruyordu. Yılın on bir ayı boyunca insan gözünün fark edemediği türden bir nesneydi bu; ancak on ikinci ay, kar yağıp da taşıt sürücüleri panikledikleri nde, onu birdenbire görüveriyordunuz. Hatta meraktan yanına gidip, ağır kapağını kaldırabilir ve içinin niye boş olduğunu merak edebilirdiniz.

"Orada," dedi Angela, başını son derece teatral bir edayla sallayarak.

"Yürümeye devam et."

Teslimat için fena bir yer sayılmazdı. Ağaçların arasına gizlenip

postacıya saldırmak için de fena bir yer sayılmazdı. Sabah Hall'e dönerlerken yolda, teslimattan sonra Angela'nın da Duffy'nin yanında kalıp paranın alınışını seyredip seyretmemesi konusunda tartışmışlardı. Bu, Duffy'ye korkunç bir fikir gibi geliyordu; ama daha dün, kendisine şantaj yapılması konusunda duyarsız davranmış olan Angela, şimdi, bu paranın kendi parası olduğunu söyleyip onun nereye gittiğini görmekte ısrar edince Duffy boyun eğdi.

Saat bir buçukta Duffy o büyük kutudan yirmi metre kadar uzakta bir eğreltiotu kümesinin arasına çömelmişti. Özür dileyerek öğle yemeğine katılamayacağını bildirmiş, sandviç yemek için arabasıyla bir pub'a gitmiş, kamyonet için bir gizleme yeri bulmuş ve sonra da, korudan geçerek şu anki rahatsız gözcülük yerine gelmişti. Öldürülecek daha bir saat vakti olduğundan, kendisine eğreltiotundan, tıpkı Jimmy'nin onu Bay Hardcastle'ın barakasını karıştırırken yakaladığında giydiği türden bir kamuflaj şapkası örmeye girişti; ama yanında seloteyp gibi bir şey olmadığından, otları birbirine tutturamadı. Hiç kuşku yok ki bu da bir sanattı.

Saat iki otuzda araba yolu doğrultusundan gelen ayak sesleri işitti, sonra da, bir kır yürüyüşü için çok uygunsuz elbiseler giymiş olan Angela görüş alanına girdi. Angela dosdoğru kutuya doğru gitti, içine kahverengi bir zarf attı, çevresine bakınmadı (ona böyle yapmasını söylemişti Duffy) ve sağ taraftan yolun üst tarafına doğru çıkmaya başladı. Beş dakika sonra, ayağının altında çatırdayıp duran bir hayli kuru ota basıp "Ah, lanet olsun!" diye bağırıp durduktan sonra, Duffy'nin yanına gelebildi.

"Bu kırlardan gerçekten hoşlanmıyorum," dedi, yere oturmadan önce zemini eliyle hafifçe yoklayarak. "İnsanın her yanına bir şey batıyor."

Duffy homurdandı ve gözünü yoldan ayırmadı. Beş dakika sonra Angela, "Çok heyecanlı, öyle değil mi?" dedi. Bu arada ona bakıp, yüzünde şöyle hafif bir gülümseme belirdi.

"Susss." Jimmy'ye 'Hiçbir şey söyleme sakın!' demişti ama, şimdi adamları gözlerken Angela'ya bu kadar lakırdı edemeyeceğini düşünüyordu. Angela sessiz kaldı.

Saat üçe altı dakika kala, ki bu vakte kadar önlerinden iki araba

ve bir motorlu karavan geçmişti, görüntüye bir bisiklet girdi. Yukarı kalkık bir gidonu ve önünde bir sepeti bulunan, eski moda bir bisikletti bu. Sürücüsü de son derece eski moda görünüyordu, dizleri ve dirsekleri dışarıya çıkık halde pedal çeviriyordu. Kafasında bir avcı şapkası vardı. Eğer bu tipin şantajcılarla bir ilgisi varsa, diye düşündü Duffy, eğer bu kişi aracı ya da sadece bir gözcüyse bile, bunlar kesinlikle amatör sayılırlardı. Belki de yeni bisikletler satın almak için para istiyorlardı. Adam daha da yaklaştı, kutunun bulunduğu yerden aşağı yukarı on beş metre kadar bir uzaklıkta bulunuyordu ki birden Angela ayağa kalkıp, elini sallamaya ve "Henry, Henry!" diye bağırmaya başladı. Sonra, yolun kenarına doğru inen banketten aşağı koştu ve önüne çıkan otları de ezerek, gitgide artan histerik bir sesle "Henry!" diye bağırmaya devam etti. Şimdi kutunun beş metre kadar uzağında olan bisiklet sürücüsü, gözlerini yukarı kaldırdı, onu gördü, bisikletini dosdoğru ileriye sürüp yolun kenarına yanaştı. Angela onu kucaklamaya başlamıştı, ki gidonun varlığı göz önünde tutulursa kolay bir şey değildi bu.

Duffy bir küfür savurdu, ayağa kalktı, yapmaya çalışıp beceremediği eğreltiotu şapkaya bir tekme savurdu ve sonra da, yola inen bayırı yavaş yavaş adımlamaya koyuldu.

"Nişanlımla birlikte koruda ne yapıyorsunuz?" diye yüksek sesle bağırdı Henry ve sonra da, bunun makul bir açıklaması olacağından eminmiş gibi kahkahalarla gülmeye başladı. Duffy de güldü ve bir açıklama bulmaya çalıştı. Tam o an, Angela'nın ağzını açmak üzere olduğunu gördü ve onun her şeyi daha fazla berbat etmesine fırsat vermeden çabucak araya girdi.

"Şey, Ricky'nin cesedini arıyoruz. Arabana ne oldu? Bozuk mu araban?" Henry'nin iki, annesinin bir arabası vardı, ve acil ihtiyaçlar için her zaman hazırda bulunan bir Land Rover vardı.

"Canım egzersiz yapmak istedi. Güzel bir gün. Şöyle bisiklete atlayıp nişanlımı göreyim istedim."

"Çok romantiksin, Henry," dedi Angela. Onun koluna girdi ve onu ve bisikleti Braunscombe Hall'e doğru giden araba yolu boyunca yürütmeye başladı. Romantiktir, diye kendi kendine mırıldandı Duffy, onları on adım kadar arkadan izleyerek. Romantik!

Sırf seninle yatmıyor, tuhaf bir eski bisiklete biniyor ve kafasına şu aptalca şapkayı takıyor diye. Eğer romantiklik buysa, hep budalaca davranmaya aldırış etmediğin sürece, oynaması zor bir numara değildi. Elbette teslimatı kasten berbat etmişti Angela. Henry'nin geldiğini görmüş ve onu kutuya eğilirken görmeye katlanamamıştı. Ona şantaj yaptığını kesinlikle bildiğinden o kişiyle evlenememektense ona şantaj yaptığını düşündüğü kişiyle evlenmeyi yeğlerdi o. Gerçekten de kendini kaybetmiş olmalı, diye düşündü Duffy, davranışlarına hep panik ve dehşet duygusu egemendi. Henry'nin, kendisi ne zaman ortaya çıksa aptalca bir duygusallığa bürünen bu kızın içyüzünü bilip bilmediğini merak etti Duffy.

O zaman, Henry *olmalıydı*, öyle değil mi? Bir amatöre benziyordu. Ayrıca o kişi, Angela'yı tanıyan ya da onun hakkında bir şeyler öğrenebilecek olan biri olmalıydı, o yöreden biri olmalıydı; ve Henry teslimat işinde tam da üçe altı kala ortaya çıkmıştı.

Duffy onlarla birlikte niçin yeniden eve döndüğünü bilmiyordu. Pantolonundan ara sıra eğreltiotu yaprakları toplayarak aile salonunda onlarla birlikte yarım saat ya da daha fazla bir süre niçin oturduğunu bilmiyordu. Belki de Angela'nın özür dilemesini bekliyordu; belki de Henry'nin itiraf etmesini bekliyordu. O yarım saat içinde kendini içinde bulduğu atmosfer hiç de rahat değildi. Angela, "Henry'den şüphe ediyorsun sen, öyle değil mi, Henry'den şüphe edecek cüret var sende, değil mi, niçin çekip gitmiyorsun sanki!" dercesine, Duffy'yi görmezden geliyordu. Ve Duffy de Angela'yı, "Biliyordun, öyle değil mi, şüphe ediyordun, bahse girerim ki onun sesini tanıdın, belki de Henry sesine değişik bir yabancı aksan vermeye bile gerek duymadı, benimle gelmekte bunun için ısrar ettin sen, teslimat işini bunun için berbat ettin, her şeyi tahmin ettin, öyle değil mi," dercesine görmezden geliyordu. Henry ise oturmuş, her iki yönde nazik açıklamalarda bulunuyor, ama bir yandan da, "Öğlenin ortasında bu iki kişi eğreltiotlarının arasında ne yapıyorlardı? Eğer siz gerçekten ölü bir köpeği arıyor idiyseniz, çalılıkları dürtüp aralamak için elinizde bir değnek falan olması gerekmez miydi?" dercesine, kaşlarını biraz çatıyordu.

"Gidip kamyonete bir bakayım," dedi Duffy ve hiçbirisi de ona

hoşçakal demeden salondan ayrıldı. Çakıllı yoldan yürüyüp araba yolunun bulunduğu tarafa doğru çıktı. Yüzeyi aşınmış küreye tutunan yüzeyi aşınmış semenderli sütunun önünden yürüyüp geçti. İlk kez kırların kokusuna bile dikkat etmeyecek kadar kızgın hissediyordu kendini. Sonunda, büyük kutunun olduğu noktaya vardı ve Angela'nın zarfını almak üzere kapağını kaldırdı. Kutunun içinde iri kumtaşlarından başka hiçbir şey yoktu. "Lanet olsun!" dedi Duffy.

Gidip kamyoneti almak yarım saatlik bir yürüyüş gerektiriyordu ki, Duffy'nin sinirlerini yatıştırmadı bu. Braunscombe Hall'e dönüşte kamyonetini dikkatsizce sürdü ve tam bahçe kapısından içeri girerken Henry'ye çarpmamak için keskin bir kavis çizerek çimenlerin üzerine çıkmak zorunda kaldı; zira Henry, araba yolunun ortasında, sırtı dimdik ve dizleri bir kurbağa gibi iki yana açılmış halde pedal çevirip duruyordu.

"Özür dilerim," dedi Duffy, çarpışma riskinin yarı yarıya olmasına karşın.

"Belki de nişanlımın peşindesin *sen*," dedi Henry neşeyle ve sonra da, hiç sarsılmadan selenin üzerinde dönüp, "dersini unutma," diye ekledi.

"Tamam."

Duffy aile salonuna döndüğünde, Angela onun oturmasını beklemedi. "Onun yaptığını düşünüyorsun değil mi, seni gidi iğrenç küçük yaratık. Onun yaptığını düşünüyorsun, değil mi?"

"Eğer o olmadığından bu kadar eminseniz, kutunun önünden geçeceği vakte kadar niçin beklemediniz? Bir on metre daha ilerlese, her şey aydınlığa kavuşurdu."

"İşte, onun yaptığını düşünüyorsun değil mi, iğrenç küçük yaratık." Duffy yanıt vermedi. "Zaten, onu gördüğüme memnun oldum. Nişanlı olmanın ayrıcalığı," diye ekledi oldukça kendinden hoşnut bir tavırla.

Duffy bu ruh hali dalgalanmalarıyla bir iş anlaşması çerçevesi dışında muhatap olmadığı için memnundu. Kadın bir bakıyorsun, sonunun kötüye varacağından dem vurup asla evlenemeyeceğini söyleyip duruyor, bir bakıyorsun "Canım cicim Henry!" deyip telli

duvaklı gelinlik hayalleri kuruyordu. Acaba nedeni haplar mıydı bunun, yoksa hep mi böyleydi? Belki de hap almadan durumu daha da vahimdi?

"Henry uzun süre kalmadı," dedi Duffy elinden geldiğince tarafsız bir ses tonuyla.

"Bunun seninle ne ilgisi var yahu?" Havada düşmanca bir sessizlik hüküm sürüyordu. "Bilmek istiyorsan söyleyeyim, bisikletinde hiç far yok."

Havanın kararmasına daha en az bir iki saat vardı ve Henry'nin bisikletle eve dönmesi kırk dakikadan daha uzun süremezdi, ama Duffy onun yavaş giderek bu süreyi daha da uzatacağını düşünüyordu. "Sanırım bir on metre daha ilerlemesine izin verebilirdin," dedi, "Gidip kutuyu kontrol ettim. Zarf yoktu. O zaman Henry olamaz."

"Beceriksiz küçük adam!" diye bağırdı Angela. "Niçin koruda kalmadın? Kalsan onu kimin almış olduğunu görebilirdin." Duffy, bunun o sıralar gerçeğe yakın bir seçenek gibi görünmediğini düşündü. "Zaten," diye sözünü sürdürdü Angela, birdenbire neşelenerek, "bir iki bin daha versek ne olur?"

"Bir dakika," dedi Duffy. "Zarfa gerçek para koyduğunu söylemiyorsun değil mi?"

"Elbette koydum."

"Tanrım! Koyman gerekmiyordu."

"Ne demek istiyorsun? Bana teslimat yaptığımızı söyledin. Biz de teslimatı yaptık. Ve senin ağaçların arasına gizlenip onları yakalaman gerekiyordu. Böyle kararlaştırmamış mıydık?"

"Parayı ödememeye karar verdiğini söylemiştin. Zarfa gazete gibi bir şeyler koyacaktın. Bunun çok açık olduğunu düşündüm ben. Sen hiç film falan seyretmez misin?"

"Her şeyi iyice berbat ettin, değil mi?" Ancak, sanki şantajcının Henry olmaması her şeyi yeniden düzene sokmuş gibi, Angela'nın ses tonu hâlâ neşeliydi.

"*Sen* her şeyi berbat ettin. Şey, her ikimiz de her şeyi berbat ettik. Durumumuz umutsuz." Sadece umutsuz değil, aynı zamanda amatörceydi de. Amatör bir şantajcı, kendisine şantaj yapıldığında

amatörce davranan bir kişi; ve nihayet kendisi de iyi bir başlangıç yapmış sayılmazdı, öyle değil mi?

Duffy, akşam yemeğinden önce, merdivenlerin dibinde Sally'ye rastladı. Sally önünden hızla geçip giderken, "Aa, şey, bildiğim kadarıyla resim yapıyorsunuz," dedi Duffy.

Sally döndü. İri kara gözleri ve yüzünü kaplayan perçemleriyle istese güzel görünümlü bir kız olabilirdi, diye düşündü Duffy; bütün yapması gereken şey, şimdi olduğu gibi, dikkati biraz daha gözlerine çekmesiydi. "Ee?"

"Şey, acaba onları görebilir miyim diye merak ettim de."

"En sevdiğin ressam kim?"

"Yanınızda var mı bu resimlerden?"

"Hangi ressamı yeğlersin? Picasso'yu mu yoksa Braque'ı mı?"

"Çok iyi ressamlar bildiğim kadarıyla."

"Matisse'i mi, yoksa Renoır'ı mı?"

"Bir köpeği maymuna benzetmek bir hayli beceri gerektiriyor olmalı."

"Jackson Pollack'ı mı, yoksa Pele'yi mi?"

"Pele bir futbolcu."

"Doğru," dedi Sally yürüyüp giderken. Ve pek de inanamadan, "Asit baskı *çalışmalarımı* görmeyi *istiyor*," diye mırıldandı kendi kendine.

***

O akşamki yemek, önceki günkü yemekten daha hareketli geçmedi. Duffy Angela'dan bir hayli uzakta ve Lucretia'nın da çaprazında oturmuştu. Lucretia sanki saçlarını yıkamış gibiydi. Duffy onun gerçekte sosyetik biri olmadığına kendini inandırdı; hayır, onun için burjuvaca gibi bir sözcük kullanılamazdı, o daha çok... daha çok... klas sahibi biriydi. Şu keskin hatlı, hafifçe heykelsi yüz özellikleri, şu belli belirsiz tebessüm, evet, işte gene gülümsüyordu. Bir iki kez gözü ona ilişmiş ve o da bakışına karşılık vermişti. Bu bakış acaba ne anlama geliyordu? İçtenlikle konuşmak gerekirse hiç şansın yok, anlamına mı geliyordu, yoksa şansını niye denemiyor-

sun, anlamına mı? Bayan Colin Lucretia'nın Sally'den daha az aşna-fişne yaptığını söylemişti; ama bu yine de sağlıklı ve demokratik bir aşna-fişne ölçüsü anlamına gelebilirdi.

Masadakilere kahve servisi yapılıp da Bayan Hardcastle salondan çıktığında, bir sandalye gıcırtısı işitildi. Damian ayağa kalkmıştı ve sanki bir şeyin şerefine içmeye niyetlenmiş gibi bir şarap bardağını önüne doğru tutuyordu. "Beyefendiler," dedi, "Sizlere 'Köpekler'i takdim ediyorum." Sally alkışladı; Taffy iyice şaşırmış görünüyordu; Duffy masanın karşı tarafında oturan ve gözleri başka yöne çevrili olan Lucretia'ya doğru baktı. Sonra gözlerini yeniden, kendisine hitap etmekte olan Damian'a doğru kaldırdı. "Evin yabancıları ve genel olarak daha alt sosyal sınıflar için söylüyorum, ezgi 'Kilise Bir Temeldir' başlığını taşıyor." Damian öksürüp methiyeye başladı:

"Bir toplantı yaptı köpekler,
Geldiler yakından uzaktan;
Uçakla geldi bazı köpekler,
Bazıları geldi arabadan.

Girdiler mahkeme salonuna
Ve imzaladılar ziyaretçi defterini,
Ve her köpek tutup kıç deliğini
Astı bir kancaya duvardaki."

Damian ağdalı bariton sesini, kısacık bir an, bir yudum şarapla ıslattı. Sally gözlerini kaldırmış, beklentiyle şarkıcıya bakıyordu; Taffy çatal bıçaklarını inceliyormuş görünüyordu.

Köpekler yerlerine oturdular
Analarının biricik evlatlarıydı,
Derken yaramaz bir kırma kalkıp
Bağırıverdi 'Yangın!' diye cırtladı.

Paniğe kapıldı köpekler
Yoktu bakacak sağa sola vakitleri,
Bu yüzden her biri yakaladı bir kız deliği
En yakın kancadan duvardaki."

Ezgi gitgide hoşuma gidiyor, diye düşündü Duffy. Şarkı sözlerinden emin değildi.

Çok kızmıştı köpekler
Çünkü çok üzüntü vericiydi,
Giymek bir başkasının kız deliğini
Daha önce hiç görmediğini.

Ve işte budur sebebi köpeğin,
Bırakmasının kendi kemiğini,
Koklamak için bir başkasının kız deliğini,
Bulmak umuduyla kendisininkini."

Damian, son sesli harf üzerinde durdukça durarak son dizeyi iyice uzattı, bir hayli heyecanlanmış gibi gözlerini yalandan kapattı, bardağındaki şarabı sonuna kadar içti ve reverans yaptı. Yüzü ışıldıyor ve burnunun ucu hafifçe seyiriyordu. Sally yeniden alkışladı ve Taffy de, eski bir kulüp müdavimi gibi, masanın kenarında parmaklarıyla tempo tutup, "Çok eğlenceli," diye mırıldandı.

"Beğendiğinize memnun oldum. Benim eski okul şarkım bu."

"Peki neredeymiş bu bakalım?"

"A... Kelp Kulüp, Taffy."

Damian'm performansı herkesi neşelendirmiş görünüyordu. Eğer bu methiye bu kadar iyiyse, diye düşündü Duffy, belki Angela kilisede evlendiğinde, düğün ilahisi yerine pekâlâ bu ezgiyi de söyleyebilirlerdi. Ne var ki böyle bir olayın meydana gelme olasılığından da, Angela'mn koruda başına gelen kötü olaydan da, Ricky'nin ölümünden de, Sally'nin arabasının ansızın yanmasından da hiç kimse söz etmedi. En azından bir saat boyunca herkes, bu akşamın Buckinghamshire/Bedfordshire sınırlarında geçirilen

bir başka güzel akşam olduğunu ileri sürmeye istekli görünüyordu. Bunu nasıl başarmışlardı? Bu neşelilik hali Duffy'nin kendini sıkıntılı hissetmesine yol açmıştı.

Bir süre, ciddi ciddi viski içildi, sonra oradakiler birer ikişer yatmaya gittiler. Duffy, ne kadarının kendi kurnazlığı, ne kadarının Lucretia'nın kendi rızası olduğunu bilmeksizin, sonunda aile salonunda onunla yalnız kaldı.

"Şarkıyı nasıl buldun?" diye sordu Lucretia.

"İçine biraz daha safran konsa daha iyi giderdi diye düşündüm."

"Komiksin, biliyor musun."

"Doğru." Bu bir iltifat mıydı? Lucretia'nın ne düşündüğünü pek anlayamıyordu. O anda aklına gelmesi dışında başka hiçbir sebebi olmaksızın, ona oynadığı futbol takımından, Western Sunday Reliables'tan söz etti. Ona bir kaleci olmanın nasıl bir şey olduğundan, karşılaştıkları rakiplerden, genç golcü Karl French'ın hızından ve gelecek sezon için beklentilerinden bahsetti. Coşkuyla bu konuşmasını bir süre daha sürdürdü, derken durdu ve kendini biraz mahcup hissetti. "Sanırım futbolla ilgilenip ilgilenmediğini sana sormam gerekirdi."

"Sanırım sorman gerekirdi," dedi Lucretia, hafifçe gülerek, "Maalesef ilgilenmiyorum."

"Niye ilgilenmiyorsun?"

"Sıkıcı, sanırım. Oyuncuların birbirlerine tekme vurup durması. Yani, yeterince ilginç değil bence."

"Pekâlâ. O zaman bana birkaç restoran söyle."

"Sen restoranları bilmek istemiyorsun."

"Niye istemeyeyim? Belki de seni birine götürebilirim. Londra'da. Bilirsin işte, West End'de."

Lucretia yanıt vermedi. Duffy sandalyesinden kalktı ve yavaş yavaş ona doğru yürümeye başladı. Bayağı klas görünüyordu Lucretia; tamamen sakin, sarışın ve sigara dumanlarına gömülmüş. "Saçını mı yıkadın bugün?" diye sordu Duffy.

Lucretia kahkahayla güldü. "Bunu başkasına yaptıracak param var, biliyorsun." Lucretia'nın verdiği bu yanıt Duffy'nin üzerinde adeta soğuk duş etkisi yaptı, ayağı sanki yerdeki bir tuzağa basıp da

bir alarm sistemini çaldıracakmış gibi bir an halının üstünde havada kaldı. Derken, ona az çok dostça bir bakış atti Lucretia, yani, şu moda dergilerinde görülen soğuk bakışlarla karşılaştırıldığında dostça.

"Bak, öyle de diyebilirim, bu yüzden ortada hiçbir yanlış anlaşılma yok. Bayağı komik birisin sen, ama seni hiç de seksi bulmuyorum."

Duffy'nin ayağı hâlâ havadaydı. Derken, ayağını yeniden halının üzerine koymadan önce yerde 180 derece sürükledi. Sonra da yavaşça kapıya doğru yürüdü. Kapı kolunu kavradığında, döndü ve, "Komik, bir ha-ha'daki gibi mi komik, yoksa eksantrik bir kişideki gibi mi komik?"

"Sana bildiririm, Duffy. Sana bildiririm."

Duffy holü geçerken bir kıkırdama sesi duydu, ağdalı bir bariton kıkırdamaydı bu. Yatağa uzandı ve tek bir gün içinde Angela'nın ona sıradan ve beceriksiz, Damian'ın ona alt sınıftan ve Lucretia'nın da ona seksi olmayan biri dediğini kafasından geçirdi. İyi uyuyamadı ve altı saat sonra, hiç kimse kalkmadan önce, sabah pusu içinde M1 karayolunda güneye doğru yola koyuldu.

Dairesine döndüğünde bir banyoya ihtiyacı olduğunu hissetti. Hayır, bundan daha fazlasına ihtiyacı vardı: Kendini Sherpa kamyonetinin üzerine kayışla bağlayıp bir garajda yıkama yağlamaya girmeye bir şey demezdi. Üzerini kabuk gibi kapladığını hissettiği kiri söküp atan şu koca fırçalar, üzerine fışkırıp duran bol su ve sonra da vücudunu bir güzel silip onu normal hale döndüren şu kocaman bezler. Sam Widges'te, tek bir tabakta hem kahvaltısını edip hem öğle yemeğini yedi, sonra Jim Pringle'dan Ricky'den geri kalanları almaya gitti (Duffy, hayvanın içinin doldurulup bir kaideye oturtulmasını istemediğinden ötürü Pringel hayal kırıklığına uğramıştı). Saat üçte Carol onu *Standard*'ın son sayfalarının üzerine eğilmiş halde buldu. Duffy kalktı, onu öptü, kıçına hafifçe vurdu, gülümsedi ve küçük adımlarla yeniden koltuğuna döndü.

"İşler kötü gitti, değil mi?" Bunca yıldan sonra Carol, Duffy'nin davranışlarının nedeninin kendi yeni etek boyu ya da kulak arkasına sürdüğü parfüm olduğu konusunda kendini aldatmıyordu.

"Romford, Walthanstow ya da Wimbledon?"

"Ne?"

"Seni dışarı yemeğe götürüyorum."

"Gerçekten o kadar kötü müsün? İyi misin?"

"Sen hiç sözcüklerle dövüldün mü? Her nasılsa etkisi çok daha uzun sürüyormuş gibi."

Birkaç saat sonra kamyonette, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu Carol sonunda.

"Walthamstow'a. Köpeklere."

"*Köpeklere* mi?"

"Güzel bir yemek yeriz. Şarap içeriz."

"Niçin köpeklere gidiyoruz?" Carol'ın kafası karışmıştı.

"Çünkü *onlar* oraya gidemezler." Duffy direksiyonu kavramıştı. "Çünkü *onlar* oraya gidemezler."

"Elbette," dedi Carol, sormadı, bilmek de istemiyordu. "Ama Duffy, sen köpekleri sevmezsin, öyle değil mi?" Onu profilden seyretti, alt dudağı öne doğru çıkmış ve kaşları da çatılmıştı ama bunun nedeni trafik değildi.

"Onları sevmeyi öğreneceğim," dedi Duffy, "Köpekler hakkında söylenecek çok şey olduğundan eminim."

Kamyoneti stadyumun karşısındaki caddenin yukarısına park ettiler ve sessiz sakin bir şeyleri bekleyen kalabalığa katıldılar. Dışardaki kaldırımda iki polis duruyordu, ancak bu polisler oraya kesinlikle mostralık niyetine konulmuşlardı: Stadyumu beklemek kolay bir işti. Burada futbol holiganları yoktu; hatta East End'e özgü, saçlarını yaptırmış büyükanne ve iki küçük çocukla yapılan aile gezintileri bile vardı. Duffy rahatlamaya başladı. Burada Damian'a ya da Lucretia'ya rastlama olasılığı yoktu; Henry'yle antika bisikleti üzerinde karşılaşma, Jimmy'yi yerde sürünerek askerlik eğitimi yaparken görme ya da Taffy'ye kaçak olarak tavşan avlarken rastgelme olasılığı yoktu.

İçeri girip, iki yanında aralıklı olarak ağır cam kapıların yer aldığı loş bir koridor boyunca aşağı doğru yürüdüler. Yukarki katta bulunan bir restorana çıktılar ve geniş pencerelerden, yarı akşam güneşiyle, yarı büyük spot lambalarıyla aydınlatılan bir yarış pisti-

ne baktılar. Şuraya buraya konmuş birtakım mizahi levhalarda STOW'A HOŞGELDİNİZ yazıyordu. Aşağıda, binicilik kıyafeti giyip melon şapka takmış olan şişman bir adam ilk yarış için gösteriyi başlattı; onu eczacılar gibi beyaz önlükler giymiş ve çeşitli renkte ve zarafette altı köpeği gururla gösteren altı adam izledi. Uzakta sol taraflarında, bir müşterek bahis levhası bahisler değiştikçe sürekli olarak ışığını yakıp söndürüyordu. Duffy, siyah dar bir etekle dantelalı beyaz bir bluz giymiş anaç tavırlı bir kadın garsonun kolunu yakaladı. Tuzaklar açılıp da altı köpek hiçbir zaman yakalayamayacakları ve gerçek de olmayan bir tavşanın ardından ilerideki parlak ışıklara doğru atılıverince, Duffy, Veuve du Vernay'nin mantarını patlatarak çıkardı, kadehlerini doldurdu, kolunu sahiplenircesine Carol'ın omzuna attı ve "Stow'a Hoşgeldiniz," diye mırıldandı.

"Sen çok komik birisin, Duffy!" Ne var ki, Duffy onu dışarı yemeğe çıkarmıştı ve bu da çok önemli bir şeydi; Carol şu an, davranışının sebeplerini çok yakından sorgulamamayı yeğliyordu. Karides kokteyli siparişi verdiler –Duffy sanki, şişeye konulmuş olan sosun özellikle iyi bir şey olduğunu bilen bir yemek uzmanıymışçasına ekstra sos istedi– ve bunu but tarafından biftek ve patates kızartması izledi. Programlarına baktılar, arka tarafında ertesi perşembe günkü yarışların ayrıntılarının yer aldığı teksir makinesinde çoğaltılmış tek sayfalık bir kâğıttı bu. Dokuz yarış daha vardı, üç tanesi 640 metrelik büyük yarış, diğer altısı ise 475 metrelik yarış. "Billy'nin Şimşeği," diye yüksek sesle okumaya başladı Duffy, "Philomena'nın Gemisi, Rockfield Kılavuzu, Bernie'nin Rüzgârın Oğlu, Ding Along Dell ve Çöl Dansçısı. Birini tutuyor musun bunlardan?"

Carol karar veremiyordu. Duffy önceki kâğıda şöyle bir göz attı ve çokbilmiş bir tavırla, "Yarış Bernie'nin Rüzgârın Oğlu ile Ding Along Dell arasında olmalı," dedi.

"O zaman ben Çöl Dansçısı'nı tutuyorum."

Duffy sırıttı ve bahisçiyi çağırmak üzere alttaki bir düğmeye bastı; çok geçmeden elinde büyük bir tepsiyle masalarına bir kadın garson geldi.

"İki numaralı hanım için bir beşlik."

"Duffy, çok para bu! Hem görüyorum ki, biraz burjuvalaşmaya başladın sen. *İki numaralı hanım için bir beşlik*," diyerek Duffy'nin tavrını taklit etti Carol.

Duffy sırıttı. Çöl Dansçısı, Ding Along Dell tarafından geçildiğinde de hâlâ sırıtıyordu. Karides kokteyllerini yeyip Veuve du Vernay'lerini içtiler ve kaybeden bir başka köpeği desteklediler.

"Biliyor musun," dedi Carol, "eğer kendini bıraksan gerçekten çok güzel vakit geçirebilirsin sen."

Duffy homurdandı. Meselenin bu olduğundan emin değildi. Buckinghamshire/ Bedfordshire sınırlarındaki şu kişiler; onların hepsi de güzel vakit geçiriyorlardı, öyle değil mi? Gözlerinin önüne gelen görüntülerini kafasından atmaya çalıştı, oburca birkaç patates kızartması daha yuttu ve dikkatini daha önemli meseleler üzerinde yoğunlaştırmaya çalıştı. Rhincrew Doc'a ya da Uğultulu Vadi'ye bahis oynamalı mıydı acaba? Kararını bir türlü verememişti ve şimdi stadyum ışıkları yavaş yavaş kararıp, yüzlerce saat altı köpeğin beklenti içinde sakin sakin havladığı bölmeler dizisine doğru dönmüşken bunun için artık çok geçti. Otuz saniye sonra elektrikli tavşan bir bezle örtülmüş ve altı köpek de yeniden yakalanmıştı. Ne Rhincrew Doc ne de Uğultulu Vadi, Art Grass'ın art ayaklarına bir burun kadar bile yaklaşamayınca gönlüne biraz su serpildi Duffy'nin. Arkadaki masada, saçlarını yaptırmış bir büyükanne zaferini gürültüyle kutluyordu.

Yerlere atılmış bahis biletleri yığınının içinden geçerek ılık bir geceye çıktılar. İki polis topukları üzerinde sallanarak bazı bahisçilere iyi geceler diliyordu. Bütün akşam boyunca hiç hırgür olmamıştı. Kazananlar mutluydu; kaybedenlerse bir dahaki sefere kazanacaklarından emindiler. Kamyonete binerlerken Duffy, "Burası gerçekten güzelmiş. Yine gelebilirim," dedi.

"Oldukça uzun bir yol." Carol'ın yarın ilk vardiya için erken kalkması gerekiyordu.

"Ama gerçekten güzel. Güzel insanlar, güzel köpekler, hırgür yok. Güzel yemekler."

"Duffy," dedi Carol, sesinde takılgan bir sertlikle, "sarhoş falan mı oldun sen?"

"Ne?"

"Duffy, o kalabalığın içinde, başka herhangi bir kalabalıkta olduğu kadar yasadışı insan olmadığını sana düşündürten şey nedir?"

"Şey, hep aileler falan vardı."

"A... evet, ailelerini dışarı yemeğe götüren yasadışı kişiler. Herhalde karides kokteyl yerlerken birkaç güzel iş de bağlıyorlardı. Yani demek istiyorum ki, burası bu işler için elverişli bir yer, öyle değil mi?"

Ancak Duffy'yi fikrinden caydırmak mümkün değildi: "Yok. Gerçekten güzel. Ve şu köpekleri sevdikleri de söylenebilir, öyle değil mi? Köpekleri hep okşayıp seviyorlar. Herhalde kulübelerine döndüklerinde onlara bir dolu şeker de veriyorlardır."

"Sanırım senin uzman bir doktora gitmen gerekiyor," dedi Carol. "Başka bir spordan daha temiz olduğunu mu düşünüyorsun bunun?"

"Öyle olmalı," dedi Duffy, Seven Sisters Road'daki trafiğe gülümseyerek.

"Bir zamanlar bir müfettiş tanımıştım, köpeklerle ilgili bir davayı araştırıyordu. Sanırım Romford taraflarında bir yerdeydi. Köpekleri daha hızlı koşturabilmek için onlara yaptıkları şeyin korkunç olduğunu söylemişti. Bunların bazılarını bana söylememekte diretti. Ama bana makul geliyor. Şu atletlerin karıştıkları şeyleri bir düşünsene; ve bunu *kendilerine* yapıyorlar. Eğer bu bir köpek olsa, üzerinde iki kez bile düşünmezdin, öyle değil mi?"

"O köpekleri sevdiklerini söyleyebilirsin," dedi Duffy içtenlikle.

"Ama para var işin içinde, öyle değil mi? Bu gece el değiştiren çok para vardı, bilmem farkına vardın mı? Farkına varman gerekirdi, çoğu senin parandı."

"Bu geceki birincilik ödülünün ne kadar olduğunu biliyor musun? Yetmiş beş papel ve bir de birincilik plaketi, ikinciye yirmi beş papel. Hiçbir şey değil."

"Bu bahis parası. Atlar için de aynı şey söz konusu. Hepsi de bahisle ilgili. Her yarışta sadece altı köpek varsa, atları tahmin etmekten çok daha kolay bu, öyle değil mi?"

"Hayır. Köpeğini daha hızlı koşturabilmek için ona özel bir şey verecek olursan, seni yakalarlar, öyle değil mi? Kazananları testten geçiriyor olmalılar."

"O şekilde yapmak zorunda değilsin, Duffy. Diyelim ki bir yarışta sadece iki klas köpek var ve onlardan biri senin. Yakalanmadan kendi köpeğini daha hızlı koşturamazsan, o zaman ne yaparsın? Kendi köpeğini daha yavaş koşturursun."

"Nasıl yaparsın bunu?"

"Bilmiyorum. Onu bir gece öncesinden karides kokteyli, biftek ve patates kızartmasıyla beslersin. Ona acı versin diye ayak tırnaklarını kesersin. Sonra da öteki köpeğe oynarsın."

"Yani kendine karşı oynarsın?"

"Elbette."

Duffy, bu kuşkuculuk söyleminin gecenin hazzını istila etmesini istemiyormuşçasına, söylenenlere pek inanmamış görünen tavrını sürdürdü. Bir süre hiç konuşmadan yol aldılar, derken Duffy başını salladı, direksiyonu kaldırıma doğru kırdı, arkadan klakson protestoları gelmesine yol açarak ansızın fren yaptı, el frenini çekti ve Carol'a dönüp, "Acaba başka söyleyen oldu mu sana? Sen bir dâhi olabilirsin," dedi.

Carol uzanıp Duffy'nin uyluğuna hafifçe vurdu. "Bu gece gerçekten sarhoşsun sen, biliyor musun?"

VII
Çevre

Bir yarış hayvanı var mıydı onun? Carol ona bir tüyo vermiş miydi ve bir yarış hayvanı var mıydı? Kendisine eşlik etmek üzere naylon bir torbanın içinde vücudu darmadağın olmuş bir köpek cesedinden başka hiçbir şey olmadığı halde M1 karayoluna yeniden çıkmışken, Duffy'nin kafasında tartışıp durduğu soru buydu. Eğer yarışa katılan bir hayvanı varsa, bir sonraki soru da şuydu: Bu hayvan hangi yarışta koşuyordu? Bu davada işin sıkıntı veren yanı, yarışa katılan hayvanların hep, girdiklerini düşündüğünüz yarışlarda ortaya çıkmamalarıydı. Sözgelimi, Angela'nın köpeğinin işini bitirmişlerdi, ama bunun Angela'yla herhangi bir ilgisi var mıydı? İlgisi olmalıydı, şantajla da bir bağlantısı bulunmalıydı, ama öyle görünmüyordu: Şantaj düzenli olarak yapılan haftalık güzel bir işlem-

di. Ricky'nin başına gelenler oyunda bahsi artırmak için kullanılmıyordu.

Sonra şantajın kendisi vardı. Henry bisikletiyle gelirken şantajı yapan kesin oymuş gibi görünüyordu, ama durum hiç de öyle değildi işte. Ya da Jimmy'yi ve kamp yerindeki o işi ele alalım: Bayağı güvenilir bir yarışçı gibi görünmüştü ama o iş de sakat çıkmıştı. Polisler onu suçlamışlardı, ama onlar bile her şeyi yerli yerine oturtmak için biraz daha fazlasına ihtiyaç olduğunu biliyorlardı. Şu ana değin belirgin bir yarışçısı olmayan tek dava, araba olayı gibi duruyordu. Şey, belki de sorumluluk, suçlu bir sincaptaydı o olayda.

Duffy müfettişle buluştuğunda ona naylon torbayı verdi ve karşılığında Datsun Cherry olayındaki yeni bilgileri öğrendi: Yeni hiçbir şey yoktu; zaman ayarlı herhangi bir bombanın parçalarına ya da herhangi bir patlayıcı maddeye rastlamamışlardı. Katrana batırılmış bir ip parçası gibi çok daha basit bir şey kullanılmış olabilirdi; bir şeyleri tutuşturmak için kırda kullanılan eski tarz yöntemlerden biriydi bu ve bunu kentliler bilmezlerdi. Müfettiş Vine Datsun'ın sahibini sorguya çekmiş, ama ondan yeni bir şey öğrenememişti, bunun sebebinin onun da daha fazla bir şey bilmiyor olmasından kaynaklandığından şüpheleniyordu. Duffy Vine'a içi kumtaşı dolu kutunun yanındaki buluşmadan söz etmeyi unuttu –şey, gerçekte hiçbir şey olmamıştı, öyle değil mi?– ama Braunscombe Hall'deki bazı kişilerin canını son derece sıktıklarını söyleme cesaretini buldu. Vine kıkırdadı.

"Peki, Jimmy'den yeni bir şeyler öğrenebildiniz mi?"

"Bir haftalığına yeniden gözaltına alındı. Hücresinde oturup bu işi kendisinin yapmadığını söylüyor. Bana biraz kafadan kontak gibi geldi. Ona bir göz atması için bir deli doktoruna gitmesi gerekebilir."

"Hazır bu işe girişmişken, ondan Hall'deki geri kalan herkesi sorguya çekme fırsatı verecek bir şeyler koparmaya bakın" dedi Duffy. "Ha, alakasız bir şey soracağım ama, buralarda çok uyuşturucu ele geçiriyor musunuz?"

"Hayır, pek geçiriyoruz sayılmaz. Ele geçirsek de, Londra'dan

gelmiş oluyor. Elbette bir uyuşturucu timimiz var, ama bunun esas nedeni, yerel gazetelerin böyle bir time sahip olmamız gerektiğini düşünmeleri. Onlar çoğu kez başka görevler yapıyorlar."

"Demek büyük bir yerel uyuşturucu dağıtıcısı yok?"

"Bildiğimiz kadarıyla yok. Bir vukuatlarını yakalamamış olsak bile, sanırım varlığını bilirdik. Yoksa Hall'e bir baskın düzenlememi falan mı istiyorsun?"

"Bunu yapmak için biraz erken. Üzerinde düşündüğüm bir şey sadece."

"Eminim ki timin hoşuna giderdi bu. Vakitlerinin çoğunu hippiler gibi giyinip pub'larda yanlarına yaklaşılmasını bekleyerek geçiriyorlar. En sık olan şey, barında pis kokulu hippilerin bulunmasından hoşlanmadığı için bar sahibinin onları dışarı atması."

"Şey, onları tetikte tutun."

"Tutarım."

Duffy yeniden Braunscombe Hall'e döndüğünde, gözlerini kaldırıp semendere hiç bakmadı ve arabasını kenara çekerken de Vic'in çakıllı yolunu bozmamaya pek dikkat etmedi. Kendisiyle tepeden bakan bir tavırla konuşulduğu için canı sakılmıştı. Önce bu insanlardan hoşlanmamış, ki bu son derece normaldi, sonra da bu kişiler birbiri ardından –Belinda, Lucretia, Angela, Damian– kendilerini gitgide daha fazla nefret ettirir olmuşlardı. Bu tavırlarında öyle pek büyük bir değişiklik yaratmamıştı, ama olayları nasıl değerlendireceğini bilememesine neden olmuştu. Kötüydü bu. Aynı zamanda da profesyonelce değildi.

Henry'yi arayıp, kendisine o öğle sonrası 1866 Thurston masasında bir snooker dersi verip veremeyeceğini sordu. Tabii, niye olmasın, ders sonrası Henry'nin annesiyle çay içmekten de memnuniyet duyardı. Daha sonra, mutfaktan geç vakit kahvaltıya oturmuş hâlâ da sofrada oyalanmakta olan Damian'la Sally'yi çağırdı. Onları bilardo salonuna götürdü. Perdeler açıktı ve sabah ışığı masanın çuhasını spot ışıklarından çok daha solgun gösteriyordu; salonun sevimsiz, her nasılsa daha soğuk bir havası vardı. Duffy onlara pamuklu kumaşla kaplı kanepeye oturmalarını söyledi. Sonra, poposunu masanın kenarına hafifçe dayayarak, yüzü onlara dönük

halde ayakta durdu.

"Ben hep şunu gözlemlemişimdir," dedi Damian Sally'ye, "erkeklerde usta olma hevesi aşkta uğranılan bir hayal kırıklığıyla çok doğrudan bağlantılı oluyor."

Demek dinliyordu. Ya da belki de kendisine söylenmişti. Duffy aldırış etmiyordu. Aradan bir buçuk gün geçmişti. O zamandan beri tazı yarışlarına gidiyordu. Bu spora merak saldığından çok fazla emin değildi ama bu sporu, yanlış tipte insanlardan hoşlanma kışkırtısı duyacağı zamanlar için yedekte tutacağını düşünüyordu. Gelip kucağıma otursana, Duffy? Yok, ben Stow'a gidiyorum. Eski okul şarkımı dinler misin, Duffy? Özür dilerim, köpeklere gidiyorum.

"Öldürülebilirsiniz," dedi.

"Aman Tanrım, yine başlıyoruz!" Sally'nin ses tonu hem alaycı, hem de sıkkındı. "Her şeye burnunu sokan oyunbozan. Ayakkabı ökçelerini çuhaya değdirme yırtabilirsin. Bunu yapma, şunu yapma. Biraz eğleneyim deme yoksa öldürülebilirsin. Bir içki bir başkasını getirir, derken esrar sarmaya başlarsın ve bakmışsın ki ertesi gün koluna şırınga yapıyorsun. Hükümet sağlık uyarı numaran yirmi üç."

"Ben öyle demedim," diye yanıt verdi Duffy. Sally kızgınca ötelere bakarken, Damian'ın gözünün üstünde olduğunu hissediyordu. "Kendinizi öldüreceğinizi söylemedim ben. Bana sorarsanız burnunuza istediğiniz şeyi çekebilirsiniz, kolunuza istediğiniz şeyi şırınga edebilirsiniz. Kendinizi öldüreceğinizi söylemedim ben. Öldürülebilirsiniz dedim."

"Konuşmaya devam et sen, ey East End'li bilge adam!" dedi Damian.

"Olaylar arasında bağlantılar kurduğunuzu sanmıyorum. Bu bağlantıların hepsi benim için apaçık değil, ama sizin için öyle olmalı." Damian teatral bir tarzda iç çekti; ukala hocadan usanan öğrenci gibiydi.

"Angela sizlere Ricky'nin nasıl öldüğünü söyledi mi?" Başlarını salladılar. "Ricky balkon penceresinden içeri atıldığı için ölmedi." Duffy durakladı ve Damian, devam et hele sen dercesine başı-

nı salladı. "Ricky vücuduna bir ineği öldürecek kadar eroin zerk edildiğinden öldü." Aslında Duffy, bir ineği öldürecek eroinin köpeği öldürmeye yetecek eroinden ne kadar fazla olması gerektiğini bilmiyordu, ama cümle cuk oturmuştu.

"Zavallı Ricky," diye sızlandı Sally ve başını, kanepede oturan Damian'ın omzuna koydu.

"Demek cesedi sen buldun?" Damian en azından, her şeyi Sally'den biraz daha yararlı bir şekilde ele alırmış gibi görünüyordu. Duffy evet anlamında başını salladı. "Peki onu niçin ortadan kaldırmak istemiş olsunlar?"

"Başka birisi yaptı bunu. Her şeyi hesaba katan biri."

"Adını bize söylemeyeceğin birisi."

"Doğru."

"Peki Angela'nın köpeğine niçin birisi böyle bir şey yapmış olsun?"

"Aradaki bağlantıları kuramıyorsunuz, değil mi?"

"Hangi bağlantıları?"

"Köpek ve araba. Köpek ve araba."

"Sen neden bahsediyorsun?" Sally başını Damian'ın omzundan kaldırdı. "Ricky Angela'nın köpeğiydi. Ve bu yabancı arabaların sıkıcı yanı da" –Sally histerik bir şekilde sırıtmaya başladı– "korkunç derecede şey olmaları..."

"Kes sesini, Sally! Dinle."

"Sen köpeği sık sık yürüyüşe çıkarırdın, öyle değil mi, Sally? Köpeği Angela kadar yürüyüşe çıkarırdın?" Sally başıyla sessizce evetledi. "Köpeğin senin olduğunu düşünüyorlardı. İşte bu noktada yanlış düşünüyorlardı. Arabanın senin olduğunu düşünüyorlardı ve bu noktadaysa doğru düşünmüşlerdi. Ama senin bağlantıyı kurman gerekirdi. Üçüncü sefer, köpeklerin ya da arabaların peşinde olmayacaklar. Kolaylıkla parçalanabilen vücudunuzun peşinde olacaklar. Ve ondan sonra da öldürülebilirsiniz. Bütün bunları daha önce gördüm ben. Sayısız kez gördüm ve sizi temin ederim, taksitle bir çamaşır kurutma makinesi alıp taksitlerinizi ödemediğiniz zaman başınıza gelecek şeylerden çok daha iğrenç şeyler başınıza gelecek."

Damian, Duffy'nin yaptığı benzetmeye kıs kıs gülecekmiş gibi görünüyordu ama yüzündeki ifade öylece kaldı. Sally'ye doğru dönüp, "Belki de senin pedere gitmek zorunda kalacağız," dedi. Sally yanıt vermeyince, Duffy'ye dönüp, "Bir önerin var mı?"dedi.

"Ne kadar borcunuz var?"

"Sekiz kadar."

"Tanrım! İlk başta ne kadar borçlandınız?"

"On beş."

"Tanrım! Demek," Duffy ukalaca konuşmaya devam etti, "yedisini ödediniz."

"Aşağı yukarı."

Yedi. Altı artı bir. Üç kere iki altı. Çaktım! "Peki kim kullanıyor?" Damian'la Sally birbirlerine baktılar. "Tamam, ikiniz de kullanıyorsunuz. Yarı yarıya mı?"

"Hayır," dedi Sally. "Hemen hemen sadece ben."

"Ben onu yalnızca snooker için kullanıyorum, aşağı yukarı," dedi Damian, dalkavuk bir edayla. "Sinirlere çok iyi geliyor. Sende hâlâ olduğunu gördüğüm isteka titremesini gideriyor, sevgili Duffy'ciğim. Sana var olduğunu bilmediğin atışlar gösteriyor. Şu topu masa boyunca orta cebe atmak; biraz yardım olmadan orada asla bir orta cep olmazdı."

Damian'ın son cakalı konuşma girişimiydi bu. Duffy hiç pişmanlık duymadan sözünü sürdürdü. "Demek Sally hemen hemen hepsini kullanıyor, snooker oynamana yardımı olsun diye de sana bedava biraz veriyor. Ama alışverişi yapan sensin, öyle değil mi?"

"Hmmm."

"Eğer onların yerinde olsam, önce seni etkilemeye çalışırdım ve muhtemelen de canına okurdum, şayet senden daha fazla bir şey çıkaramayacaklarına karar verirlerse, Sally'ye geçeceklerdir."

"Datsun'u satmayı düşünmüştüm," dedi Sally. "Onlar havaya uçurana kadar. Kendi bindikleri dalı kesmiş oldular."

"Onlar büyük bir olasılıkla seni kesecekler," dedi Duffy sertçe.

"Aman Tanrım!" dedi Damian, "Aman Tanrım! Aman Tanrım! Aman Tanrım!"

"Gerçekte neden söz ediyoruz biz?" dedi Duffy. "Çeşitli uyuş-

turuculardan mı yoksa sadece bir tanesinden mi?"

"Sadece kokain, Tanrı aşkına!" Damian kızmış görünüyordu. "Başkalarına dokunmam ben. Zaten," diye ekledi gereksiz bir sadakatsizlikle, "kullanan *o*, ben değilim."

Elbette, diye düşündü Duffy. Kullanan o, sen sadece alışverişçisin. Snooker masasının tepesine çıkıp iç çamaşırlarını çıkaran o, sen sadece isteka tutan masum bir herifsin. Kamyonetimin lastiklerini indiren o, bu fikri veren ve biri geliyor diye de son dakikada oradan sıvışan sensin. Kazaya uğrayacak olan o, hayatta kalacak olan sensin; ama senin gibi herifler olmasa o hiçbir zaman kazaya uğramazdı. Hadi şundan bir tat, yok, ben kendimi aç hissetmiyorum. Yatıyor musun? Hap almadan mı? Hadi canım, riske girelim, biraz eğlenceli ol. Bir içki daha al, niye duble almıyorsun, ben almayayım, araba kullanıyorum da. O zaman bu dünyanın Damian'ları Sally'leri uyuşturucu müptelası, hamile, sarhoş ve biçare halde bırakıp ortadan kaybolabilirdi. Yeryüzünde uyuşturucu tacirlerinin dağıttığı kaba adalet diye bir şeyin sözü edilebilirse, bu adalet Damian'lara ve Sally'lere adil bir şekilde muamele ediyordu.

"Demek on beşlik bir faturayla başladın. Peki bu kadar büyümesine nasıl izin verdin?"

"Kredi açmak denilen mükemmel bir sistemleri var," dedi Damian coşkuyla, derken durdu. Belli ki sorunların başgöstermesinden öncesine ait bir ifadeydi bu.

"Demek aşağı yukarı bir binliğin vardı, ama on dört bin borcun kalıyordu, bu yüzden onu Angela'dan almak fikri geldi aklına." Duffy bunu besbelli bir şeyi dile getirmek için söylemişti. İkisi de yanıt vermeyince, sözünü sürdürdü. "Polis değilim ben. Öte yandan, aptal da değilim. Ondan niye borç istemediğini anlayamıyorum bir türlü."

"İnsanlar para konularında bir tuhaflar," dedi Sally, sanki Duffy'nin bilmesi gerekiyormuş gibi. "Şey, Angela'nın parası var, onunla ne yapacağını bilmiyor, Henry'yle evlendiğinde daha da parası olacak. Neyse, böylesi daha eğlenceliydi."

Elbette, diye düşündü Duffy, eğlence faktörünü unutup duruyorum, arkadaşlarınızın birisinden daha sonra ödemeniz gerekecek

bir borç istemektense ona şantaj yapmak çok daha eğlenceli. İki yöntem arasındaki büyük fark bu: eğlence.

"Gerçekte bir çeşit şakaydı bu," dedi Damian, neredeyse özür dilercesine. "Başlangıçta. Parasını kaybetse hiç mi hiç aldırış etmeyecek birisini bulmaya çalıştık ve aklımıza Angela geldi, sonra üzerinde neyle baskı kurarız diye merak ettik. Derken onun burada bir oğlanla gizli gizli yukarıya çıktığı aklımıza geldi. Demek istiyorum ki, onları herhangi bir şey yaparken yakalamış falan değildik, belki de ona çatıdan manzarayı gösteriyordu, ama bu olaydan yararlanabileceğimizi düşündük."

"Bu yüzden de bir telefon kulübesine gidip o tuhaf yabancı aksanla konuştunuz."

"Yabancı mı? Evet, öyle ya, ben bir İrlanda aksanı uydurdum, hepsi bu. Angela'nın bazı şeylere ne kadar dikkat ettiğini kanıtlıyor bu."

"Peki Angela para ödedi mi?"

"Biz de inanamadık. Ben evdekileri gevezelik ederek oyaladım, Sally aybaşı rahatsızlığı olduğunu uydurup, gidip biraz uzanacağını söyledi ve gizlice araba yolunun yukarısına gitti. Her şey gülünç denecek kadar kolay oldu. Gerçekten inanamadık, bu yüzden de durmadan aynı yere gider olduk."

"Ondan niye borç istemediğinizi anlamıyorum," diye sözünü yineledi Duffy.

"İnsanlar para konularında bir tuhaflar," dedi Sally yine, sanki çok az bilinen bir gerçeği açıklıyormuşçasına.

"Malı nereden alıyordunuz? Londra'dan mı?"

"Hayır, hayır, hayır. Onlar bize geliyorlar. Her şeyi çok iyi düzenledik."

"Ne, burada mı?" Duffy yan tarafında fantezi bir ad ve ön cephesinde de kraliyete ait bir "Randevuyla" arması bulunan bir kamyonet hayal etti. "Eroin, Kokain & Haşhaş Limited Şirketi: Kasaba Eşrafına Uyuşturucu Dağıtımı. Teslimat Perşembe ve Cumartesi. Kredi Kartı Kabul Edilir."

"Elbette burada değil. Değiş tokuşu yol üstünde mola verilen şu kafelerden birinde yapıyoruz."

Doğru denebilecek bir seçim. Her zamanki yerlerden birisi. Duffy bazen, şu yol üstü kafelerinde olup biten her türlü yaramazlığın –el ele tutuşmadan ibaret zina buluşmalarından tutun da katillerin buluşmalarına kadar– üstüne gidilirse, kim bilir neler olup biter diye merak ederdi. Restoranlar ayakta kalır mıydı acaba?

Bir dakika kadar hepsi de birbirlerine baktılar. "Şimdi ne olacak?" diye sordu Damian.

"Bilmiyorum." Duffy'nin onlara yumuşak davranmak için hiçbir özel gerekçesi ya da arzusu yoktu. "Bu noktadan sonra her şey müfettiş Vine'ın sorumluluğunda. Elbette bana anlattıklarınızı ona aktaracağım. Muhtemelen aynı şeyleri bir kez daha dinlemek isteyecek. Gerisi ona kalıyor. Sizin kontrollü koşullarda bir ödeme daha yapmanızın iyi bir fikir olacağını düşünebilir. Ya da, tabii, sizi dosdoğru hücreye atabilir. Her şey onun şantaj ve uyuşturucu işini önemseyip önemsememesine bağlı.

"Aman Tanrım!" dedi Damian, "her şeye son derece *ciddi* bir hava veriyorsun sen."

"Sadece eğlenceydi," diye sözünü yineledi Sally. "Sen hiç eğlenmez misin?" Duffy buna yanıt vermedi. Eğlenip eğlenmediği konusunda pek emin değildi. Walthamstow'daki köpekleri göz önünde tutarsa, bu ona eğlenceli gelmişti, ama bunun nedeni belki de Buckingham/Bedfordshire sınırlarındaki her şeyin son derece boktan olmasıydı. Sally'nin bir başka sorusu vardı: "Angela'ya söyleyecek misin?"

"Belki de sizin söylemeniz daha iyi olur bunu." Sally, insanların onlar için her zaman bir şeyler yaptığı şu kızlardan birine benziyordu. Doğrusu var ya, bu işte kendi başının çaresine bakabilirdi.

Duffy doğruldu. Gitmek için dönerken, Damian "Varsayalım ki ben kodese girmedim, yeşil çuha üzerindeki küçük intikam maçımızı unutmayacaksın değil mi?" dedi.

"Öyle varsayalım," diye yanıt verdi Duffy. Çoğu insanda öncelikler duygusu hiç olmuyor, diye düşündü.

"Kötü şöhretli bu tozdan uzak durmak için elimden geleni yapacağım."

"Onu niçin kullandığını bir türlü anlayamıyorum," dedi Duffy.

"Şu sıralar oynamayı başarıyormuş gibi göründüğün biçare taktik oyununu göz önünde tutarsak ben de senin onu niçin kullanmadığını bir türlü anlayamıyorum. İnsana bir çeşit akıcılık veriyor, yaptığı bu, insana bir akıcılık veriyor."

Duffy oyununun beceri, kesinlik, kendine güven, sinir gibi birkaç başka şey dışında biraz akıcılık gerektirdiğini de kabul etti; ancak o, bu özellikleri eski moda tarzda edinmeye girişmişti. Winterton House'daki dersine gittiğinde, çakıllı yol yine aynı sosyetik sesi çıkardı ve bu ses, tıpkı kahvaltıda sütünün üstüne mısır gevreği dökerken çıkan fışırtılı sese benziyordu. Henry, geniş damalı ceketi, yakasından sarkan mendili, fuları ve süvari pantolonundan oluşan tipik kıyafetiyle onu selamlayıp omzuna şöyle hafifçe bir vurdu. "Benim nişanlımla koruya kim gidiyormuş bakalım?"

"Sana söylemiştim..." Duffy, paketin kutudan alınıp alınmadığına bakmaya gittiğinde Angela'nın Henry'ye her şeyi yumurtlamamış olduğunu umuyordu.

"Evet söyledin." Henry, iri ve kırmızı köşeli yüzünü Duffy'ninkine yaklaştırdı. "Korudaki barakada şu ölen köpeğin leşini arıyordunuz, değil mi?"

"Elbette."

"Annem bizi dört buçukta çaya bekliyor, niçin hemen derse başlamıyoruz."

Bir kez daha, eve girerek, beyefendilere ayrılan salondan geçtiler ve eski deri ve dünden kalma puro kokusuyla kaplı, loş bilardo salonuna girdiler. Duffy büfenin üzerinde, hizmetkârların gizlice içmelerini engellemek amacıyla takılmış bir kilidi de bulunan, Victoria üslubu içki sürahisi takımlarından birini fark etti; gerçi hizmetkârlar Braunscombe Hall'den kendilerine bir çıkar sağlamayı akıllarına getirecek olsalar, yarısına kadar dolu viski sürahilerini kurcalamaya zahmet etmezlerdi. Şarap tüccarının kamyonetinden bir kasa indirip onu dosdoğru kendi mutfaklarına götürürlerdi. Bayan Colin'in ifade ettiği gibi, "Büyük evlerdeki eski bir İngiliz âdetiydi bu."

"Topları çok sarsıyorsun," dedi Henry, istekasını seçerken. Duffy kırmızı topları bir araya topladı ve ağır maun masada onlar-

dan bir üçgen oluşturdu. Bir yanılsama mıydı bu, yoksa toplar birbirlerine hafifçe çarptıklarında biraz daha tok bir ses mi çıkarıyorlardı? Ve renkli toplardan bazıları Braunscombe Hall'dekilerden birazcık daha farklı mıydı? Mavi top biraz koyu, kahverengi top biraz kırmızımsı görünüyordu. Elbette böyle olacaktı: Henry'ninkiler hakiki fildişi toplardı, Vic'inkiler ise yeni tür sentetik toplardandı. Son birkaç yıl içinde, televizyondaki görüntülerini daha iyi hale getirebilmek için bazı top renkleriyle oynamışlardı. Duffy bunu onayladığından emin değildi. Gelenekçi biri değildi ama eski moda takımların görünüşünü yeğliyordu o. Aynı zamanda da, Henry'nin kusursuz 1866 Thurston'ını Vic'in dağınık bir yataktan daha çok çıkıntısı bulunan masasına yeğliyordu.

Eski kokuları, sessizce tıklayan fildişi topları ve karanlığın ortasında ansızın parlayan renkleriyle bilardo salonunun manastır sessizliğinde Henry inceden inceye değişime uğradı. Duffy ömründe, ayaklarına buz patenleri takıp, ansızın zarafet kazanan şişman adamlar görmüştü; işte benzer bir şey de Henry'ye olmuştu. Dizleri ve dirsekleri dışarı çıkık halde bisiklete binen iri ve kaskatı bir adam, daha düz, daha derli toplu biri olmuştu; hatta deyim yerindeyse, küçülmüştü. Damian'ın dile getirdiği gibi bir akıcılık kazanmıştı. Gösteriş yapmıyordu –önceki top deliğe girmeden bir sonraki atışa girişmiyordu– ama tavırlarında bir amaç seziliyordu. Rahat görünüyordu.

Duffy çok daha az rahattı. Henry'nin özgüveni onu sinirli kılıyor ve Henry'nin oyunu onu daha da sinirlendiriyordu. Kendini riskli uzun atışlara girmişken buluyor, derken acımasızca atış çizgisine dönüyor ve sonra da kendini küçük düşürtecek atışlar yapıyordu. Sona doğru renkli toplarda biraz avantajı vardı, ama yine de 72-28'lik skorun yanlış ucunda çabalayıp durmuştu.

Sonra derslerini yaptılar. Henry Duffy'ye doğru bir duruş kazandırmakta çok kararlıydı. Ona bir pozisyon aldırıyor ve sonra hemen, modelinin şurasına burasına dokunan bir fotoğrafçı gibi, hareketlerini düzeltmeye başlıyordu. Duffy'nin köprü kuran elinin çuhaya yayılmış parmaklarıyla oynuyordu. Başını istekanın üzerinde biraz daha aşağıya itiyordu. Yere çömeliyor ve Duffy'nin ayak-

ları biraz daha birbirine paralel durana değin bacaklarının yerini değiştiriyordu. Sağ elini istekanın dört beş santim daha aşağısına itiyor ve kolunun ön kısmını dirsekten dik olarak sarkıtmaya uğraşıyordu. Sonunda da, Duffy'ye kalçalarını sıkıştırma pratiğini yaptırdı. Bu pratik, Henry'nin onu belinden tutmasını, ellerini beş altı santim aşağı kaydırmasını ve kalçasını saat ibresi yönünde hafifçe çekmesini gerektiriyordu.

Duffy'nin kalçaları sıkıştı ve kendini mükemmel bir isteka tutma pozisyonunda buldu; ne var ki anlamadığı bir şey onu atışı yapmaktan engelliyormuş gibi görünüyordu. Bir kere, Henry, onun sırtına hafifçe dayanıyordu; daha da dikkat çekici bir şey ise, Duffy'nin kalça kemiklerine yapışmış bulunan Henry'nin iri avuçları, Duffy'nin pantolon ceplerine yavaş yavaş girmeyi başarmıştı. Duffy hareket etmedi. Henry'nin bir süre etrafı aramasına izin verdi ve daha sonra hafifçe öksürüp kahverengi bir topu çizgiye dikti.

Henry ellerini çekmişti. "Toplar doğru ceplerde mi diye kontrol ediyordum," dedi neşeyle.

Ders, Henry'nin ellerini ara sıra Duffy'nin üstüne koyması, Duffy'nin bir omuz hareketiyle onu kendinden uzak tutmaması, ama tam olarak da hareketlerine karşılık vermemesiyle, sürüp gitti. Derken, Henry'nin daha zor kazandığı bir parti daha oynadılar; gerçi, Duffy oyunda ilerleme kaydettiğinden mi, yoksa Henry başka şeyler düşündüğü için mi böyle olduğunu söylemek zordu. Henry'nin annesinin onları çaya beklediği vakte daha yirmi dakika vardı, Henry bir parti daha oynamayı önerdi. Duffy sıkıldığını söyledi, bu yüzden kabarık favorili, kocaman purolu ve ellerinde şarap bardakları bulunan adamların bir zamanlar akşam yemeği sonrası bilardo partilerini seyrettikleri deri döşemesi gıcırdayan kanepeye oturdular.

"Angela nasıl?"

"Harika. İçi dışı uyuşturucu oldu."

"Sanırım evlenmek için beklemeye sabrın yok, öyle değil mi?" Henry'nin cep bilardosundan hoşlandığını daha az önce ilan ettiği göz önünde tutulduğunda biraz zalimce kaçsa da, Duffy bu soruyu sormaktan kendini alamamıştı.

"Az çok."

"Evlilikten bu kadar kısa bir süre önce başına gelenler korkunç."

"Jimmy'nin bir psikopat çıktığını bir düşünsene." Henry hüzünlü hüzünlü başını salladı.

"Böyle bir şeyi yapabileceğini düşünmezdin, değil mi?"

"Şey, mesele de bu, insan psikopatların ne yapacağını bilemiyor, öyle değil mi?"

"Her neyse," dedi Duffy, "çok geçmeden o mu, değil mi, anlayacaklar."

"Ne demek istiyorsun?"

"Şey, test falan yapacaklar."

"Parmak izi testi mi?"

"O tür bir şey..." Duffy kasten lafı uzatıyordu. "Tam olarak o değil..."

"Bak, ağzından baklayı çıkar, tamam mı. O benim nişanlım, sanırım bilmeye hakkım var."

"Özür dilerim, Henry, aslında, biraz... can sıkıcı bir durum." Duffy istemeye istemeye nazik bir konuya el atmış görünüyordu. "Geçen gün bu konuda müfettiş Vine'la konuşuyorduk. En son teknolojilerle çok ilgileniyor müfettiş. Angela bağlandıktan sonra... ona ne oldu biliyor musun?" Henry gözlerini uzaklara çevirip başını biliyorum anlamında salladı. "Vine'a göre şimdi yapabilecekleri şey onu incelemek. Bir analiz etme yolu buldular. Mikroskop altında. Spermi," dedi ansızın, "parmak izi gibi aynen. Kimden geldiğini ortaya çıkarabilirler."

"Bunu hiç duymamıştım," dedi Henry.

"Ben de duymamıştım," diye yanıt verdi Duffy. "Anlaşıldığı kadarıyla bayağı yeni ve masraflı bir teknoloji, bu yüzden sadece özel davalarda yapabiliyorlar. Yani, sözgelimi, Londra'da birisi bir tecavüz olayına karışsa, sağa sola koşturup herkesten numune toplayamazlar. Ama bu durumda... şey, Jimmy yaptığını inkâr ediyor, öyle değil mi? Kamp yerinde olmuş olabilir, ama onu orada hiç kimse görmüş değil. Angela onu tanımadı. Bu yüzden ondan bir numune alacaklar ve bu, işi şu ya bu şekilde çözecek." Duffy, Henry'nin aşi-

kâr görünen soruyu sormasını bekleyerek durakladı. Henry sormadı. "Ve elbette, aldıkları numune eldekiyle uyuşmazsa, o zaman Jimmy tamamen temize çıkmış olacak." Yine hiçbir soru gelmedi. "Ve Braunscombe Hall'e düzenli olarak gidip gelen o kadar çok erkek ziyaretçi olamayacağına göre, sanırım tutulacak en açık yol gelip birkaç numune daha almak olacak. Yani, olası bütün adayları elimine etmek için. Benimki sadece bir tahmin. Kararı vermek Vine'a düşüyor."

Henry anladım anlamına başını salladı ve hiçbir şey söylemedi. "Çay içmeyecek miydik?" dedi Duffy.

Henry'nin annesi, etrafı Kew Gardens bitkileriyle çevrili olarak, limonlukta oturuyordu. Ayaklarında yine pembe koşu ayakkabıları vardı ama bu kez boynunun çevresinde çok sayıda boncuk bulunan, krem renkli keten bir elbise giymişti. Ne var ki, Henry'nin snooker topları nasıl sentetik toplar olamazsa, bunlar da salt basit boncuklar değildi.

"Sahtekârdan ödünç aldığınız şu iğrenç kravatı takıyorsunuz hâlâ."

"Sabıkası falan yok onun, söyleyeyim." Duffy birdenbire Vic'i savunma ihtiyacını hissetmişti.

"Bu çok dar bir sahtekâr tanımı. Sahtekâr olmak için bir sabıkanızın olması gerektiği... Sözgelimi Henry'yi alın."

"Anne!"

"Söylesene, sahtekârsın sen, öyle değil mi, tatlım?" Oğlu için ilk kez bir sevgi sözcüğü kullandığında onu aynı zamanda bir sahtekâr olmakla suçlaması Duffy'nin dikkatinden kaçmamıştı. Henry ağzını açtı, ancak annesi sözünü sürdürdü. "Sattığın şu hastalıklı dana eti, hatırlıyor musun?"

"Hastalıklı olduğunu kesin olarak bilmiyorduk."

"Yani o etten yiyenlerin sahiden ölmediklerini mi söylüyorsun?"

"Ama insan Tarım Bakanlığı'nın bütün talimatlarına uyamaz ki, yoksa delirir. Ben sadece öteki çiftçilerin..."

"Aynen. Bütün diğer çiftçiler de sahtekâr. Şey, siz de bir sahtekârsınız, öyle değil mi?"

"Ben mi?" dedi Duffy.

"Kesinlikle bir sahtekâr kravatı takıyorsunuz. Sormamın bir mahsuru yok, değil mi?"

"Hayır, tabii. Ben de bir sahtekârım. Bakarak anlayabilirsiniz bunu." Duffy bu ziyaretinde Henry'nin annesinden daha az etkilenmişti. Meyveli kekten bir parça aldı. Kekin de burjuvaca bir tadı vardı. Onun memleketinde kekin içinde meyve parçaları bulunurdu; burada, içinde kek parçaları bulunan şey meyve oluyordu.

Henry çok fazla konuşmuyordu ve Duffy, tek bir bardak çay içtikten sonra gitmek üzere ayağa kalktı. "Gitmeniz gerektiğine üzüldüm," dedi Henry'nin annesi zekice. "Lütfen yine gelin. Ne olup bittiğini yine bilmek istiyorum."

Duffy Braunscombe Hall'e döndüğünde, müfettiş Vine bir başka görüşme toplantısına hazırdı. Datsun analizi gelmiş, ancak hiçbir sonuç vermemişti: Bomba da yoktu, patlayıcı madde de; öte yandan keskin dişleri olan, kömüre dönmüş bir sincap da söz konusu değildi; ayrıca, ilçeyi vurmuş bir yaz şimşeği raporu da mevcut değildi. Benzin tankının içine bir ip parçası sarkıtılmıştı, böyle bir şey son derece muhtemel görünüyordu. Etkili bir tahrip aracıydı bu ama yüksek teknoloji içermiyordu.

Müfettiş Vine Datsun'un sahibiyle yeniden konuşmuştu ve Sally'nin küçük bir itirafı olmuştu. Damian da çıkıp kendine ait küçük bir itirafta bulunmuştu. Ancak sabahki hikâyeyle öğleden sonraki hikâye –müfettiş Vine'ın daha sonraki versiyonu kendisine naklettiğinde Duffy'nin keşfettiği gibi– birbirlerine ancak porno bir videoyla resimli bir çocuk kitabı kadar benziyordu. Duffy yokken bazı şeyler düşünülüp taşınılmıştı ve bunu yapanın Damian olduğu apaçık ortadaydı. Bazı şeyler düşünülüp taşınılmış ve aynı zamanda saflar sıklaştırılmıştı. Bir kere, Angela'ya suspayı verilmişti.

Yeni hikâye –gelecekte savunması için bazı pahalı avukatların tutulabilecekleri hikâye– şöyleydi. Damian'la Sally geçmişte birtakım küçük yaramazlıklar yaptıklarını itiraf etmişlerdi. Kendi kuşaklarının bir yaşam tarzı olduğu için biraz uyuşturucuya bulaşmışlardı. Öyle ya, günümüzde Londra'ya gitmeyegörün, gidiş dönüş biletinizi alırken size bir de bedavadan uyuşturucu verirler, bu işler

böyledir, Bay Vine, öyle değil mi? Onlar da zamanlarında biraz kokain çekmişlerdi ve toplum şimdi nasıl bir bedel talep ediyorsa bu günahın karşılığını ödemeye hazırlardı. Ancak bir süredir kokain kullanmamışlardı, aslında Londra'ya gitmekten de vazgeçmişlerdi. Şimdi arkadaşlarıyla birlikte sessiz sakin kent dışında yaşıyorlardı. Ancak işin kötüsü, Londra onların ayağına gelmişti. Bir zamanlar uyuşturucu satın aldıkları biri tarafından, onları arayan ve para isteyen biri tarafından kendilerine şantaj yapılıyordu. Ona şimdiye değin üç kez para ödemişlerdi, ama adam hâlâ açgözlülük ediyordu. İşin en korkunç yanı, ikisinde de çok para olmamasıydı ve zor durumlarını Angela'ya açtıklarında, Angela bu faturayı ödemekte ısrar etmişti. İnanılmaz derecede cömert biriydi Angela, çok parası olduğunu, ancak bütün bu parayı elinde tutamadığını söylemişti. Şantajcılar Sally'nin Ricky'yi yürüyüşe götürdüğünü görüp köpeği öldürmüş olmalıydılar; Sally'nin arabasını da ateşe vermişlerdi ve kim bilir daha yapacakları ne kötü şeyler vardı. Acaba Bay Vine onlara bir yardımda bulunabilir miydi? Belki de Damian, Angela'nın vermeyi son derece nazik bir şekilde üstlendiği parayı ertesi gün yol üstü kafesinde teslim edeceği vakit.

Duffy, hikâyenin Vine versiyonunu dinlediğinde ıslık çaldı. Bir iki saatte uydurulduğu düşünülürse fena sayılmazdı. Müzikhol dışına çıkar çıkmaz değişiveren sanatçılara benziyorlardı: Göz açıp kapayıncaya kadar kısa bir sürede şantajcı kimliğinden kendisine şantaj yapılan kimse kimliğine geçmişlerdi. Sırtınızı döner dönmez Angela bir kurban olmaktan çıkmış size karşılıksız para veren bir dost olmuştu. Hadi toplanın, toplanın da burjuvaların saflarını nasıl sıklaştırdıklarını bir görün! Duffy olayların sabahki versiyonunu anlatmış ve şimdi de ıslık çalma sırası Vine'a gelmişti. "İnsanda, bu işe devam etmelerine izin verme isteği uyandırıyor, değil mi?" dedi.

"Ama siz izin vermeyeceksiniz."

"Arabaları falan havaya uçururlarsa vermeyeceğim."

"Elbette."

"Nihayetinde, hâlâ aynı kişinin ya da kişilerin peşindeyiz. Onları yakaladığımızda, şantajdan mı yoksa uyuşturucu ticareti yap-

maktan mı suçlayacağımıza karar vereceğiz."

"Londra'yı haberdar etmeniz gerekecek."

"Biliyorum."

"Ne yazık ki Hall'e bir baskın yapamadık." Duffy, Damian'ın kaslı kuvvetli bir polis görevlisi tarafından başaşağı tutulduğunu ve pantolon ceplerinden aşağı her türlü hapın, tozun, esrarın döküldüğünü seyredebilmeyi çok arzu ederdi. Ancak müfettiş Vine'ın ilk ziyaretinden önce ortadan kaldırılamamış şeyler şimdiye değin kesinlikle göz önünden uzaklaştırılmış olmalıydı.

Vine ertesi günkü harekâtı planlarken Duffy'den yardım istemeye ihtiyaç duymadı. Londra'yı durumdan haberdar kılacak, yerel uyuşturucu timini trafik görevinden alıp bu işe tahsis edecek, adamları izleme işini kotaracak, Londra yolu üzerinde suçluları koyacak bir araç ayarlayacak ve bunun gibi işlerle uğraşacaktı. Ama belki de Duffy teslimat işinde görev almayı isteyebilirdi; sırf kurye civardan biri çıkabilir diye. Aşina bir yüzle onu korkutup kaçırmak istemezdim, dedi Müfettiş. Duffy kabul etti.

***

Duffy o akşam Hall'den uzak durdu. Aile salonunda Lucretia'yla karşılaşıp kendisine, insanların ha-ha diye gülecekleri komik biri mi, yoksa eksantrik biri mi olduğunun söylenmesini istemiyordu. Akşam yemeğinde Damian'ın karşısında oturup onun kendine o aşırı güvenli haliyle, müfettiş Vine'ı nasıl da akıllıca ikna ettiğini dinlemeyi, Sally ile ikisinin cümleleri nasıl da tamamlamayıp yarıda bırakıp durduklarını duymayı istemiyordu. Angela'yla karşılaşmak ve onun sevimli arkadaşları hakkında düşündüğü şeyleri o sarhoş kafasıyla nasıl oturttuğunu merak etmeye başlamak istemiyordu; ona bakıp Henry'nin koca kırmızı ellerini yavaş yavaş pantolonunun ceplerine kaydırdığını anımsamayı da pek istemiyordu: "Toplar doğru ceplerde mi diye kontrol ediyordum da." Duffy, yol üstü kafesinde oturmuş, tabağındaki ılık bir talaş böreğini itip duruyor ve yediği patates kızartmalarının etkisini ortadan kaldırmak için seçtiği alkolsüz bol köpüklü birayı yudumluyordu. Bir dilim

meyveli turta ve sade yoğurt yedikten sonra Hall'e döndü ve başkalarını rahatsız etmemeye dikkat ederek, erkenden yattı.

"Bir tavsiyen var mı?" dedi Damian ertesi sabah taraçada karşılaştıklarında. Evden uzakta durmakta istekli olan Duffy pek de özelliği bulunmayan bir yürüyüşe çıkmıştı: Bir saat kadar boyunca başı önde koruda ağır ağır yürümüş, ısırganlara ve ayı tuzaklarına dikkat etmiş, kır havasından aşırı doz almamaya uğraşmıştı.

"Genel olarak mı demek istiyorsun?" Damian'a genel tavsiyeler vermesi söz konusu olduğunda Duffy bir hayli heyecanlanabiliyordu.

"Bu geceyle ilgili olarak. Büyük gecem benim. Müfettiş Bey size söylemiştir, sanırım."

"Evet. Seyircilere oynama, yeter."

"Ne seyircisi?

"Şey, ben mesela."

"Sen mi? Duygulandım. Sanırım daha önceden gurme bir Albay Sanders için buluşmalıyız."

"Maalesef beni eğlendiremiyorsun."

"Aa." Damian'ın yüzü teatral bir edayla karardı. "Hadi canım. Beni severdin sen. En azından, biraz. Öyle değil mi? Arabalar konusunda cesur olduğumu düşünmüyor muydun?"

"Ha aklıma geldi de, eğer bir problem çıkarsa..."

"Problem mi?"

"Bir problem çıkarsa, yani, sözgelimi, demek istiyorum ki, eğer seni biraz okşamaya karar verirlerse, merak etme. Kendilerine saygı duyduğundan tamamen haberdar olan polisler gelebildikleri kadar çabuk geleceklerdir." Bu söz, Damian'ın yüzündeki özgüven ifadesini silmiş gibi görünüyordu.

Üzerinde koca koca harflerle DUFFY GÜVENLİK yazan bir kamyonet yol üstü kafesinin otoparkında herhalde pek akıllıca görünmezdi, bu yüzden Duffy, arabasını karakolda bırakıp kafeye oradakilerden birinin arabasıyla gitti. Kafeye geldiğinde önceden kapının yanındaki masalardan birine oturmuştu. Saat yediye çeyrek kala Damian geldi ve self servis tezgâhında bulunan kızlardan biri tarafından eski bir arkadaş gibi selamlandı. Biraz gösterişli bir flört fas-

lından sonra bir fincan kahve alıp otoparka bakan masalardan birine geçti.

Duffy önündeki yiyecekle oynuyor ve önünden geçen müşterilerin sırtından, Damian'ın kiminle buluşacağını tahmin etmeye çalışıyordu. Aşağı yukarı sekiz yanlış tahminden sonra doğru kişiyi bulabildi: Kısa boylu, yirmili yaşlarının ortalarında, blucin bir ceket giymiş ve girdiği kuyrukta bir fincan çayla jambonlu börek alırken, ayağını sabırsızlıkla yere vurup duran biriydi. Kafe hiç de dolu sayılmazdı ve Duffy eğlenerek, Damian ile buluştuğu kişinin aynı masaya oturmadan önce nasıl da incelikli bir sağır dilsiz oyunu oynadıklarını gözlemledi. Damian başarılıydı: Duffy zarfın el değiştirdiğini güçlükle fark edebilmişti. Bir süre sonra, adam kalktı. Duffy de aynı anda kalktı ve masanın üzerine bırakmak üzere ceplerinde bahşiş parası aranarak bir süre oyalandı. Bunu yaparken başı eğikti, ama gözleri değildi. Kendi kendine; bir altmış boylarında, yakasına dökülen koyu kahverengi saçları, siyah gözleri, geniş bir yüzü, kemerli bir burnu, ince dudakları, sol kulağında küpesi, blucin ceketi, yeşil bir T-shirt'ü, siyah pantolonu, markası belli olmayan ama vişne çürüğü renginde koşu ayakkabıları var, dedi. O gün görmüş olduğunuz adamı bugün mahkeme salonunda görüyor musunuz? Onu lütfen gösterir misiniz? Teşekkür ederim.

Duffy, kendisine en az on dakika beklemesi talimatı verilen Damian'a bakmadı ve dışarı çıkan adamı takip etti. Ona yaklaşması gerekmiyordu, çünkü peşinden gitmiyordu: Damian'ın masası otoparka bakıyorsa, otopark da Damian'ın masasına bakıyordu ve o anda görevli polisler de Damian'ın buluşacağı adamı daha önceden incelemişlerdi. Duffy müfettiş Vine'ın dikkat çekmeyen Cortina'sına bindi ve baskının başlamasını seyretmeye koyuldu.

"İşin bu yanından nefret ediyorum."

"Doğru," dedi Vine. "Her şeyi planlıyorsun ve sonra her şey senden kaçıyor. Londra'daki şu herifler de ya her şeyi berbat ediyorlar ya da başarıdan kendilerine paye çıkarıyorlar. Oğlan nasıldı?"

"İyi. Yani zarfı falan düşürmedi. Biraz sinirli görünüyordu, ama öyle görünmesi de normal. Gelen herifin psikoloji diploması oldu-

ğunu sanmam."

"Pekâlâ. O zaman karakola dönelim."

Pek bir şey duymayı beklemeden, telsiz kanalını açık bırakmışlardı. Teslimatı almaya gelen adam kahverengi bir Fiesta'ya atlayıp güneye doğru yönelmişti. Olabildiğince az sözcük kullanma talimatını almış olan polisler muhtemelen Watford Gap'de ya da hatta onun bile ötesinde ilk görev değişimlerini yapana değin telsiz sessizliğini bozmayacaklardı. Vine'la Duffy bu davayla ilgili olarak çene çaldılar. Vine, Jimmy'nin hem durumunun hem hikâyesinin pek bir değişikliğe uğramadığını doğruladı. Duffy Vine'a, o öğleden sonra ana hatlarıyla Henry'ye anlattığı sperm testini sordu.

"Böyle bir şeyi hiç duymadım," dedi Vine. "Henüz böyle ücra bölgelere ulaşmış değil." Kıkırdadı. "Hekimler arasında pek bilindiğini de sanmıyorum. Bütün şu kan ve sperm alma işi bile yeterince kötü. Şimdilerde geniş uçlu test tüpleri falan dağıtırlar herhalde."

"Peki ya bir kişi sperm örneği vermeyi reddedecek olursa?" Duffy kıkırdadı. "Şey yapmaları gerekeceğini düşünüyor musunuz..."

"Susss." Vine telsize kulak kabarttı. "Tuhaf."

13 No'lu kavşaktan güneye doğru giden kahverengi Fiesta, 11 No'lu kavşakta dönmüştü. Ama doğuya da, batıya da yönelmiş değildi. Yeniden karayoluna çıkmış ve şimdi bir kez daha kuzeye gidiyordu. Vine arabayı kenara çekti ve sessizlik içinde bir sonraki raporu beklemeye koyuldular.

Fiesta'nın 13 No'lu kavşakta döndüğünü ve şimdi dosdoğru Vine'ın çalışma bölgesine doğru gittiğini duyunca birbirlerine baktılar. Doğrultu önce Talworth, sonra ise Illingham'miş gibi göründü, ancak bir süre etrafta dönüldükten sonra, Fiesta'nın yöneldiği hedefin Fen Burton olabileceği düşünüldü. Vine, Seven Bells birahanesine kahverengi Fiesta'dan beş dakika önce varabilmek için arabasını son hızla sürdü. Arabadan indi ve takipteki arabanın polisiyle konuştu, sonra yeniden Duffy'nin yanına döndü.

"Birisi peşinden gitmiş. Birkaç dakika içinde bir başka araba olmalı yolda."

"Sanıyorum ki," dedi Duffy, "resmi görevli olmadığıma göre, kendi başına bir içki içen yurttaşa kimsenin bir itirazı olmaz."

"Daha sonra araba sürmeyi düşünmüyorsan, olmaz."

Duffy yolun karşısına geçip Seven Bells'e doğru yöneldi. Parayla çalışan otomatik pikap, Dünyayı İstila Eden Uzaylı makinesi ve Tek Kollu Haydut gibi geleneksel taşra eğlencelerini içeren normal bir kasaba pub'ıydı burası. Şıngırtılı sesler çıkaran, tıngırdayan ve bipleyen bu seslerin arka planında oturmakta olan yirmi kadar yöre insanı, sekiz farklı biradan oluşan bir seçme hakkına sahipti. Duffy adını hiç duymadığı bir biradan küçük bir bardak ısmarladı, bir köşede hiç kimsenin oturmadığı bir masa buldu, en yakın müşterilere başıyla selam verdi ve çevresine bakındı. Barda oturan sivil giysili polisi neredeyse tanıyamıyordu. Kahverengi Fiesta'nın sürücüsü barın uzak köşesindeydi, bir dart oyununu seyredermiş gibi yapıyor ve ne zaman gürültü duysa kapıya doğru kaçamak bakışlar atıyordu. Bir süre sonra gözlerini yukarı kaldırdı ve sonra da hemen indirmedi. İşte geliyor, diye düşündü Duffy, ve bir adam önünden yürüyüp geçerken başını kaldırmadan yana doğru şöyle bir bakış attı. Adam iri değildi ama yapılıydı; ya gerçekten böyleydi ya da yağmurluğunda vatkalar vardı. Kendine bir içki alıp teslimatı yapan kişinin yanına oturmaya gitti. Duffy onu şimdi profilden görebiliyordu; anında, yağmurluğunda vatka olması ihtimalini devre dışı bıraktı.

İzlendiğini bilmeyen bir şüpheliyi izlemekte her zaman biraz hoş bir yan vardı. Ve bu durumda hoşluktan daha fazlası söz konusuydu. Tipler başlarını sallayıp içkilerini yudumlarken onları seyretti Duffy; zarfın oldukça açık bir şekilde bir cepten ötekine aktarıldığına dikkat etti; teslimatı yapan kişi ayağa kalkıp blucin ceketinin içindeki omuzlarını eğdi, hoşçakal dercesine başını salladı ve kapıya doğru yöneldi; bütün bunlar olup biterken gülümsedi Duffy.

Duffy, yarısı boş bira bardağı elinde, yavaş yavaş ayağa kalkarken gülümsemeye devam ediyordu. Önünden geçerken polisi kasten dürterek bar boyunca ağır ağır yürüdü. Dart oyuncularının yanındaki köşeye vardığında, alçak bir sesle, "Diğer yarısını sana ben ısmarlayabilir miyim, Taffy?"dedi.

Bu noktada işler biraz karıştı. Taffy, cazcı sakallarına biraz bira köpüğü bulaşmış halde şöyle hafifçe yerinden kalkar gibi oldu ve tebessüm ederek, "Niye ben almıyorum ki?" diye yanıt verdi.

Duffy biraz geri adım atar gibi oldu ama kararlıydı: "Hayır, benim sıram."

Şimdi tamamen ayağa kalkmış olan Taffy nazikçe önerisini geri çevirdi, "Aa, ama ısrar ediyorum ben."

Duffy bu cömertlik gösterisinden hiç etkilenmedi. "Maalesef, senin ödemene gerçekten izin veremem."

Konuşma açmaza girince, Taffy sözsel olmayan iletişim yoluna başvurdu. Belki de *Sosyal Başkaldırı Teorileri* kitabından aldığı bir taktikti bu. Duffy'ye bir omuz attı ve Duffy yarı dönüp elindeki bira bardağını Taffy'nin kafasına doğru yöneltmiş olmasaydı, belki de yüzü koyun yere kapaklanabilirdi. Duffy'nin bu beklenmedik hamlesi sonucu bardak cazcının yüzünün yan tarafına çarpıp sekti ama kırılmadı. Taffy'nin yanağında uzun bir kan izi belirdi. Her iki adam da dengelerini yarı yarıya kaybetmişlerdi. Duffy'nin dövüş felsefesine göre, eğer insanın küçük bir silahı varsa ve hasmın da, silahsız olmasına karşın insanları demir çubuklarla dövmek gibi bir üne sahipse, önce bir misilleme yapman gerekir. Duffy kolunu geri çekti ve Taffy'ye bu kez daha ciddi şekilde vurmaya hazırlandı; ne var ki, ilk yumruğu havayı dövünce pub'larında birtakım holiganların kavgaya tutuştuğunu sanan biri, "Seni lanet olası serseri!" diye sesini yükseltip Duffy'nin kolunu arkasına doğru yavaşça bükünce, böylesi tarafsız bir müdahaleye şaşırıp kalmış olan Taffy, Duffy'nin suratına bir yumruk indirip hızla koşmaya yeltendi.

Bardaki sivil giysili polis besbelli ki Taffy'ye kimliğini göstermesinin hiçbir şeye yaramayacağını düşündü, bu yüzden de Taffy koşarken ona çelme taktı ve Taffy'nin içki dolu cam bir masaya doğru düşüşünü hiç heyecan göstermeden seyretti. Daha sonra kimliğini açıklayıp "Polis!" diye bağırdı, oradaki güçlü kuvvetli iki kişiye Taffy'nin bacaklarını tutmalarını emretti ve onlar duraksayınca da kimlik kartını salladı. Hem Taffy hem de Duffy bir süre ağır ağır soludular; derken Duffy, o ana kadar görülmeyen ve sivil giysili polise gururla, "Ötekini de sizin için yakaladım," diyen bir sal-

dırgan tarafından, bardan karga tulumba dışarı çıkarıldı.

"Hele, hele, hele," dedi Vine, hâlâ soluyup duran Duffy birkaç dakika sonra Cortina'nın ön koltuğuna yerleşirken. "İşte ben buna konukseverliği kötüye kullanmak derim."

"Zavallı Vic," aslında Duffy bu söylediğinde ciddi değildi. Onun gibi birini hayatında ilk kez safdil davranırken yakalamak hoştu.

"Taffy uyuşturucuları sizce nereden buluyordu?" diye sordu Duffy.

"Büyük olasılıkla Londra'dan. Araştıracağız, ama sonuç alabileceğimizi sanmam. Çetin cevize benziyor."

"İnsanın bazı şeyleri asla bulamaması canımı sıkıyor."

"Eğer suçlayacak birini arıyorsan," dedi Vine, "mesele şu. Taffy onu Londra'da birisinden almıştır, o da onu bir toptancıdan almıştır, toptancı ise İspanya'da karanlık işler çeviren bir mafya babasından almıştır, bu babaysa onu Batı Hint Adaları'ndan uçakla getirmiştir ve söz konusu mal Batı Hint Adaları'na muhtemelen Kolombiya'dan gelmiştir, Kolombiya'da ise suçlayamayacağın bir köylü tarafından yetiştirilmiştir; çünkü bu köylü ondan başka bir şey ekemez; çünkü toprağı fakirdir, peki şimdi bu, hükümeti mi suçlu çıkarıyor, doğrusu hayır; çünkü hükümet de faturaları ödeyen kukla bir hükümettir; bu yüzden bu işin sonu Washington'a kadar varıyor ve sen de Amerikan Başkanı'nı sorumlu tutuyorsun. Niçin olmasın?"

"Siyasi bir tutkunuz falan var mı sizin?"

"Hayır, ben sadece demek istiyorum ki, bu işi çok fazla düşünürsen sonunda kafayı yersin. Bu gece iki kişiyi enseledik. O kadar büyük tipler olmayabilirler, ama iki kişiyi enseledik ve iyi bir gece alışverişi oldu."

"Aynen. Gerçi, suçlamalar konusunda problemlerle karşılaşabilirsiniz."

"Nasıl yani?"

"Damian sizi harekete geçiren hikâyesinde kendisine şantaj yapıldığını söylüyordu. Bu yüzden her şey Taffy'nin bu hikâyeye nasıl tepki göstereceğine bağlı. Tutuklanacağını biliyorsa, şantajdan

tutuklanmayı mı yeğler yoksa uyuşturucu satmaktan mı? Hüküm giyme konusunda bir tahmin yürütmesi gerekecektir, öyle değil mi? Ve eğer durum, birinden altı yıl öbüründen de yine o kadar yıl ceza almasını gerektiriyorsa, Damian'ı da kendisiyle birlikte yakmak isteyebilir."

"İsteyebilir."

"Buralarda şantajdan mı yoksa uyuşturucu satmaktan mı daha çok ceza yeniyor?"

"Biraz talihe bağlı bu iş. Sattığın uyuşturucuya bağlı. Karşına çıkan yargıca bağlı. Yargıcın kahvaltıda ne yediğine bağlı."

"Avukatlara iyi iş çıkacağa benziyor."

Vine başını sallayarak evetledi. "Önümüzdeki birkaç ay zarfında şu Damian denilen herifin yerinde olmak istemezdim," dedi.

"Kendisine iletirim bu sözünüzü."

Vine onu karakolda bıraktı ve Duffy kamyonetine bindi. İyi bir akşam olmuştu. Bir şeyler çözüme kavuşmuştu ve dayak yemiş de sayılmazdı. Yerel emniyet güçlerinin, kolunu arkaya doğru büken o herifi kendi saflarına katması gerektiğini aklından geçirdi. Gerçi o tip belki de, kasaba panayırlarında çift katlı otobüsleri dişiyle çekerek daha fazla para kazanıyordu.

Duffy, Braunscombe Hall'e, ilginç haberler taşıyan birinin neşesiyle döndü. Bu haberleri pekâlâ Damian'a da iletebilirdi. Ama oraya vardığında, bu şansa sahip olamadı. Mutfak masasında, dibine inmiş bir şişe viskinin eşliğinde, Vic, Belinda ve Lucretia'dan oluşan bir parlamento grubu toplanarak gece geç vakit oturumuna başlamıştı. Duffy içeri girdiğinde gözlerini kaldırıp baktılar ama selam vermediler. Demek, onlar tarafından sevilmiyordu, işte o tür bir şey, diye düşündü Duffy. En çok saygı duyulan iki konukları hakkındaki en son haberleri pekâlâ duymuş olabilirlerdi.

Sandalyesini oturma pozisyonuna sokmuştu ki Vic, "Henry kendini vurdu," dedi.

"Tanrım! Öldü mü?"

"Aa evet, öldü. O kadar yakından ıskalayamazdı. İki namlu birden doğrultmuş kendisine."

"Bunları bir kez daha duymak istemiyorum," dedi Belinda. "Gi-

dip Angela'nın nasıl uyuduğuna bir bakacağım."

"Bu akşam altı civarında," dedi Vic, sorulmayan soruya yanıt vererek. "Snooker salonunda yapmış bu işi. Bir not falan da bırakmamış."

"Bilardo salonu," dedi Duffy. "Orada bilardo salonu deniyor oraya."

"Anlaşıldığı kadarıyla annesi bulmuş onu. Bütün elbisesinde kan varmış."

"Angela olayı nasıl karşıladı?"

"Sadece birkaç hap almak istedi. Bu yüzden doktoru çağırdık ve bize, ona ne verebileceğimizi söyledi, o zamandan beri uyuyor."

"Tanrım!" dedi Duffy. "Böyle bir şey yapabileceğini sanmıyordum." Öksürdü ve suçlu bir konuğun yakalanmasındaki kahramanca rolünü açıklamak yerine bir komşunun intiharındaki kahramanca olmayan rolünü açıkladığını fark etti. Onlara ilk snooker dersinden, ikinci snooker dersinden ve bunu izleyen sohbetten söz etti. Onlara her şeyi anımsayabildiği kadar ayrıntılarıyla anlattı ve bu, bir bakıma, aynı şeyleri müfettiş Vine'a yinelemek için yapılmış bir hazırlıktı. Vine'in sperm testi diye bir şeyi hiç duymadığına ilişkin kısmı bilerek atlamıştı.

"Onu sen öldürdün," dedi Lucretia sonunda.

"Hayır, o kendini öldürdü," dedi Duffy. "İntihar denilen şey budur. İnsan kendini öldürür." İnsanların çoğu kez kaçınmayı yeğledikleri bir noktaydı bu.

"Onu sen öldürdün."

"Koruda arkadaşınız Angela'ya o şeyi yaptı," dedi Duffy. "Arkadaşınız Jimmy'nin içerde on yıl yatacağını görmekten son derece memnundu. Ve suçunun keşfedilebileceğini düşündüğünde de bu durum işleri her ikisi için de kolaylaştırmadı, öyle değil mi? Ya da annesi için."

"Annesi cadının teki," dedi Lucretia.

"Demek bütün öteki şeyleri de yaptı, öyle mi?" diye sordu Vic.

"Başlangıçta bütün şu taciz olaylarını yaptı. Belki de onu biraz delirteceğini ve böylelikle de onunla evlenmek zorunda kalmayacağını düşünüyordu. Angela sizin himayenize sığınmaya geldi ve o

zaman, o da, potu yükseltmeye karar verdi. Daha güçlü yöntemler kullanacaktı."

"Peki sadece nişanı bozmakla niye yetinmedi?" Lucretia aşikâr olan ve bu yüzden de en güç soruyu soruyordu.

"Bilmiyorum. Belki de bunu yaparsa insanların dikkatini çekeceğini, homo falan olup olmadığını merak edeceklerini hesaba kattı. Belki de eğer Angela çekip giderse ya da kafayı yerse, onunla evlenmek zorunda kalmayacağını düşündü. Nişanlılığı bozulmuş trajik âşık rolünü oynayabilir, bu durum annesi ölene değin sürebilir ve böylece baskıdan da kurtulmuş olurdu. Bakın, belki biraz da tazı yarışlarına benziyor durum, kendi köpeklerine karşı bahis oynayan insanlar. Sizin için anlamı yok, ama onlar için anlamlı."

"Aa, işçi sınıfı benzetmelerini kendine sakla" dedi Lucretia.

"Köpeklerden söz ettin de," dedi Vic. "Ricky'yi o mu öldürdü?"

"Hayır, bir başkası öldürdü Ricky'yi. Henry değil."

"Sen de homo musun?" Soru Vic'ten gelmiş değildi.

Duffy, Lucretia'ya baktı. "Duruma bağlı," diye yanıt verdi. "Bazen aradaki farkı anlayabileceğinizi sanmıyorum."

"Sen bir homosun. Henry'yi sen öldürdün ve sen bir homosun." Bu sözler ağzından, sanki daha başlangıçtan beri Duffy'yi gerçekten arzulayıp durmuş ve şimdi işin sonunda onu reddetmek için geciken bir gerekçe bulmuş gibi, ani bir şiddetle çıkmıştı. İnsan kulağının etrafına geçirilen bir volkman kayışını nasıl fark ederse Lucretia'nın ses tonunu öyle fark etmişti Duffy; bu tonun olası içerikleri aklına çok daha sonra gelecekti.

"Çocuklar," dedi Vic yorgun bir sesle, "bu gece bu kadar yeter."

***

Duffy kendini sıkıntılı hissederek uyandı. Güneşin parlak ve gökyüzünün masmavi olduğu, güzel bir sonbahar sabahıydı; korunun güney kısımları kırmızımsı kahverengi bir yaprak örtüsüyle kaplanmıştı. Bir davayı çözmüştü ve Bayan Colin, görevinin sınırlarını da aşarak, yüzünde bir tebessümle yatağına kahvaltı getirmişti. Ama Duffy kendini sıkıntılı hissediyordu. Londra'ya dönmüş ol-

mayı özlüyordu, orada en azından genel olarak, birtakım adamlar nişanlılarının neredeyse ırzına geçip sonra da bilardo masalarının üzerine eğilmiş dar pantolonlu kızlar karşısında heyecanlanıp kendilerini öldürmüyorlardı. Vic'in sosyal hareketlilik konusundaki duygusal övgüsünü anımsadı ve tıraş olurken bunu kafasında tekrar yorumladı. İngiltere; Ron'larının Vic'lerinden bir şeyler çalabileceği, Damian'larının Angela'lara şantaj yapabileceği, Taffy'lerinin Sally'lere karşı zor kullanabileceği ve Henry'lerinin de kendileri yerine Jimmy'leri kodese gönderebileceği bir yerdir.

Sabahın büyük bir bölümü müfettiş Vine'la birlikte geçti. Taffy hâlâ, kahverengi zarftaki iki bin papelin bir kumar borcu olduğu konusundaki yavesini söyleyip duruyordu; ancak teslimatı almaya gelen kişi o kadar zeki değildi ve müfettiş Vine çok geçmeden yeni bir şeyler öğreneceklerini düşünüyordu. Köpeği ve araba suçunu doğrudan doğruya Taffy'ye yükleyip yüklememek problemli tek alandı. Taffy bu iki iş için de başkalarını tutmuş olabilirdi.

"Yangın fobisi olduğunu ileri sürüyor," dedi Duffy, "bu yüzden yerine bir başkasını ayarlamış olabilir. Öte yandan, pekâlâ yalan söylüyor da olabilir."

"Gerçeği söyleyememeleri tuhaf, öyle değil mi? Sanırım, bir çeşit alışkanlık bu. Ve işin kötü yanı, insanlara bulaşıyor. Yani, biz polisler bile, sırf nasıl tepkide bulunacaklarını görmek için, bazen böyle ufak tefek yalanlar söylüyoruz."

"Köpekle araba konusunda yalan söyleyebilir misin yani?"

"Her zaman mümkün bu. Pantolonunun ceplerinde köpek kılı bulduk sözgelimi. Tabii eğer gerçeği söylese bunu yapmak zorunda kalmazdım. Aklıma gelmişken sorayım, köpeği öldürdüğünü niçin düşünüyorsun? Köpeğin Sally'ye ait olmadığını göz önünde tutarsak."

"Bunu düşündüm," dedi Duffy. "Sanırım işe yarar bir düşünceydi bu sadece. Köpeğin Sally'ye ait olması gerekmiyordu ve onun Ricky'den hoşlanması da tam arzu edilen bir şeydi. Ondan köpeğe yaptıkları şeyi ortaya çıkarması bekleniyordu ve derken o iğrenç telefon konuşması ortaya çıktı. 'Bundan sonra, sıra sende, sevgilim,' işte bunun gibi bir şey. Ancak Vic dizginleri ele aldı ve köpek orta-

dan kayboldu.

Öğle yemeğinden sonra iki şey oldu. Masadan kalkarlarken, Damian, Duffy'ye, oynayacakları snooker rövanş maçını anımsattı.

"Aslında ben hemen dönmeyi düşünüyordum."

"Aa, beni hayal kırıklığına uğratamazsın. Hemen olmaz. Nihayetinde, kodeste snooker masaları olmayabilir."

Bilardo salonuna gittiler ve parlak sonbahar güneşine karşı perdeleri kapattılar. Damian oyuna başlamadan önce sağ gözünün kapağını iki parmağıyla melodramatik bir tarzda kaldırıp yüzünü Duffy'ninkine iyice yaklaştırdı. "Bak, toz falan almadım," dedi. Sonra da, gayri meşru herhangi bir şeyin yardımı olmaksızın, Duffy'yi iki bir yendi. Duffy pek gönülden oynamamıştı; zaten, Henry'nin Thurston'ından sonra Vic'in masası ona oluklu demir gibi geliyordu. Henry'nin canına niçin bu mekânda kıymış olduğunu merak etti. Derslerle mi, yoksa annesiyle çuhayı yenilemek konusunda yapmış oldukları tartışmayla mı ilgili bir şeydi bu? Ya da evin o bölümünün başlangıçta sadece erkeklere ayrılmış bir bölüm olması mıydı sebep? Belki de sadece bir rastlantıydı; belki de o korkunç kararı aldığında rastlantı eseri orada bulunuyordu. Damian üçüncü bir parti başlattı ve kırmızı topları bir yana yuvarladı. Toplar Duffy'ye bir 1866 Thurston üzerine dağılan, parlayan kan damlalarıymış gibi göründü. Gitme vakti gelmişti. İstekasını askılığa astı ve Damian'i toplarla baş başa bıraktı.

İkinci şey Duffy tam ayrılmak üzereyken oldu. Yukarıdan bir çığlık geldi; bu bir kadın çığlığıydı ve bir hayli yüksek perdedendi. Derken kulağına güm diye kapatılan kapı sesleri ulaştı. Herhalde kiminle aşna-fişne yapacağına karar vermekte olan Sally'den başka birisi değildir bu, dedi kendi kendine. Ve bu ona, Bayan Colin'e hoşçakal demesi gerektiğini anımsattı. Onu mutfakta buldu. Sanki ikisi de İngilizceyi akıcı bir şekilde konuşamıyorlarmış gibi başlarını sallayıp birbirlerine bir süre gülümsediler.

Vic'e, önce soruşturmada –gerçi buna çağırılmayabileceğini de içinden geçiriyordu– ve daha sonra da duruşmada ifade vermek üzere Buckinghamshire/Bedfordshire sınırlarına dönmek zorunda kalacağını söyledi. Ama eğer bir sakıncası yoksa Hall'de kalmama-

yı düşünüyordu. Öte yandan, Vic, alarm sistemi için düzenli bakım sözleşmesi yapmayı arzu edebilirdi.

"Aa, buna zahmet edeceğimi sanmıyorum," dedi Vic. "Bayağı iyi çalışıyor gibi. Şayet bir şeyler aksayacak olursa eminim bana uygun bir fiyat çıkarırsın. Eski günlerin hatırına." Duffy başıyla onayladı. "Bir düşüneyim bunu. Ha, şu çığlık neydi yahu?"

"Maalesef, Angela'ydı. Jimmy'yi salmışlar, dosdoğru buraya geldi. Doğal bir şey bu, sanırım. Angela'yı görmek istemiştir, doğal, öyle değil mi? Hâlâ yatakta Angela, odamızdaki şu küçük çocuk karyolasında." Duffy sahneyi gözlerinin önüne getirdi. "Jimmy onu görür görmez, ne yapıyor? Dizleri üstüne çöküp, ondan kendisiyle evlenmesini istiyor."

Duffy hüzünlü hüzünlü başını salladı ve beyaz Sherpa kamyonetine bindi. "Hiçbir şeyi doğru dürüst yapamayacak, öyle değil mi?" Derken kapıyı çekerek kapattı ve sundurmanın önünde Vic'in çakıllı yolunu berbat eden bir yarış dönüşü yaptı. Sonra, tepesinde Blessing-Crowther hanedanının aile kollarını taşıyan parlak tuğladan yapılma giriş sütunlarına kadar arabayı hızla sürdü: İki Meme ve üstlerine yapışmış pürtüklü bir sansar. Belki de dengelerini bulmak için taş kürenin işgal edilmemiş bir noktasında bir başka hayvana yapışmalılardı. Sözgelimi boğulmuş bir köpeğe.

***

Birkaç gün sonra Duffy, Acton W3, Goldsmith Caddesi boyunca yürürken, elinde parlak sarı çamaşır torbasını taşıyordu. Can sıkıcı bir pazar sabahıydı ve yağmur çiseliyordu, ancak Duffy kendini hoşnut hissediyordu. Sam Widges'te iyi bir kahvaltı etmişti ve ilk kez şanslı günündeydi: Çamaşır makinesinin içine ne kadar çorap koyduysa makine o kadar çorabı geri vermişti. Hâlâ cumartesi gecesinin kokularıyla yüklü kekre, tozlu ve dumanlı havayı içine çekti ve tadı ona iyi geldi. Dal gibi ince, yeni futbol sezonuna hazırlık olsun diye yolları arşınlayan genç Karl French'i düşündü. Eh, ne de olsa, bir forvet oyuncusuydu o. Çamaşırhaneye ağır bir çamaşır torbasıyla gitmek ve oradan karnı tamamen dolu olarak yürüyerek

dönmek bir kaleciyi formda tutmaya yetecek bir egzersizdi.

Üç saat sonra o ve Carol masaya oturmuş, Duffy'nin evden uzakta olduğu vakitler boyunca yenmeden kalmayı başarmış diyet soslu balığı yiyorlardı. Duffy hâlâ kara kara Braunscombe Hall'da kaldığı günleri düşünüyordu.

"Memleketin yozlaşmakta olduğu hiç dikkatini çekiyor mu senin?"

"Sanırım hep böyleydi, Duffy."

"Vic'lerin Damian'larla âşıktaşlık etmesinin ve Damian'ların da Henry'lerle düşüp kalkmasının bu kadar iyi bir fikir olup olmadığını merak etmeye başlıyorum." Carol bilgece, bu anlaşılmaz cümleye yanıt vermeme yolunu tuttu. "Yani, diyorum ki, şu yerde hepsi de yaramaz bir şeyler yapıyorlardı. Hepsinin de tutuklanması gerekirdi."

"Hatta o arzuladığın kişi de mi?"

"Lucretia mı? Onu arzuladığımı söylemedim."

"Söylemen gerekmezdi."

Hmmm. Carol onu iyi tanıyordu ve hiç yanılmıyordu. İyi tanınmak her zaman da o kadar kötü bir şey sayılmazdı. "Lucretia," dedi Duffy inanmış bir tavırla, "Lucretia'nın sırf Lucretia olduğu için tutuklanması gerekirdi."

"Duffy, çok komik birisin sen. Ama, biliyor musun, söylediğin doğru. Ha unutmadan sorayım, balığı nasıl buldun?"

Duffy bir gurme edasıyla, küçük bir çatal dolusu balık alıp kaşlarını dikkatle çattı ve sonra da balığı midesine indirdi. "Sanırım biraz daha safran koymak gerekirdi," dedi.

Carol kıkırdadı. "Safranın tadının nasıl olduğunu biliyor musun sen?"

"Aslında," diye yanıt verdi Duffy elinden geldiğince sert bir yüzle, "en ufak bir fikrim bile yok."

Dan Kavanagh, *Duffy* dizisinin son serüveni olan *Çulsuzlar*'da, bir malikânede dönen tuhaf olayların hikâyesini anlatıyor. Geçmişinde yasadışı işlere karışmış ve ansızın zenginleşivermiş "işadamı" Vic Crowther'ın görkemli malikânesinin penceresinden içeri atılmış bir köpek leşi; Crowther'ın, bir zamanlar açık saçık resimler sergileyen gazetelerde kapak kızlığı yapmış ama şimdi hanımefendiliğe "terfi etmiş" eşi; evde aylak aylak vakit geçiren "burjuva görünüşlü" ve burnu büyük birtakım konuklar; evlenmeyi dört gözle bekleyen nevrotik ve zengin mutsuz bir kadın; annesinin sözünden hiç çıkmayan bilardo ustası kırk beş yaşlarında bir adam; geçmişinde insanları demir çubukla dövme alışkanlığı bulunan "ıslah olmuş" eski bir suçlu ve orduda kalma hayalleri sönüvermiş asker eskisi, yarım akıllı bir emlakçı... İşte bu ilginç kişiliklerin başlarından geçen olaylar, Dan Kavanagh'ın keskin ironiyle yüklü kaleminde, sürükleyici ve çarpıcı bir hikâyenin konusunu oluşturuyor. Kavanagh, tüm öteki romanlarında olduğu gibi "suç" kavramının gerçek niteliğini araştırıyor ve kitabının bir pasajında, kahramanlarından birine şu anlamlı sözleri söyletiyor: "*Suç işleyen kişi her zaman toplumdaki yerini arıyordur. Tek mesele bazen alışılmadık yöntemler kullanıyor olmasıdır.*"

Çulsuzlar, insanı keyiflendirdiği kadar hayatımızdaki "kara ayrıntılar" hakkında düşündüren ve türe özgü klişe sözlerle yetinmeyen çarpıcı bir polisiye.

KARA AYRINTI
ISBN 975-539-351-X
9 789755 393513